VICTOR TULBURE

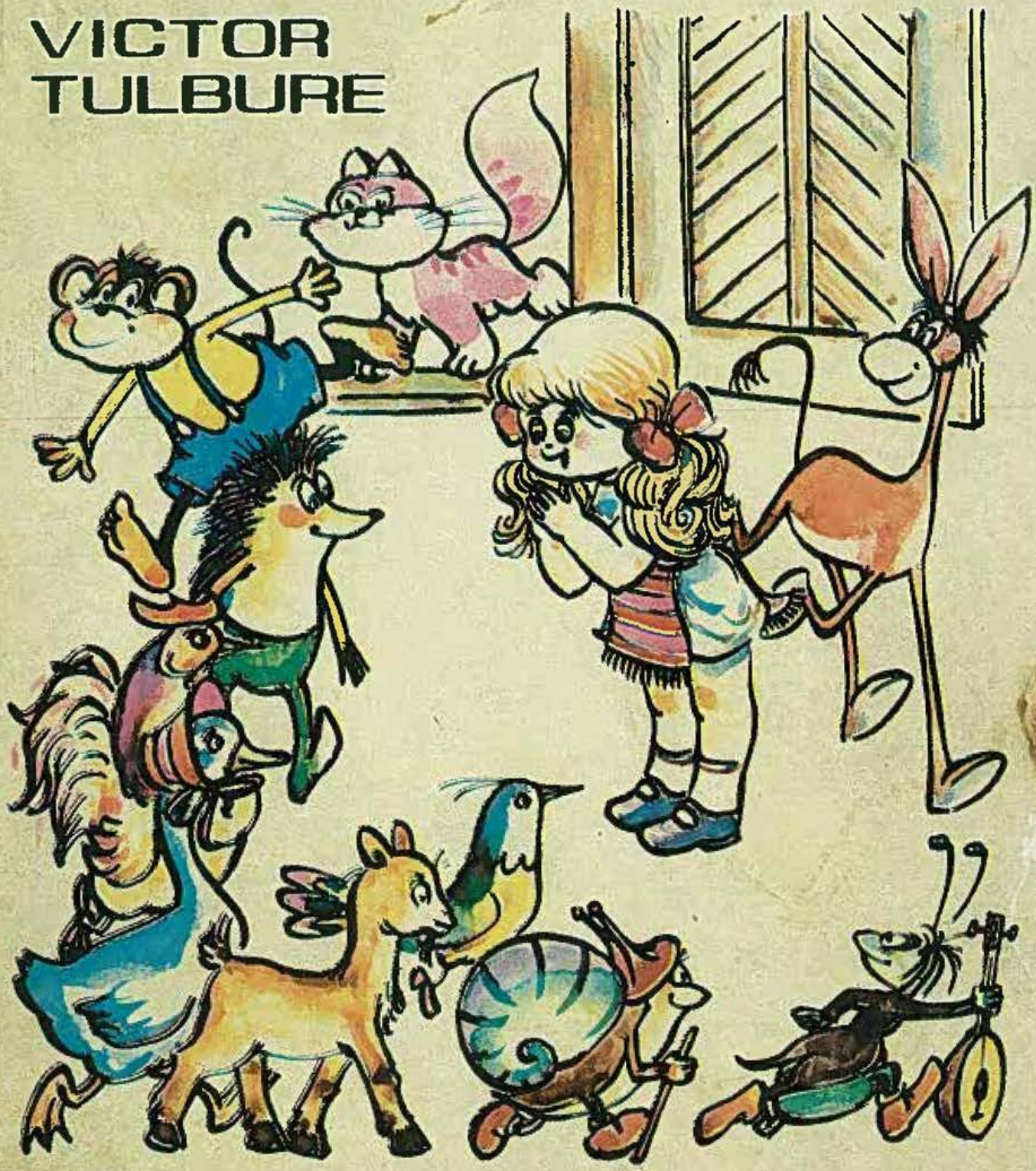

DESENE ZAHARIA BUZEA

ZECEADA

http://cartilecopilarieimele.wordpress.com

EDITURA JUNIMEA IAȘI

VERSURI

Victor Tulbure

(MOȘ ARICI)

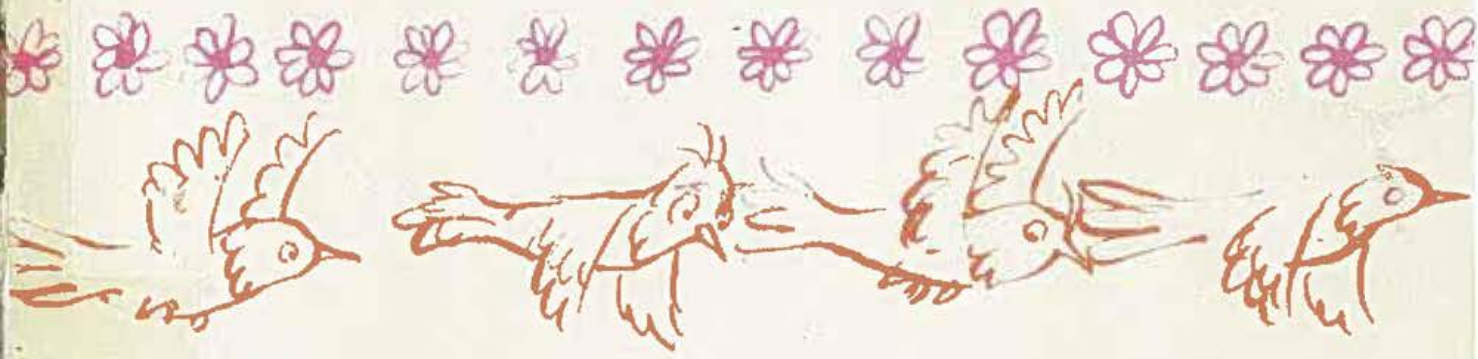

ZECIADA

EDITURA JUNIMEA IAȘI
1974

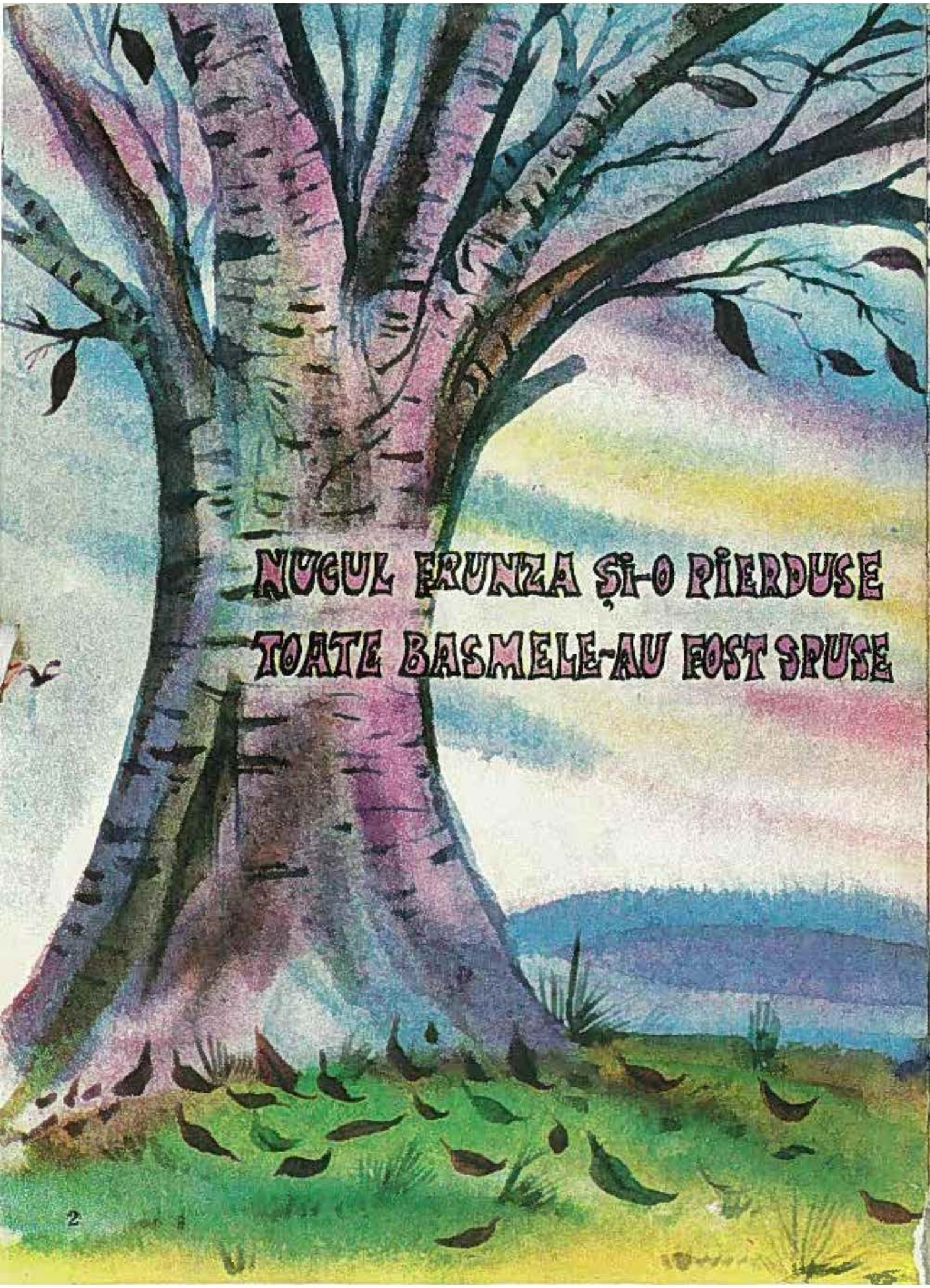
NUCUL FRUNZA ȘI-O PIERDUSE
TOATE BASMELE-AU FOST SPUSE

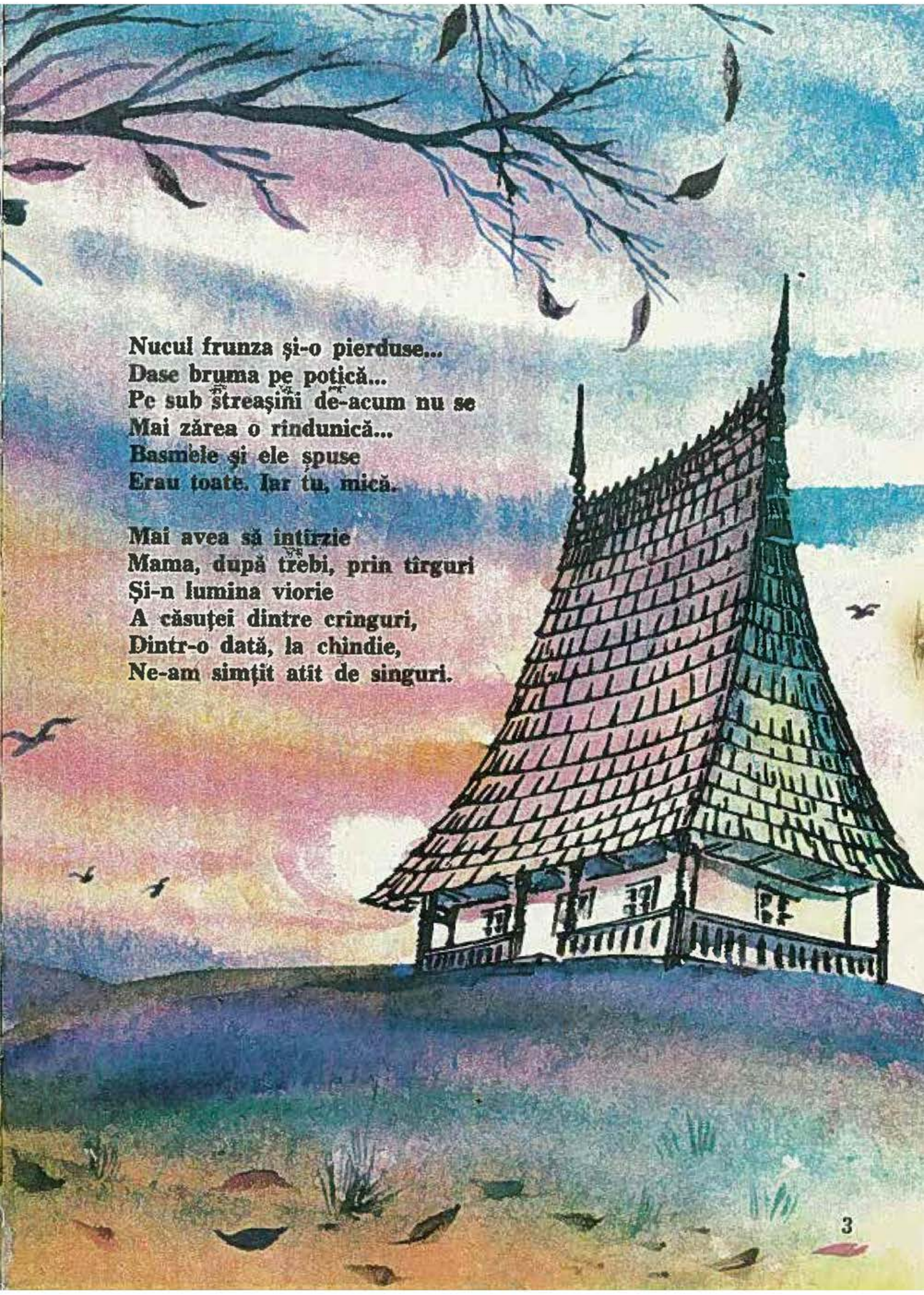

Nucul frunza și-o pierduse...
Dase bruma pe potică...
Pe sub streașini de-acum nu se
Mai zărea o rîndunică...
Basmele și ele spuse
Erau toate. Iar tu, mică.

Mai avea să întîrzie
Mama, după trebi, prin tîrguri
Și-n lumina viorie
A căsuței dintre crînguri,
Dintr-o dată, la chindie,
Ne-am simțit atît de singuri.

În fereastră ploi mărunte
Nu mai conteneau să cearnă
Peste măgure cărunte
Picla prinse să se-aștearnă
Și venea vuind din munte
Vîntul răsuflînd a iarnă.

Aprinsei dar, o lumină
Şi luai în mîini vătraiul
Ca s-aţiţ cu el, de cină,
Cît mai iute jărăgaiul.
Fiersei lapte-o oală plină
Şi-n ceaun turnai mălaiul.

Însă-mi fuse la văpaie
Toată tihna tulburată
Cînd la geam, afară-n ploaie,
Cineva-ncearcă să bată.
— Intră ! — am zis şi în odaie
A intrat o-ntreagă ceată.

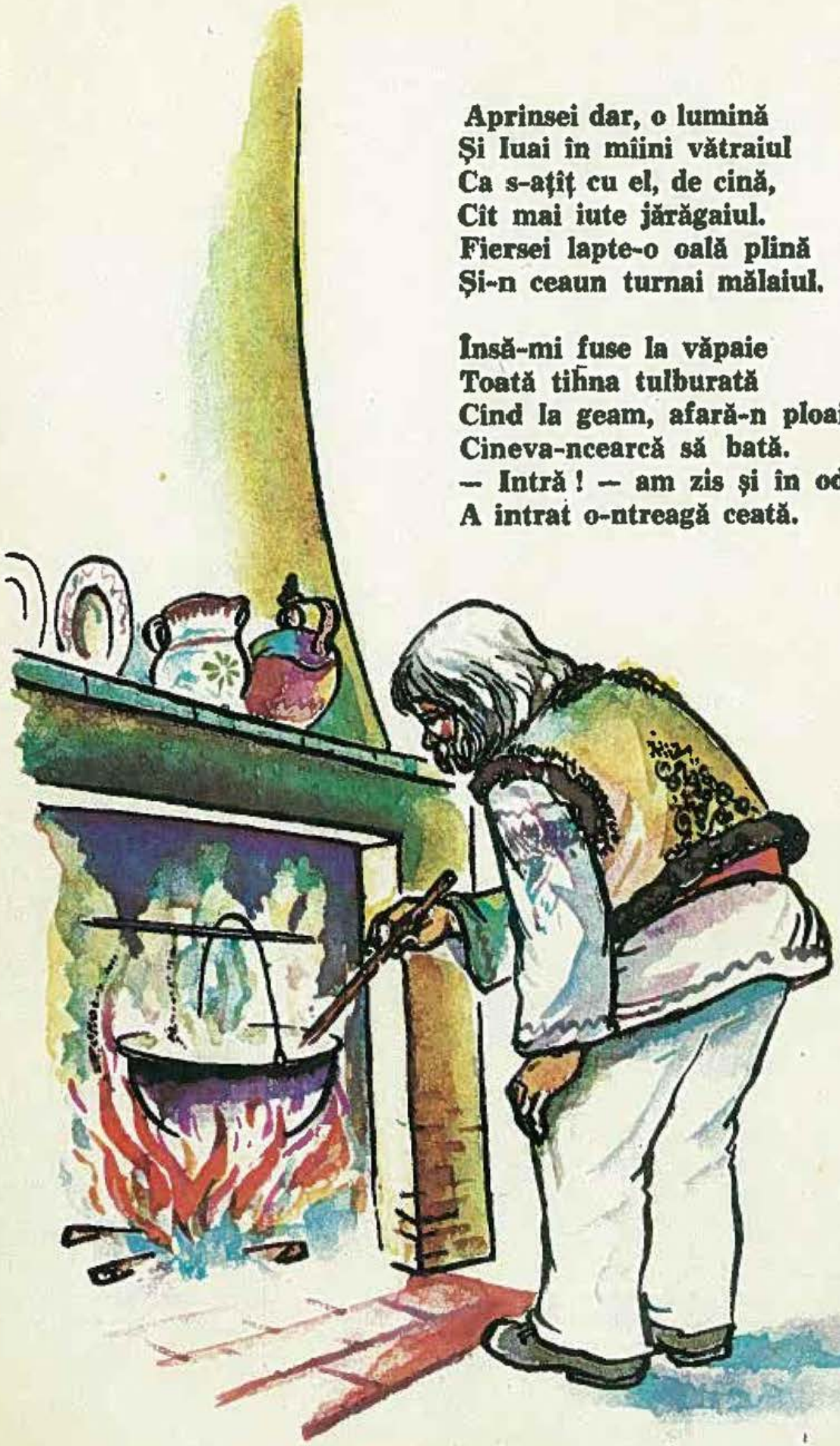

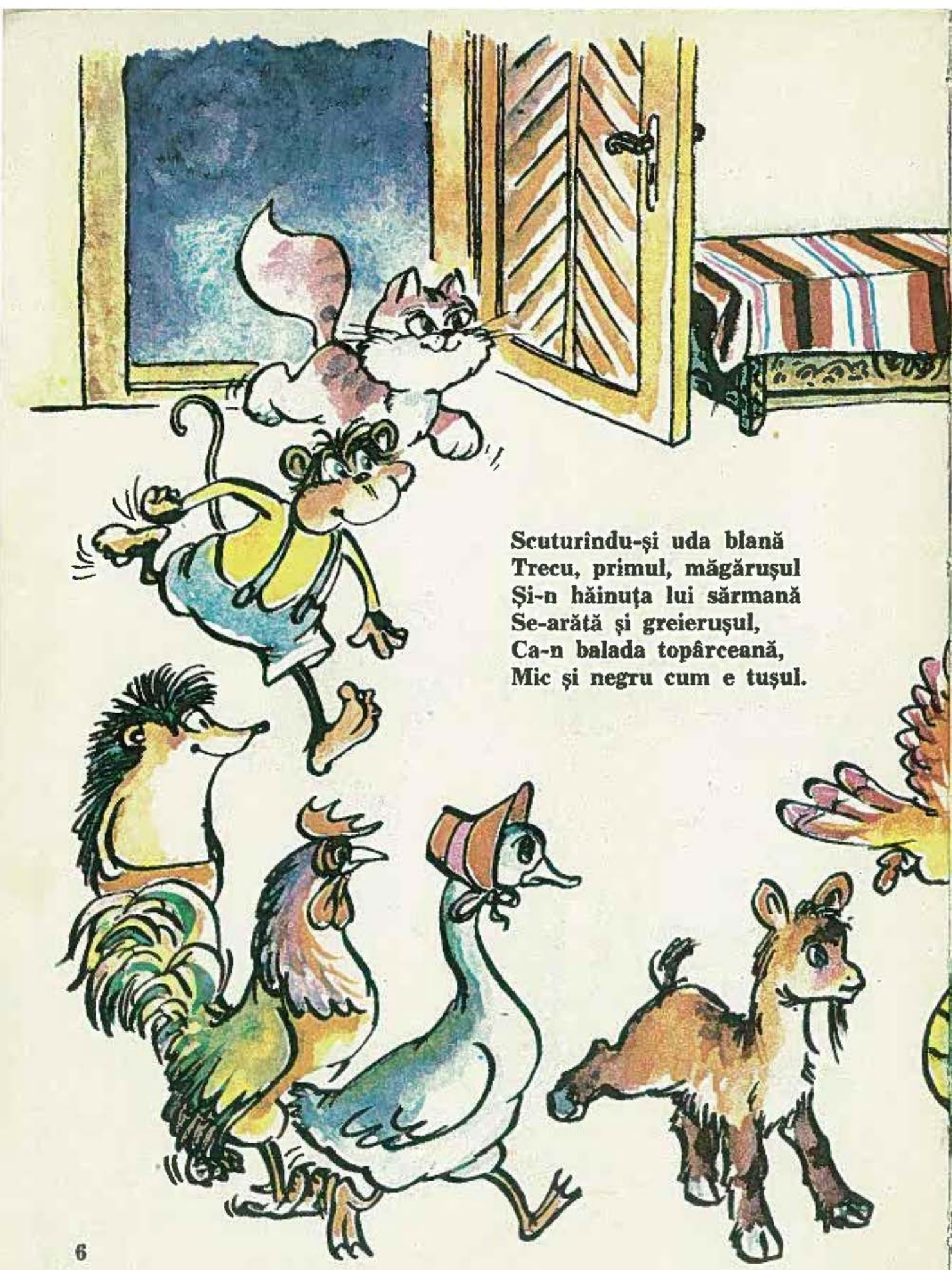

Scuturîndu-şi uda blană
Trecu, primul, măgăruşul
Şi-n hăinuţa lui sărmană
Se-arătă şi greieruşul,
Ca-n balada topârceană,
Mic şi negru cum e tuşul.

Apoi melcul cel cuminte-n
Casă se tîrî, pe-o coastă.
Sări pragul iedul sprinten
Și intră și gîsca proastă
Și cocoșul roș cu pinteni
Și cu-nflăcărată creastă.

Și-au țîșnit : și-un cuc, pe ușă,
Drept spre vatra încălzită,
Și ariciul de cenușă
Cu spinarea-nțepenită,
Și maimuța jucăușă
Și pisica miorlăită.

Eu văzînd că-ţi pare bine
De ciţi oaspeţi vin din crînguri
Şi că-n ceasul blîndei cine
Nu sîntem atît de singuri,
Adusei pe masă pline
Încă zece ceşti şi linguri.

Şi ca nu cumva-n omături
Vremea pe meseni să-i prindă,
Le-aşternui de-ndată pături
Şi saltele moi prin tindă,
Ba şi-n cuhnia de-alături,
Sub un horn sau sub o grindă.

Iar cînd vrură să-mi plătească
Pentru han și ospătare,
Eu, drept preț, să povestească
Le cerui la fiecare
Tot ce pot să-și amintească
Ei din viața călătoare.

Erai mică și voioasă...
Ți-amintești ? cădea zăpada
Troienind pădurea deasă
Și-astupîndu-ne ograda ...
Dar ce foc ardea în casă !

...Și-ncepea și zeciada !

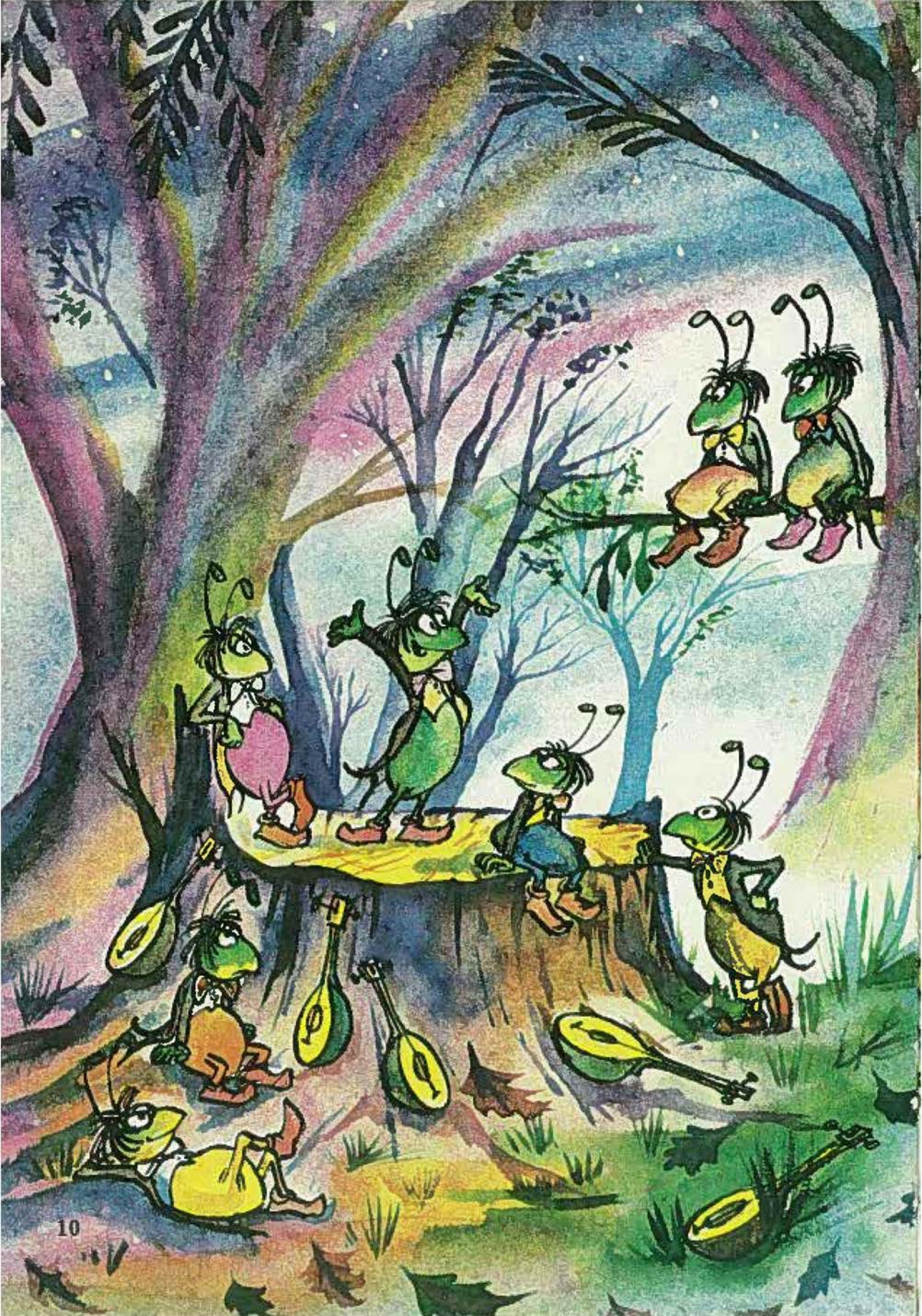

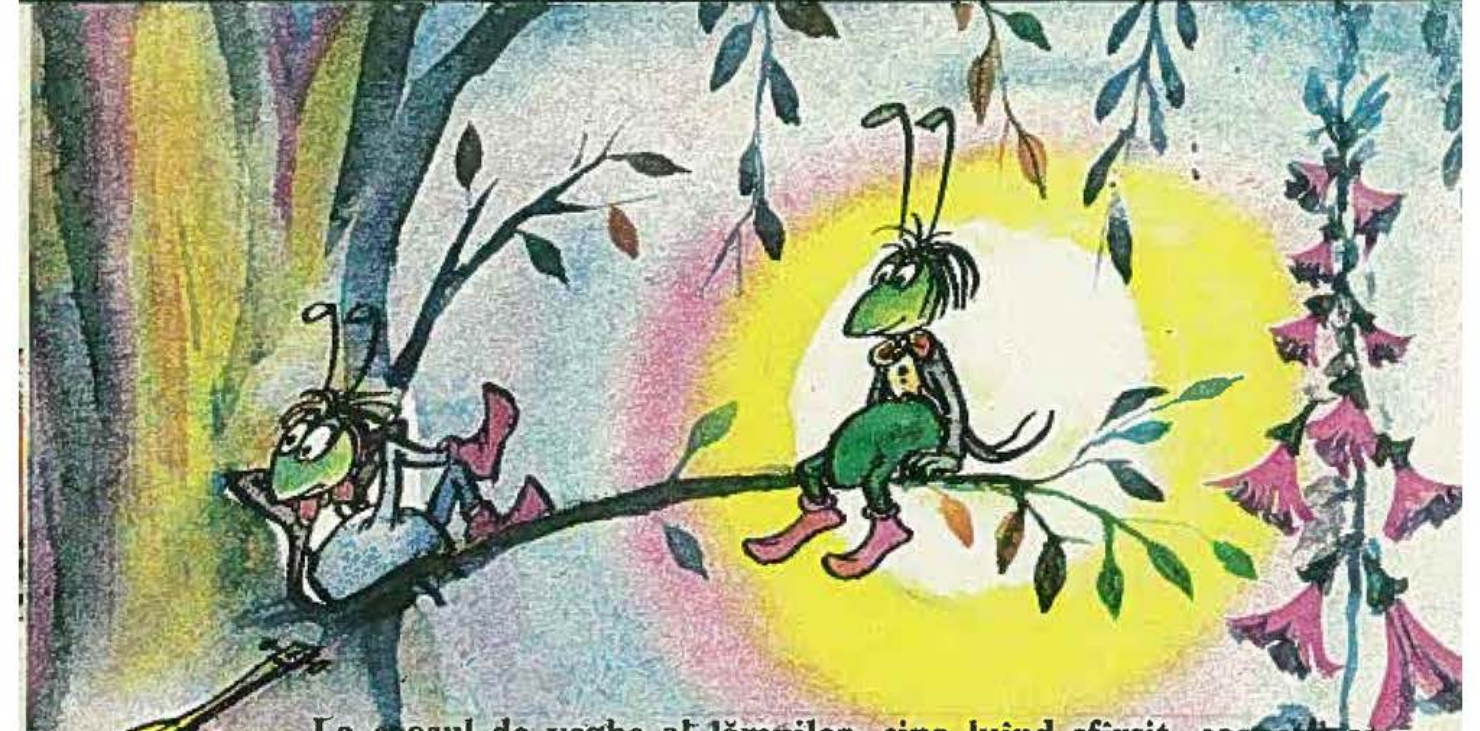

La casul de veghe al lămpilor, cina luînd sfîrşit, oaspeţii se aşezară în cerc pe scăunelele din preajma vetrei unde Bunicul, potrivind butucii pe foc, spuse cu glasul tainic :

— Iată, prieteni, a venit sorocul să-mplinim învoiala făcută. Nopţile de-acum vor fi lungi. . , Iar pentru ospătare şi han ne datoraţi o poveste pe noapte. Aşadar, sîntem gata să auzim cele poveşti !

Dar pe feţele lor coborî umbra sfielii. Şi toţi se priveau pe furiş, şi toţi se îndesau între ei, şi unul îl îndemna pe celălalt, şi nimeni nu îndrăznea să înceapă. Numai în Arici nu se îndesa nimeni.

— Vai ! namila asta de măgăruş n-are astîmpăr deloc, scînci Greieruşul. Atît se foieşte de tare că mă va strivi pîn-la urmă !

Şi dintr-un salt ajungînd în mijlocul cercului, făcînd o plecăciune adîncă la toţi, ceru să vorbească el primul. Fetiţa era numai ochi şi urechi, îi deslușea toate mişcările, însă nu era chip să-i priceapă cuvintele.

Atunci Bunicul, căruia toate graiurile îi erau cunoscute şi care îşi iubea atît de mult nepoţica încît n-ar fi vrut niciodată s-o vadă mîhnită, îi veni în ajutor, tălmăcind rînd pe rînd istorisirile oaspeţilor săi adăugînd însă şi acele întîmplări pe care uneori aceştia, din sfială sau din nebăgare de seamă, uitau să le mai amintească. Astfel, în prima seară, puturăm afla, din limba greierilor în limba oamenilor, povestea in care

ZECE GREIERI, YERI PRIMARI SE FĂCURĂ LĂUTARI

— «Zece greieri lăutari
Şi săraci şi veri-primri
Se gindiră noaptea-ntreagă
Ce să facă şi să dreagă
Să mai scoată un cîştig,
Să nu-ngheţe iarna-n frig.

Din ei unul, ŢIRIAC
Trase-o fugă-n Cogealac,
Unde-i mai trăia un unchi,
Dar se-mbolnăvi de junghi
C-a umblat desculţ prin rouă
Şi-au rămas din zece, nouă.

Nouă greieri plini de praf,
Întocmind al lor taraf,
Mai nutreau, acum, speranţa
Să se-mbarce la Constanţa.

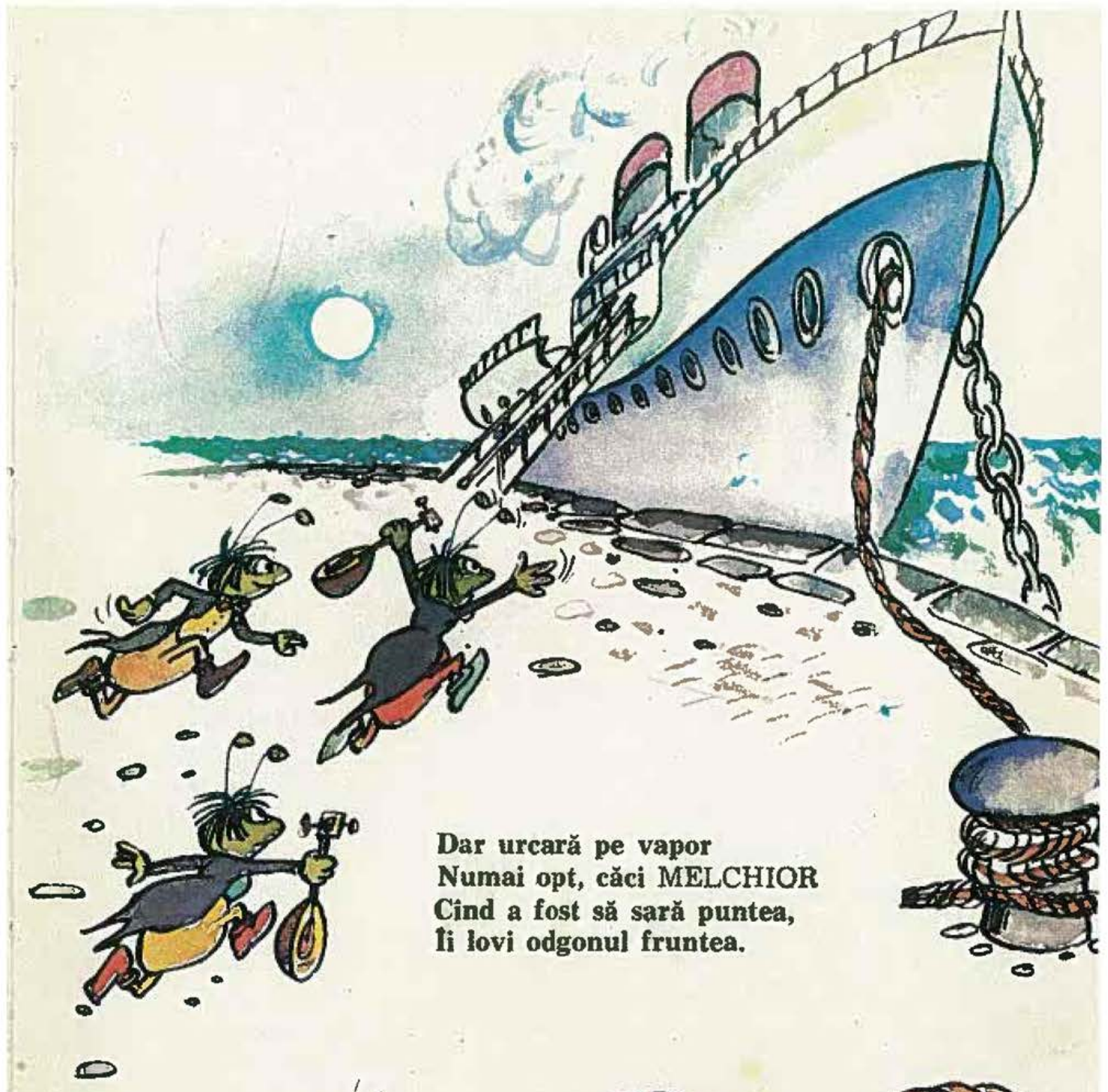

Dar urcară pe vapor
Numai opt, căci MELCHIOR
Cînd a fost să sară puntea,
Îi lovi odgonul fruntea.

Toţi intrară-n magazie,
Însă nu şi MINTILIE
Care rămînînd la bord
Îşi dă aere de lord.

Doamne, vai, ce grea năpastă !
Valul cu-nspumată creastă
Se-abătu, din întîmplare
Şi mi-l mătură în mare.

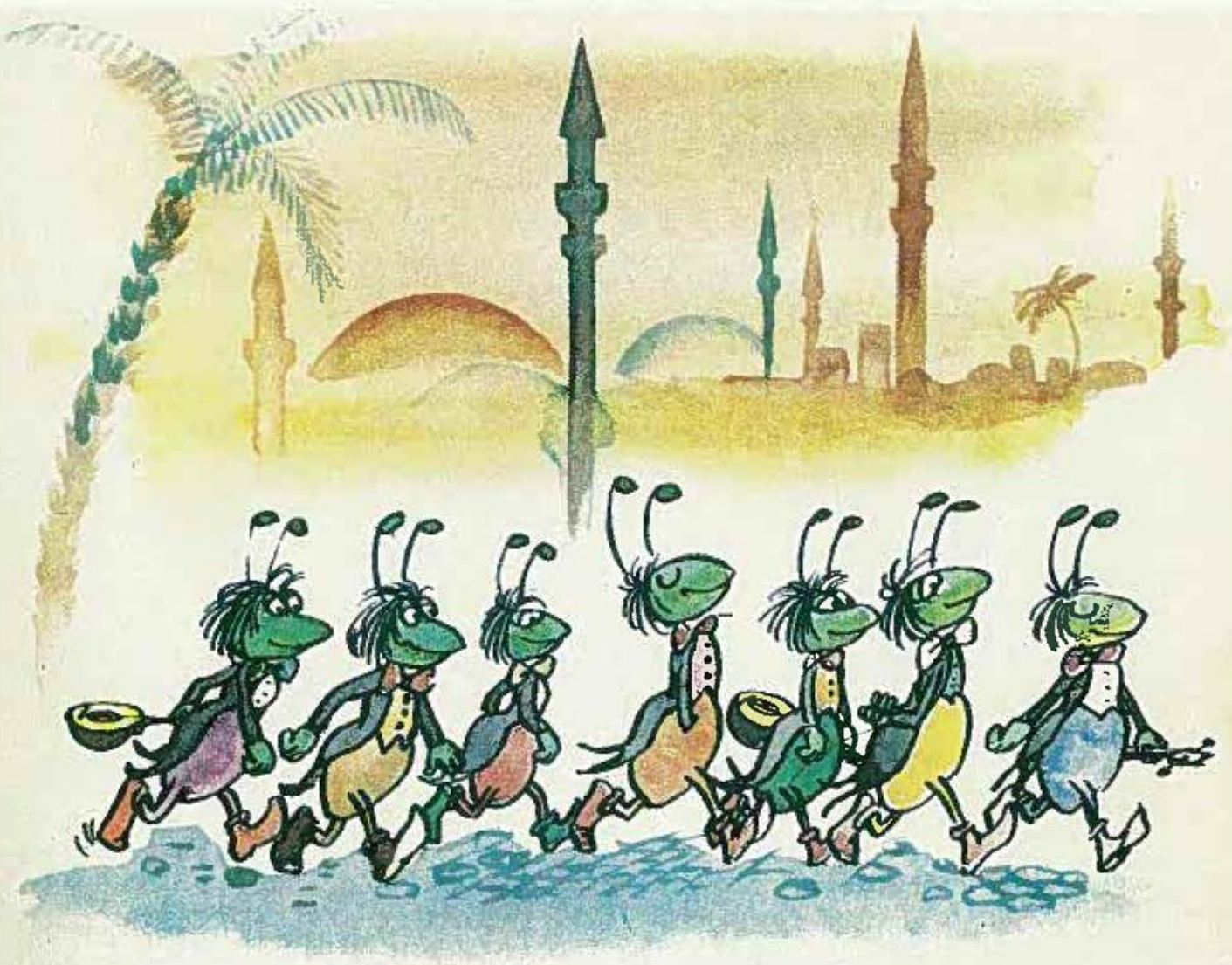

Şapte greieri, cu efort,
Coborîră-n primul port
Şi porniră-n pas fudul,
De turişti, prin Istambul.

Da-n mulţime din bazar,
Nesătulul BALTAZAR
Se pierdu de-ai săi în noapte
Tîrguind castane coapte.

Din toți șase, numai cinci
Au răzbit, abia pe brînci,
Căci rămase AFANASE,
Care se cam încurcase,
Într-un colț uitat de stradă,
Vrînd să bea o limonadă.

Cîteșcinci, pe la chindie,
Au intrat într-o geamie,
Dar urcară-ncet-încet,
Treptele spre minaret,
Numai patru, căci MANUC
Nimeri într-un papuc.
(La geamie — știu și cucii —
Turcii-și leapădă papucii !)

Patru greieri de catran
Văd în drum un geamantan
Şi cum n-au bani de hotel
Vor să înnopteze-n el.
Dar intrară numai trei,
Fără bietul BERINDEI,
Căci stăpînul îşi luase
Geamantanul şi plecase.
(Se grăbea, că-l aştepta
Un vapor spre Africa).

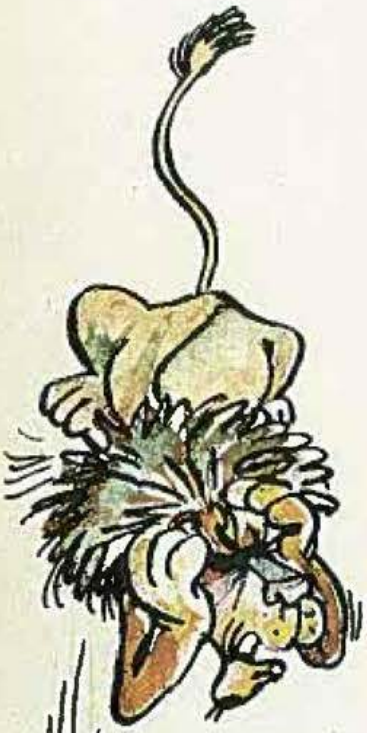

Şi trei greieri, toată vara,
Ţîrîiră prin Sahara
Şi umplînd de cîntec oaza,
Au băgat în fiare groaza.

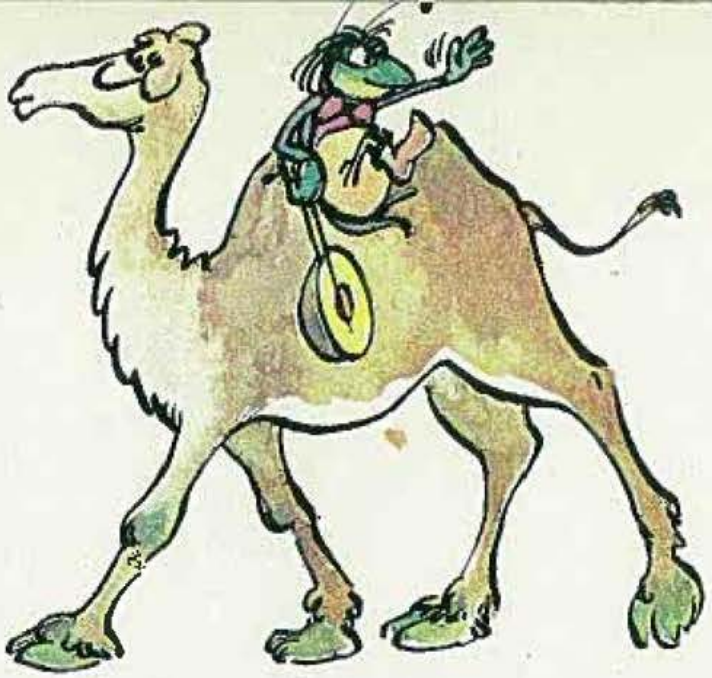

Pîn´la urmă-au mai rămas
Numai BICĂ și ISPAS,
Căci netrebnicul VINTILĂ
A fugit pe o cămilă.

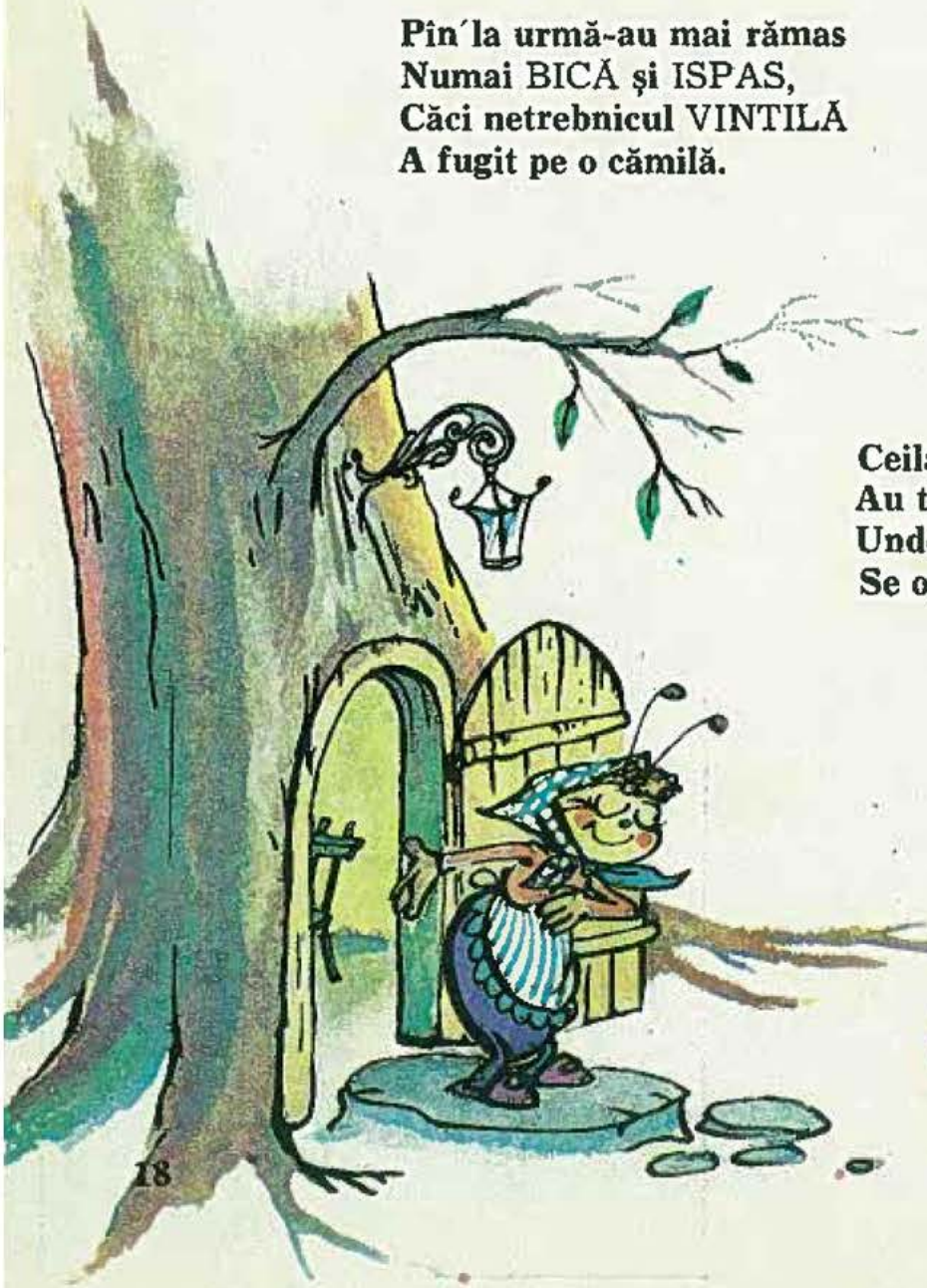

Ceilalți doi, pe jos, tiptil,
Au tot mers pînă la Nil,
Unde, sus, pe maluri, Bică
Se opri la o furnică.»

...Numai unul, din toţi zece
Greieri cîţi au fost să plece,
Obosit, cu faţa trasă,
S-a întors la mine-acasă.

Poate mi-a bătut la geam,
Dar se vede că dormeam
Şi de-aceea, într-o seară,
Mi-a sărit în călimară.

O fi vrut cumva să-mi scrie
Două vorbe pe hîrtie,
Dar nu pot, nici astăzi, bine
Desluşi, cum se cuvine,
Ce-o fi vrut să-mi spuie, bietul,
Zmîngălindu-mi tot caietul!

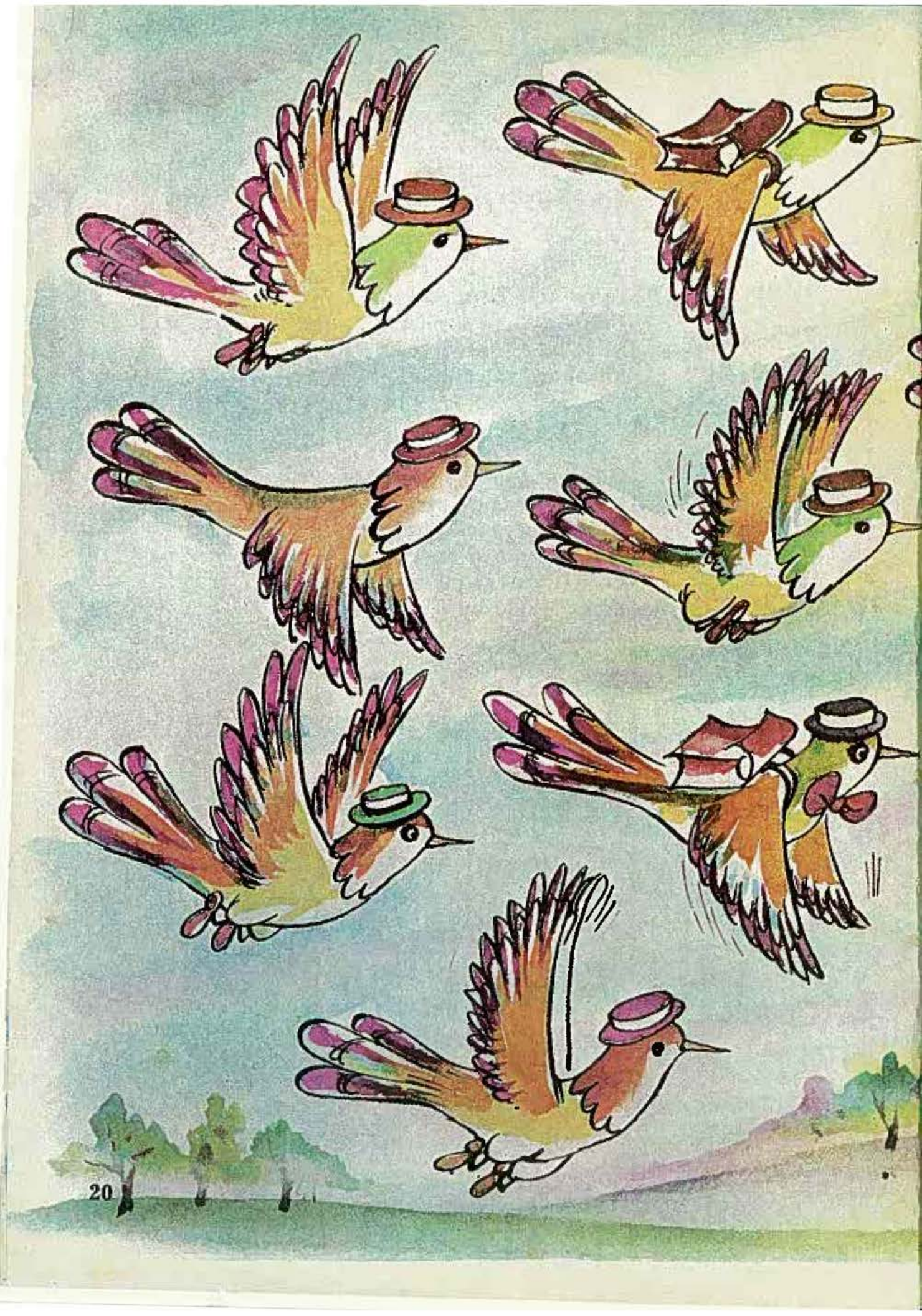

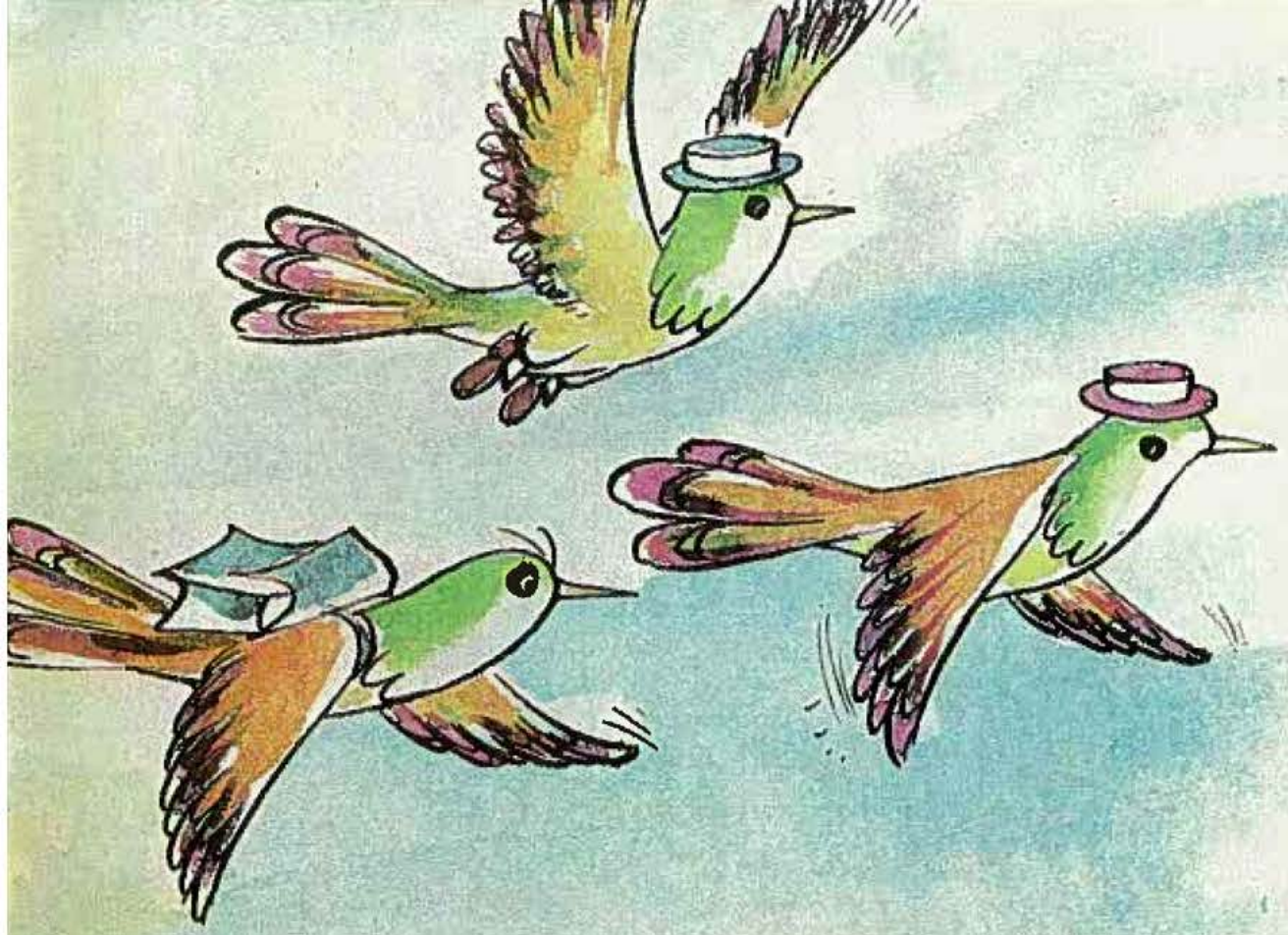

...Ci in seara care urmă, biruindu-şi sfiala, Gisca socoti că ar fi rîndul ei să vorbească. Se sculă aşadar în picioare dar — fie că porni prea repede, fie că nu era deprinsă a călca pe podele, — se împiedică de covor şi căzu răsucită pe spate.

— I-ha-ha ! rîse Măgăruşul pleznindu-se cu coada pe spinare.

— Chi-hi-hi ! chicoti Maimuţa apucîndu-şi codiţa cu dinţii.

— Graba strică treaba ! observă Melcul cu înţelepciune.

— Linişşte ! sisîi Gisca, dezmeticindu-se din căzătură, dar văzînd cu părere de rău că locul i-l luase Cucul.

Atunci Bunicul tălmăci, din limba cucilor în limba oamenilor, povestea din care se înţelege limpede de ce

ZECE CUCI, DEŞI ISTEŢI AU RĂMAS ANALFABEŢI

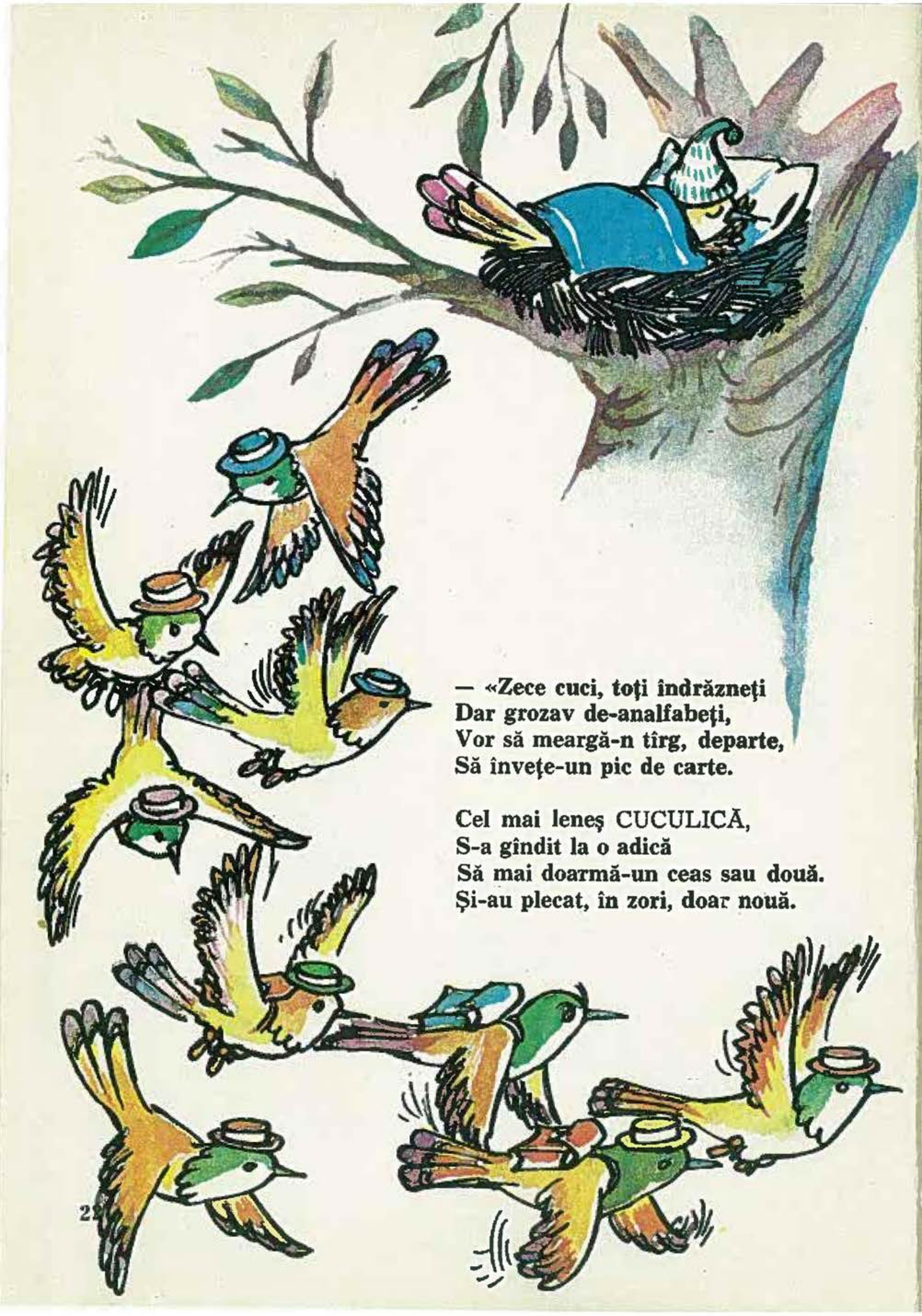

— «Zece cuci, toţi îndrăzneţi
Dar grozav de-analfabeţi,
Vor să meargă-n tîrg, departe,
Să înveţe-un pic de carte.

Cel mai leneş CUCULICĂ,
S-a gîndit la o adică
Să mai doarmă-un ceas sau două.
Şi-au plecat, în zori, doar nouă.

Nouă cuci, în ziua aia,
Pe peronul din Gheboaia,
Cum le-a fost şi înţelesul,
Aşteptau să ia expresul.
Trenul însă l-apucară
Numai opt. Pe-un colţ de scară.
Fiindcă bietul CUCUŞOR,
Rătăcindu-se-n popor
Şi pierzîndu-şi un papuc,
Singurel rămase cuc.

(Poate timp n-a fost deloc
Sau nici n-a avut noroc,
Căci, uitasem să vă spui,
Trenu-acela, unde pui
Că o dată-n an soseşte,
Dar şi-atuncea se opreşte
Nu mai mult — e lucru cert —
Doar o clipă fără-un sfert !)

Îndesaţi pe o banchetă
Se pun cucii la şuetă,
Însă unul, tam-nesam,
Aplecîndu-şi prea mult boiul,
Iată, lunecă pe geam
Şi acela-i CUCULOIU.

Şapte cuci, cu capu-n coate
Aţipesc în cînt de roate,
Iar din dînşii CUCULETE
Se descalţă şi de ghete
Şi ciorapii cînd să-şi scoată
Controlorul se arată,

C-un aviz în care-i scrie :
„Descălţatul interzis !“
Si-l dă jos, amenda-n bani
S-o plătească la Ghergani,
Unde trenul chiar intrase.
Şi-au rămas din şapte, şase.

Sase cuci cu osteneală
Coborîră-n Capitală.
Da'-n mulțimea de tot felul,
Din ei unul. CUCUCELU.
Vrînd să afle cît e ceasul
Își pierdu de ceilalți pasul.
Și-ntîlnindu-l așadar
Un milos ceasornicar,
Într-un ceas cu cuc îl pune,
Ora s-o învețe-a spune.
Din cinci cuci, petrecăreț
Era numai CUCULEȚ,
Care-ajuns la podul Grant,
Intră în restaurant.

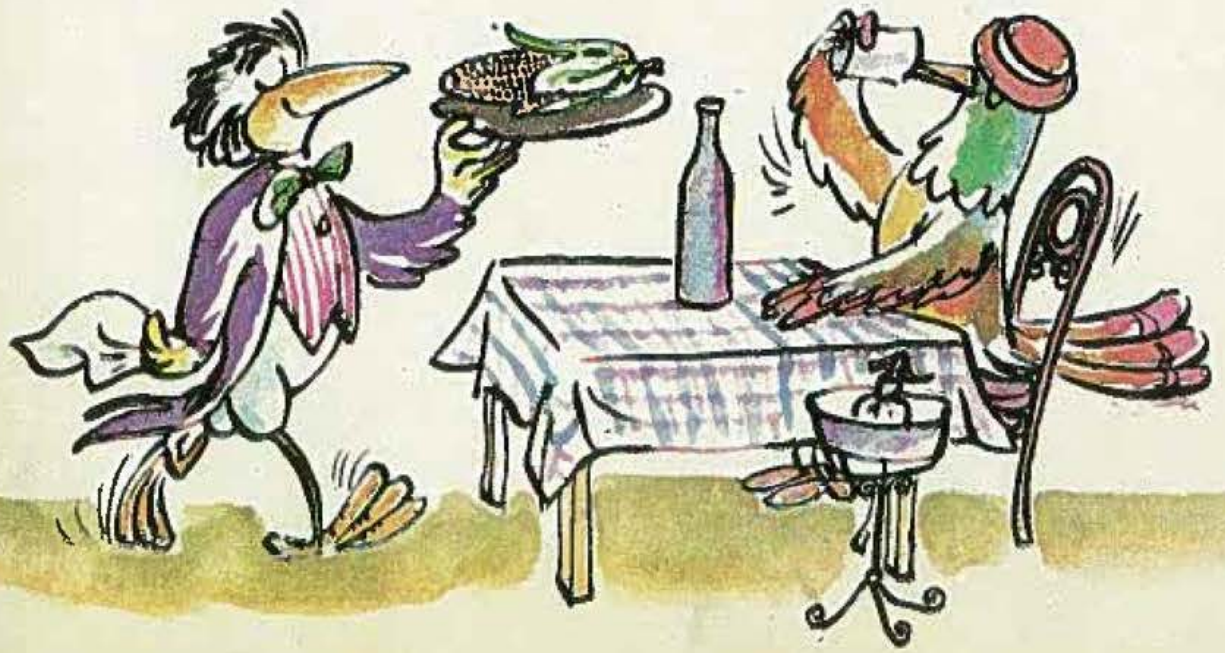

Ceilalţi, chiar pe nemîncate,
S-au înscris la facultate,
Vor să-nveţe-arhitectură...
Însă trei din ei căzură

La examen : CUCULIŢĂ
Nu avea toc la peniţă.

CUCUILĂ **toc avea,**
Dar să scrie nu ştia.

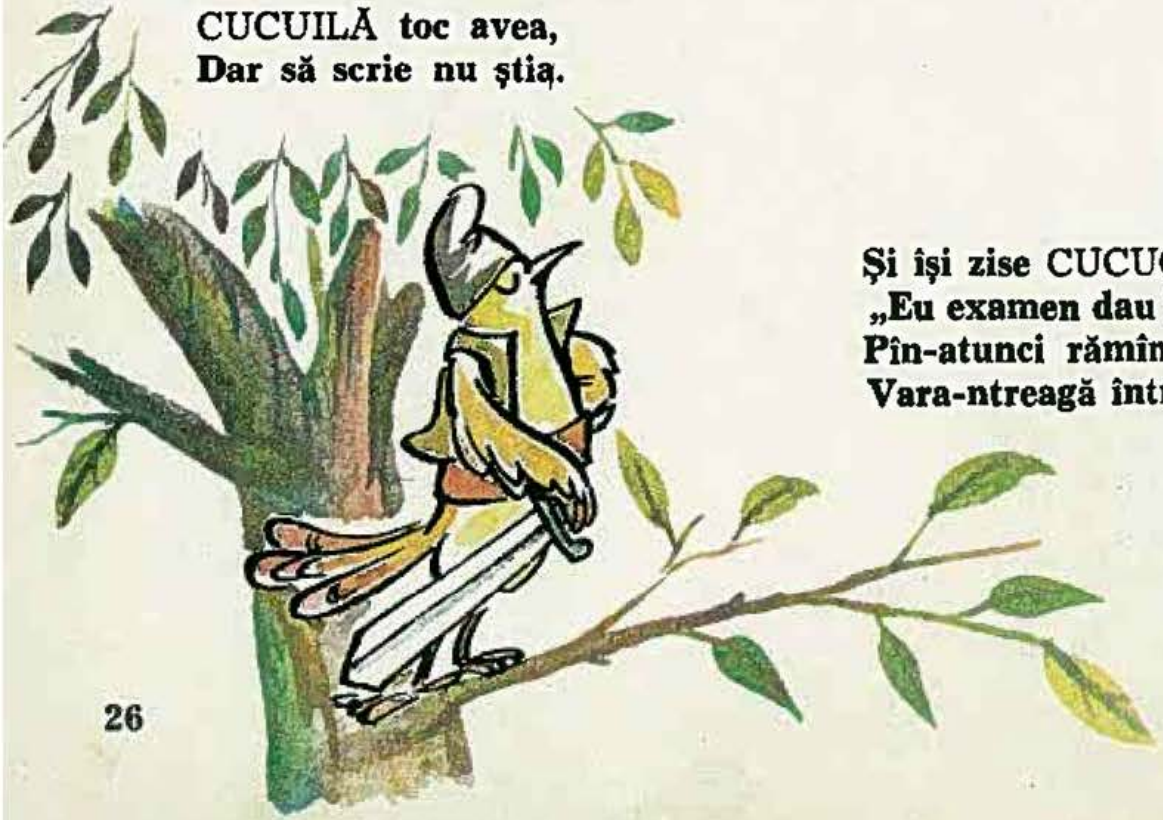

Şi îşi zise CUCUCEANU :
„Eu examen dau la anu' !
Pîn-atunci rămîn haiduc
Vara-ntreagă într-un nuc“

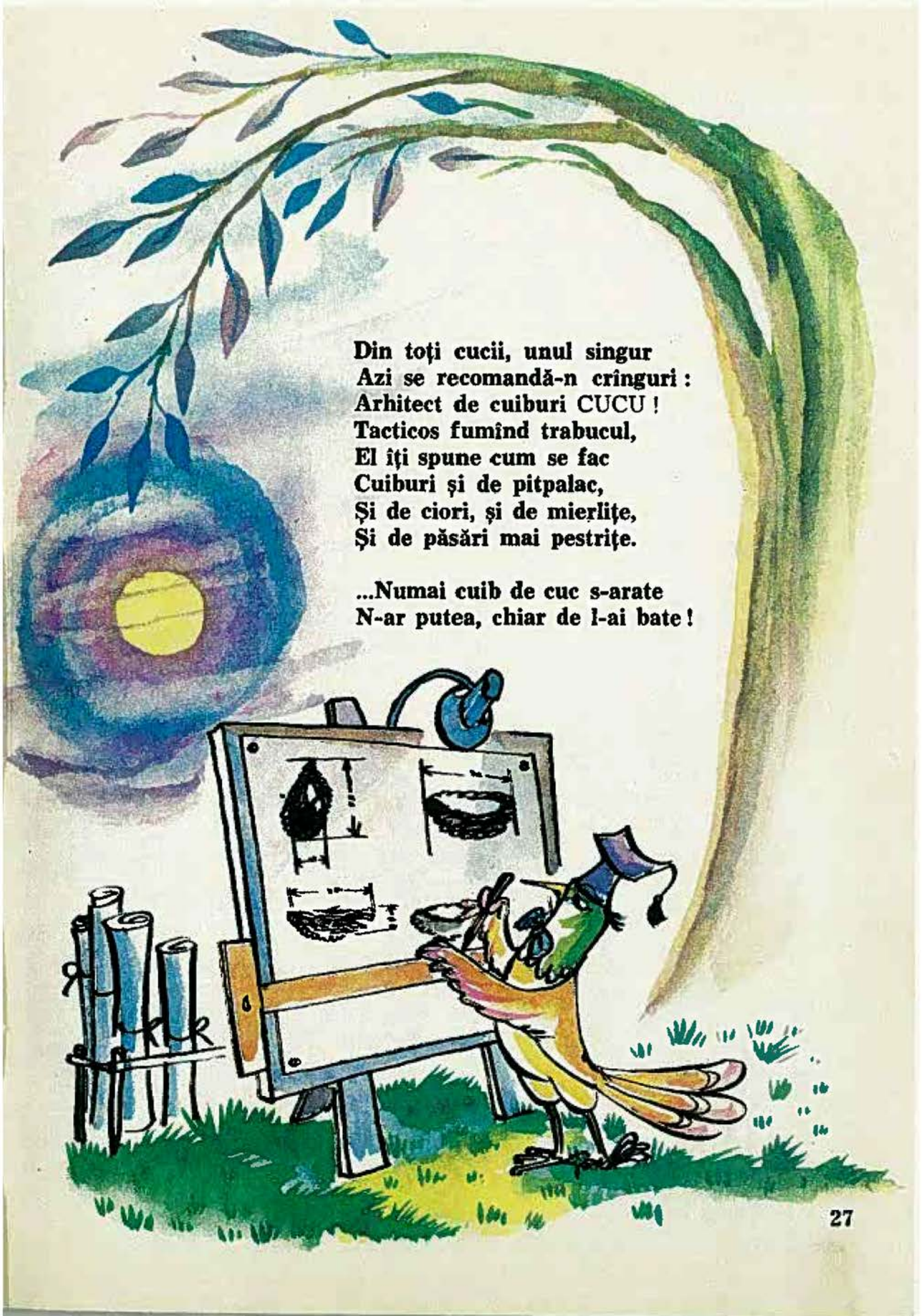

Din toți cucii, unul singur
Azi se recomandă-n crînguri :
Arhitect de cuiburi CUCU !
Tacticos fumînd trabucul,
El îți spune cum se fac
Cuiburi și de pitpalac,
Și de ciori, și de mierliţe,
Și de păsări mai pestriţe.

...Numai cuib de cuc s-arate
N-ar putea, chiar de l-ai bate !

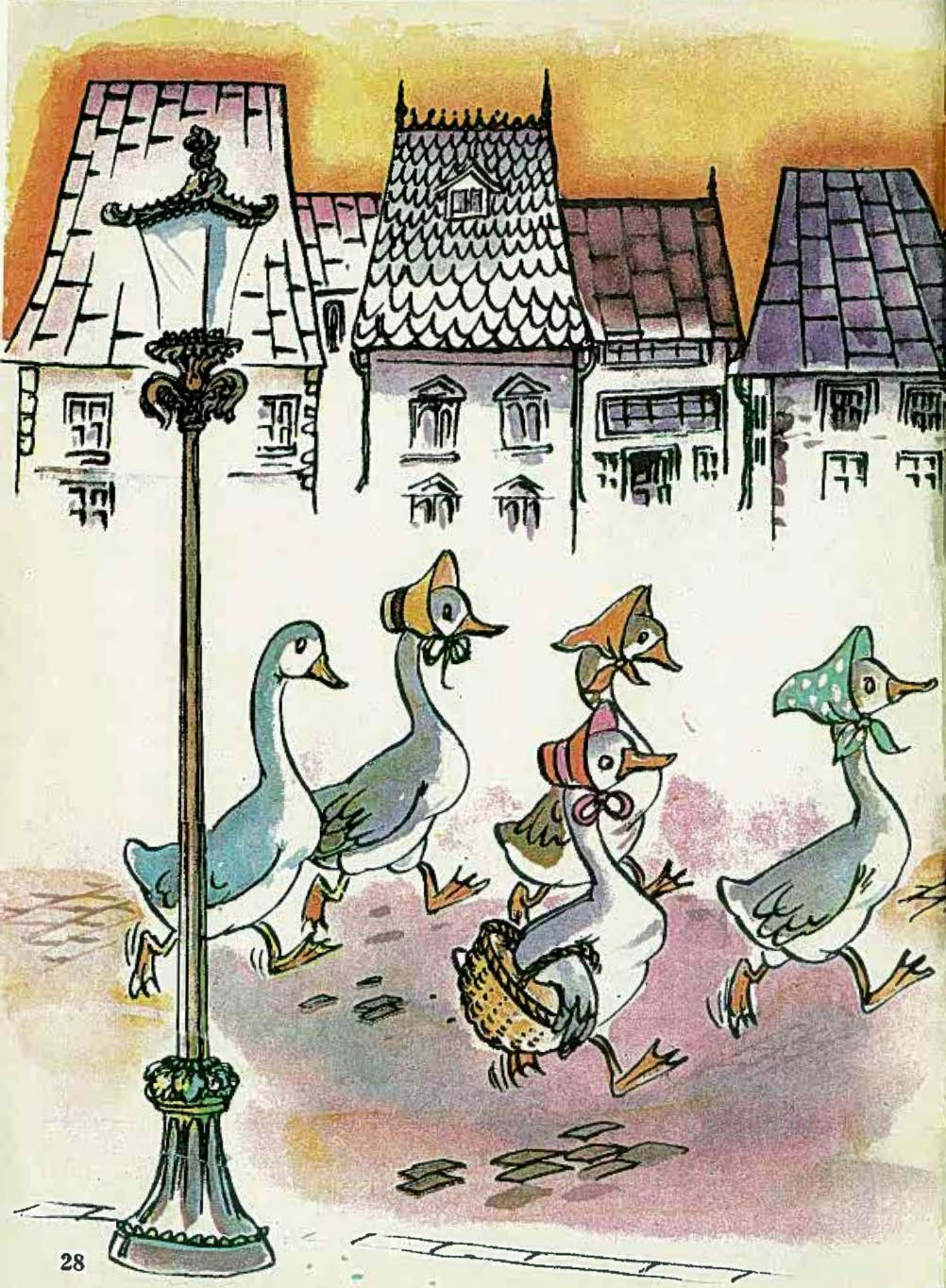

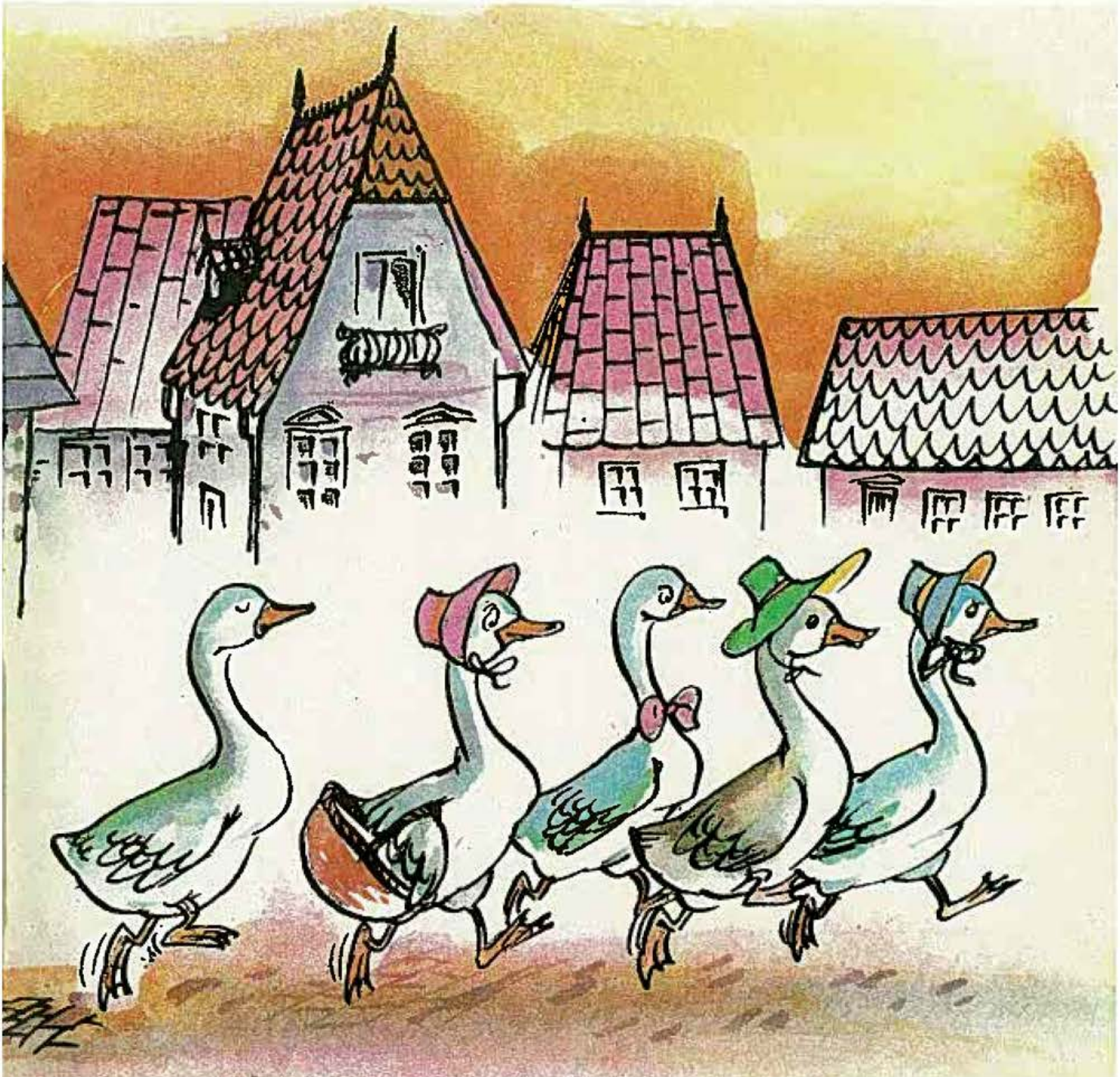

...Ci în seara care urmă, Gîsca se ridică din nou și porni dar, de data aceasta, cu mare băgare de seamă, iar Bunicul tălmaci, din limba gîștelor în limba oamenilor, povestea în care ni se arată cum

ZECE GÎȘTE-N GÎND ȘI-AU PUS SĂ SE-NALȚE CÎT MAI SUS

— « Zece gîşte, către piaţă,
Au pornit de dimineaţă ;
Numai una, mai fricoasă,
S-a întors din drum acasă.
I-a fost teamă c-o să plouă
Şi-au plecat, spre tîrg, doar nouă.

Nouă gîşte-n gînd şi-au pus
Să se-nalţe cît mai sus ;
Una. cu mai mult dichis,
A zburat pîn-la Paris.

Celelalte, mai puţin,
Numai pîn-la Bolintin.
Din opt, una a rămas
Să se odihnească-un ceas.

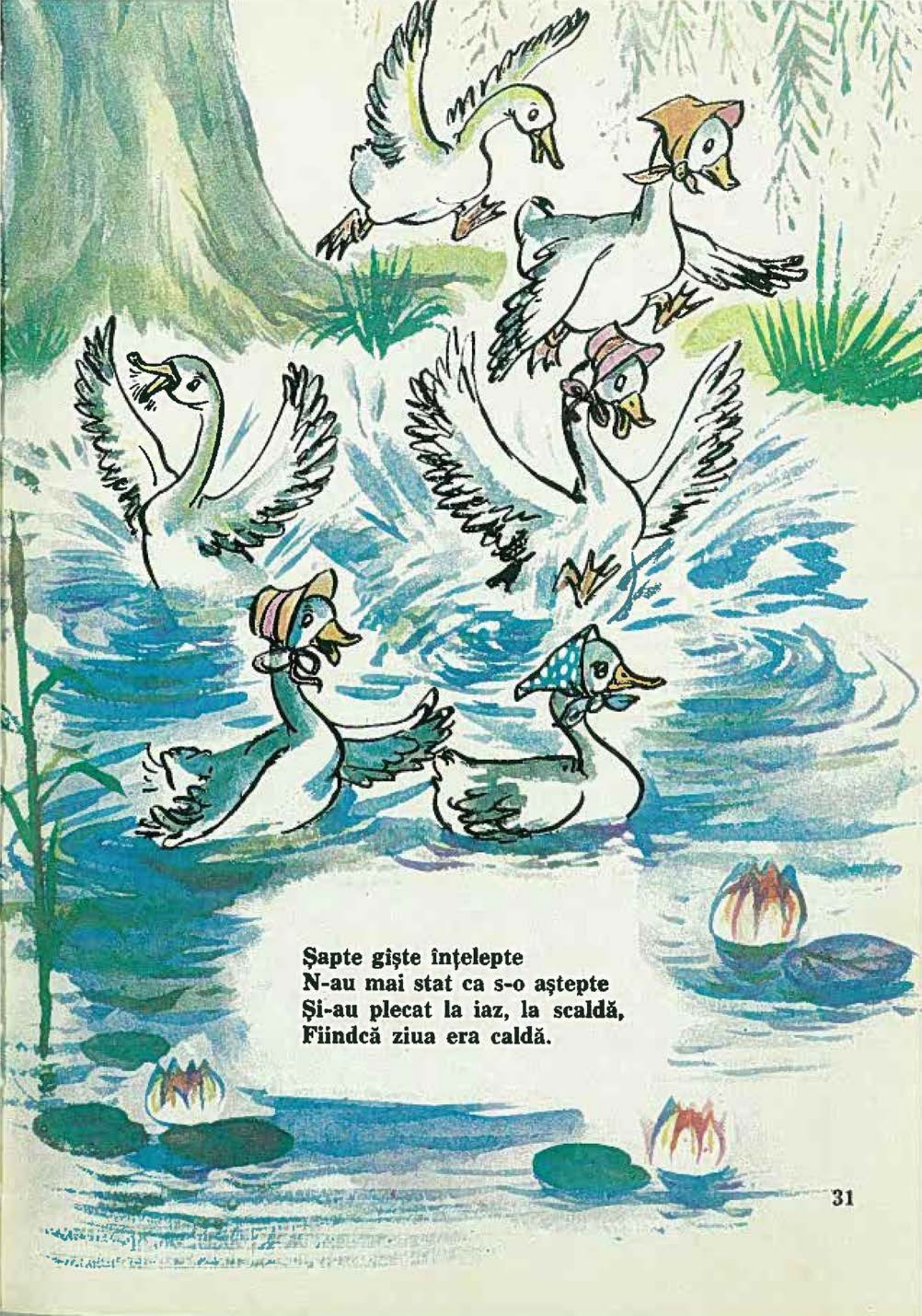

Șapte gișteînțelepte
N-au mai stat ca s-o aștepte
Și-au plecat la iaz, la scaldă,
Fiindcă ziua era caldă.

Una însă, cum-necum,
Nu avea pe ea costum...
(Poate-acasă şi-l uitase)
Şi-au intrat în iaz doar şase.

Şase gîşte-n tîrgul mare
Lipăiesc pe ulicioare.
Una dintre ele, vai!
S-a urcat în alt tramvai.

Cinci rămaseră — aşadar,
Să se ducă la cizmar
Ca să-şi ieie, cîte-şi cinci,
O pereche de opinci.

Dar la gîsca mai voinică,
Îi venea opinca mică...
Şi-ncălţate, numai patru
S-au dus seara la un teatru

Vai ! Şi-aici ce nenoroc :
Au găsit un singur loc !
Trei găsiră-abia-abia
Locuri doar la cinema.

Acum, filmul să fi fost
Plicticos şi lung şi prost,
Sau, cumva, de oboseală —
Una adormi în sală ?

Două gîşte la un han
Dau peste-un hangiu viclean.
El nu cere nici un preţ,
Ci le vîră în coteţ.»

...Pîn'la urmă, prin zăbrele,
Scăpă una dintre ele
Și-ntîlnindu-l pe potici
Pe Ariciul-Pogonici,
El a dus în lume vestea
De-ntîmplările acestea.

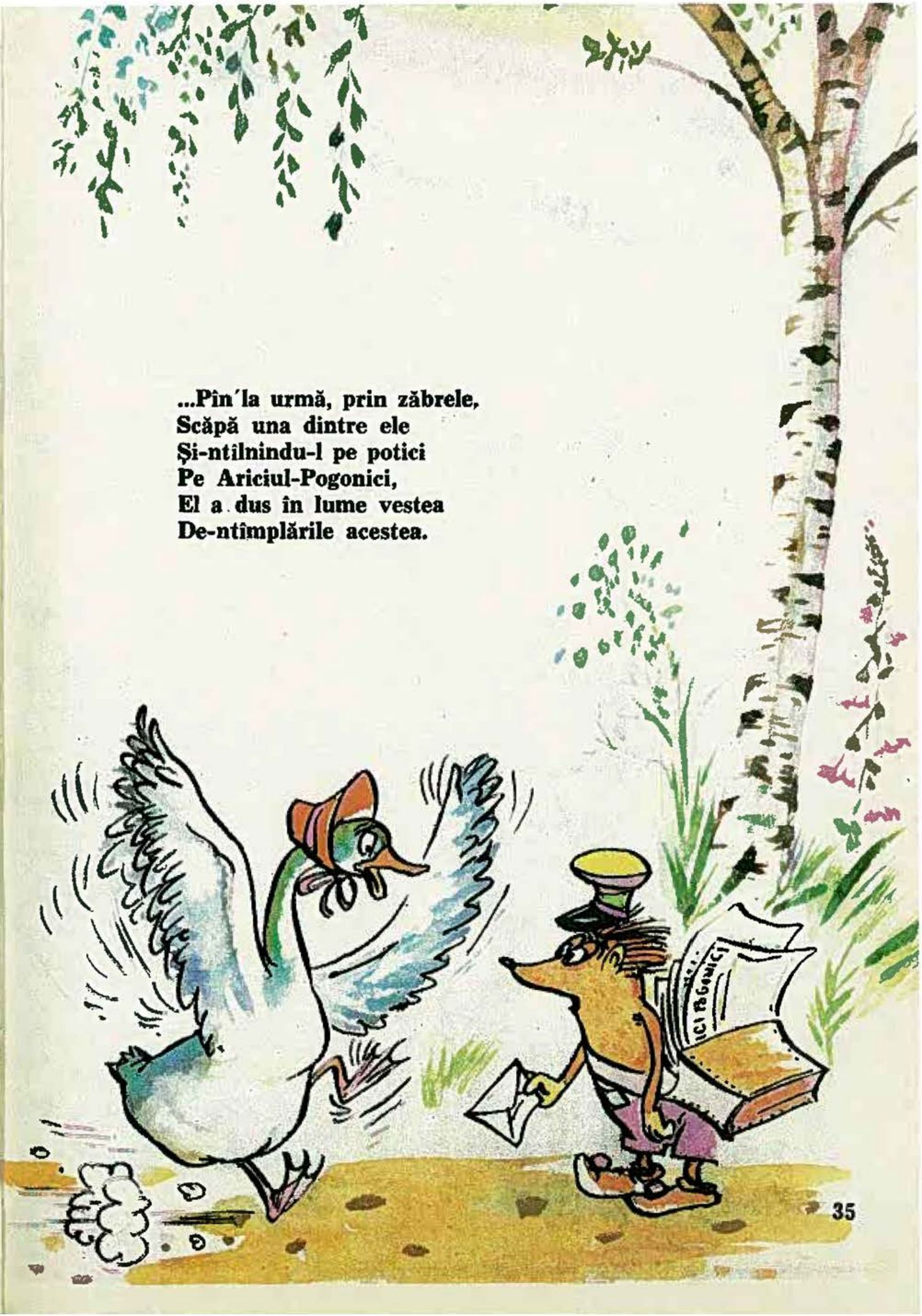

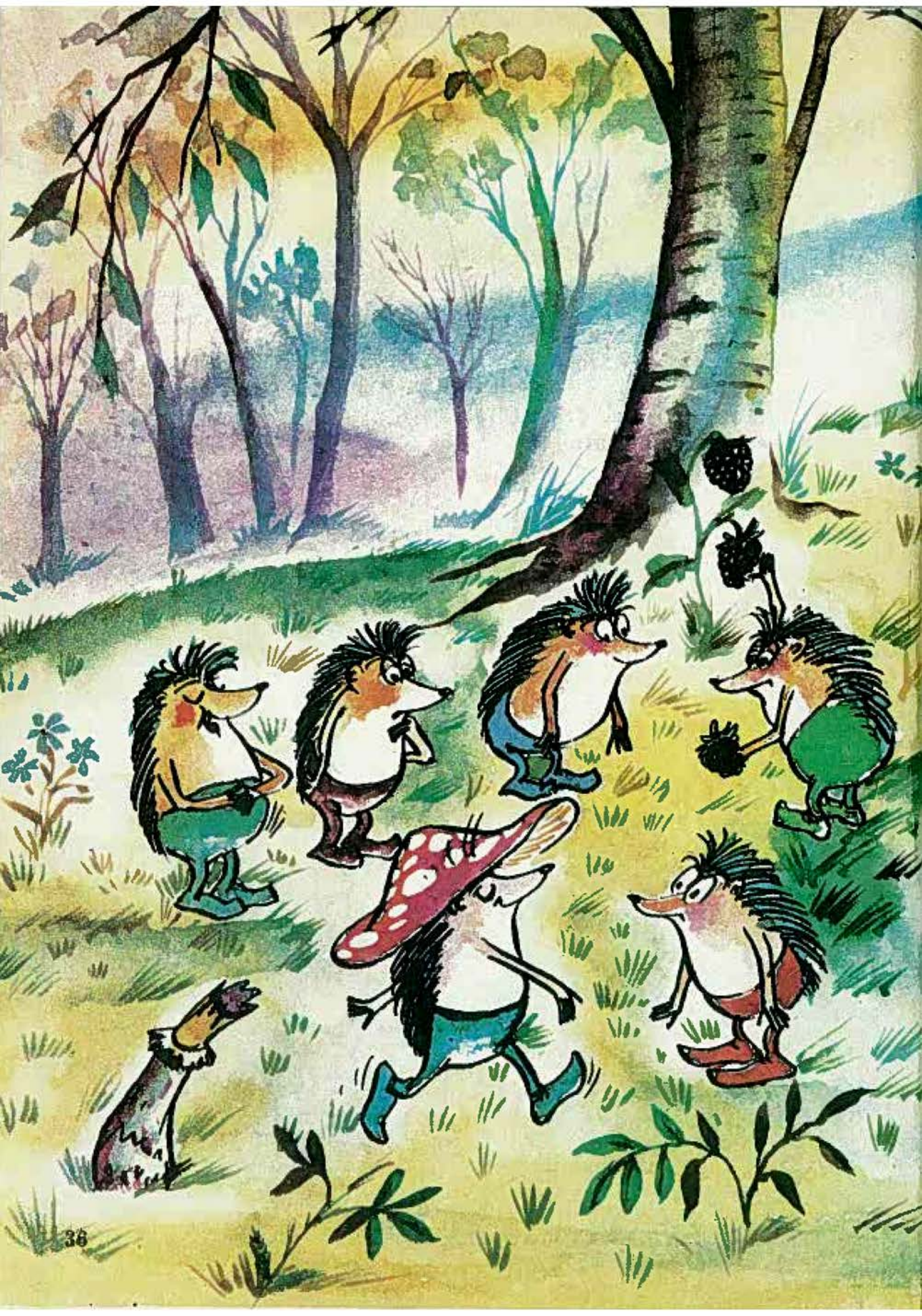

...Ci în seara care urmă, veni rîndul Ariciului. Şi toţi săriră să-i facă loc împingîndu-şi cît mai îndărăt scaunele.

— Bine, că baremi îmi sînt respectaţi ţepii ! se gîndi el şi văzînd cercul lărgit, începu să vorbească. Iar Bunicul tălmăci, din limba aricilor în limba oamenilor, povestea din care am putut afla, printre altele, cum

ZECE ÎNIMOŞI ARICI SE HRĂNIRĂ CU URZICI

— « Zece nevoiaşi arici
Îşi luară în spinare
Ţepii — mulţi şi nu prea mici —
Şi-au plecat în lumea mare.
Din ei unul se temea
Să nu calce din greşeală-n
Spini, că-n spate-i poţi purta,
Însă nu şi-n talpa goală.
Deci lipsindu-i o opincă,
Pîn´să-şi ia o alta nouă,
A rămas acasă DINCĂ
Şi-au plecat la drum doar nouă.

Nouă inimoşi arici,
Plini de-avînt şi importanţă,
Se hrăniră cu urzici
Şi trăiră din speranţă,
Iar dintr-înşii CALISTRAT,
Cînd trecu pe lîng-o moară,
Se tocmi la ea argat
Şi munci din zori în seară.
Însă tot n-a strîns pitaci,
Fiindcă ţepii, bată-i vina!,
Pînza zgîrîind la saci,
Deşertau din ei făina.

Opt arici cam buclucaşi,
Roşi de-ambiţii personale,
Au intrat în tîrgul Iaşi
Şi au tras la „Trei sarmale".
Dar, de-odată, GARABET
Merse-n tîrg să-şi iee aţă
(Ace-avea el berechet !)
Şi-ncepu o nouă viaţă
Deschizînd extravagant
Pe străduţa Ţepeş-Vodă
Un frumos şi elegant,
Pentru domni, salon de modă.

Şapte-arici ai nimănui,
Ispitiţi de-o nouă vrajă,
Se duc veseli la Bahlui
Ca să facă şi ei plajă.
Unul însă, mai zălud,
Cade fără vrere-n apă
Şi-a ieşit, desigur, ud,
Dar cu peştii prinşi în ţeapă.
I-a mers bine, aşadar,
Norocosului TĂNASE,
Care a ajuns pescar
Şi-au rămas, din şapte, şase.

Neavînd prea mult confort,
Locuind sub o tribună,
S-au îndrăgostit de sport
Şase — arici cu voie bună.
Unul cu mai mult antren
Asaltă şi stadionul,
Jucînd fotbal pe teren,
Dar spărgînd în ţepi balonul.
Publicul, de supărare,
L-a zvîrlit afară-n brînci,
Iar ceilalţi, fără MARDARE,
Au rămas acuma cinci.

Cinci-arici de dimineaţă,
Gospodari, nevoie mare,
Merg să cumpere verdeaţă
În obor la piaţa mare.
Dar, alunecînd, CAHANE,
Neatent, sub o tarabă,
S-a ales cu ionatane
Prinse-n ţepi ca o podoabă.
Şi crezindu-l hoţ, desigur,
Negustoru-l şi înhaţă
Şi din cinci rămas-au singuri
Numai patru-arici în piaţă.

Patru-arici pe o potică
Se plimbau sub crengi de tei.
Dar din drum se-ntoarse SICĂ
Şi le spuse la cei trei :
— Fraţilor, vă las cu bine,
Nu mai merg cu voi şi pace !
Am văzut un roi de-albine
Şi-o prisacă îmi voi face.
Ştiu c-albinele sînt rele,
Cînd cu acul te ajung.
Pentru-oricare dintre ele
Am şi eu un ac mai lung.

Trei arici se duc să tragă,
Dintr-o pungă, loz în plic.
Doi luară punga-ntreagă,
Dar n-au cîştigat nimic,
Iar dintr-înşii, mai cuminte,
Cumpătat şi fără viciu,
Doar un loz a tras ARVINTE
Şi a cîştigat Moskviciul.
Împlinit văzîndu-şi visul,
A ajuns şofer de soi,
Iar cînd a primit permisul
Au rămas, din trei, doar doi.

Doi arici pe o alee
În grădină, își țin sfatul.
Din ei unul vrea să-și deie
În științe doctoratul
Și așa-și exprimă DUȚĂ
Geniala sa idee :
„Omul vine din maimuță
Ariciul — din cactacee !"
Și rămase mai departe
Cactușii să-i studieze.»

Pe cînd celălalt, de-o parte
Se-apucă să deseneze,
Fiindcă fire-avea artistă
De poet și zmîngălici,
Ba a scos și o revistă
Pentru toți copii mici
Și toți știu, de bună seamă,
Că-i ARICIUL—POGONICI.

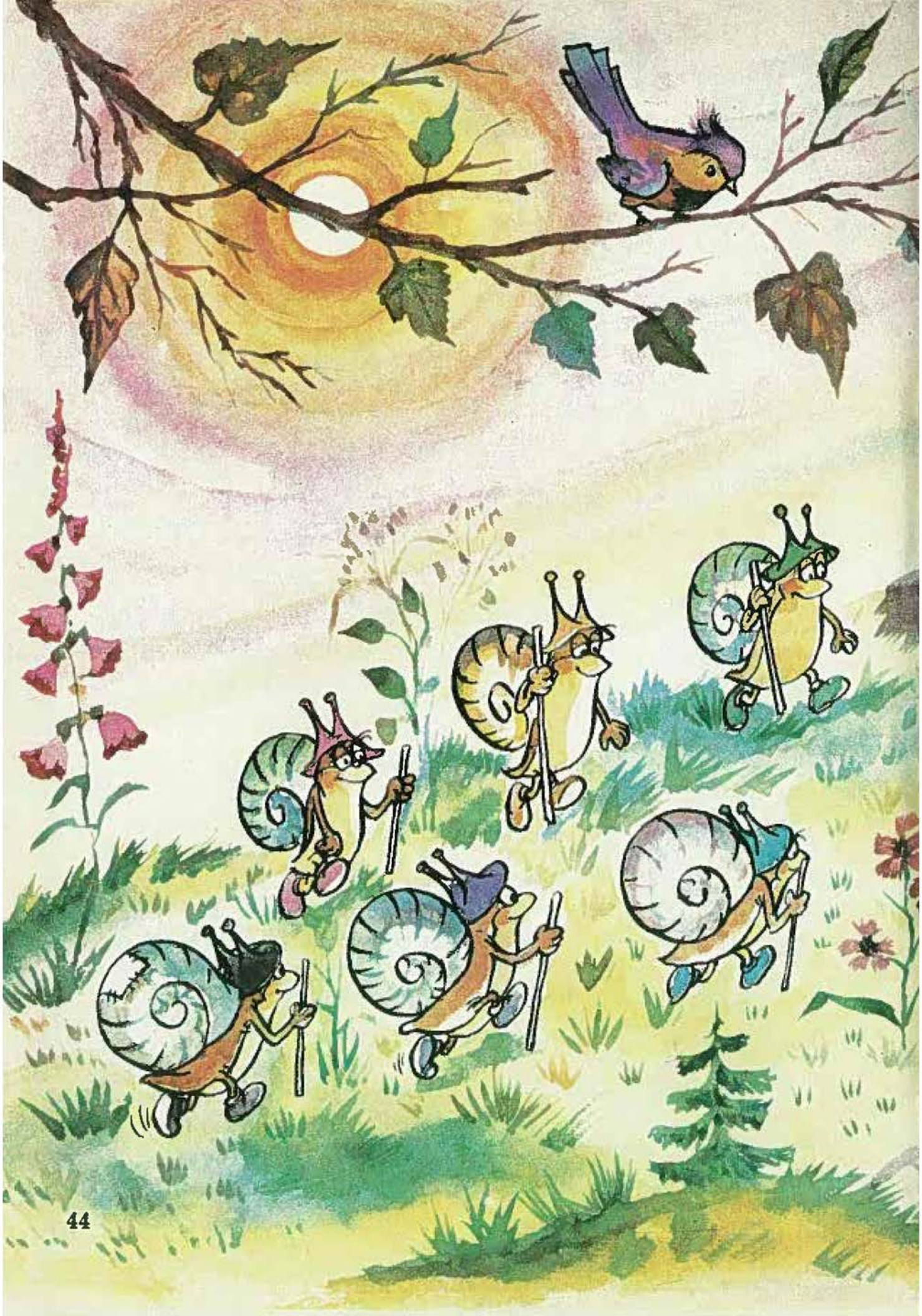

...Ci în seara care urmă, Melcul străbătu preț de aproape un ceas, drumul de la scăunel la inima cercului.

— Dacă ne-om grăbi toți așa, spuse Măgărușul, se vede treaba că pe la anul ne vine și nouă rîndul...

— Linișșște ! ceru sîsîind Gîsca.

— Chi-chi-chi ! chicoti Maimuța.

Dar Melcul își văzu liniștit de călătorie, și Bunicul, tot liniștit, tălmăci din limba melcilor în limba oamenilor povestea în care

ZECE MELCI CU COARNE-N FRUNTE
AU ESCALADAT UN MUNTE

— «Alpiniști chiar din născare,
Zece melci cu coarne-n frunte
Fac o nouă încercare
Să escaladeze-un munte.
Dar dintr-înșii CHIRIAC
Zăbovește înc-o lună,
Ca la vechiul său rucsac
Înc-un petic să-i mai pună.

Nouă melci prin Caraiman,
Pe o vreme nemiloasă,
După ce aproape-un an
S-au tîrît, se-ntorc acasă,
Dar se-oprește GHEDEON
Undeva pe la Poiana,
Fiindcă-n taină, pe-un sezon,
Și-a închiriat cabana.

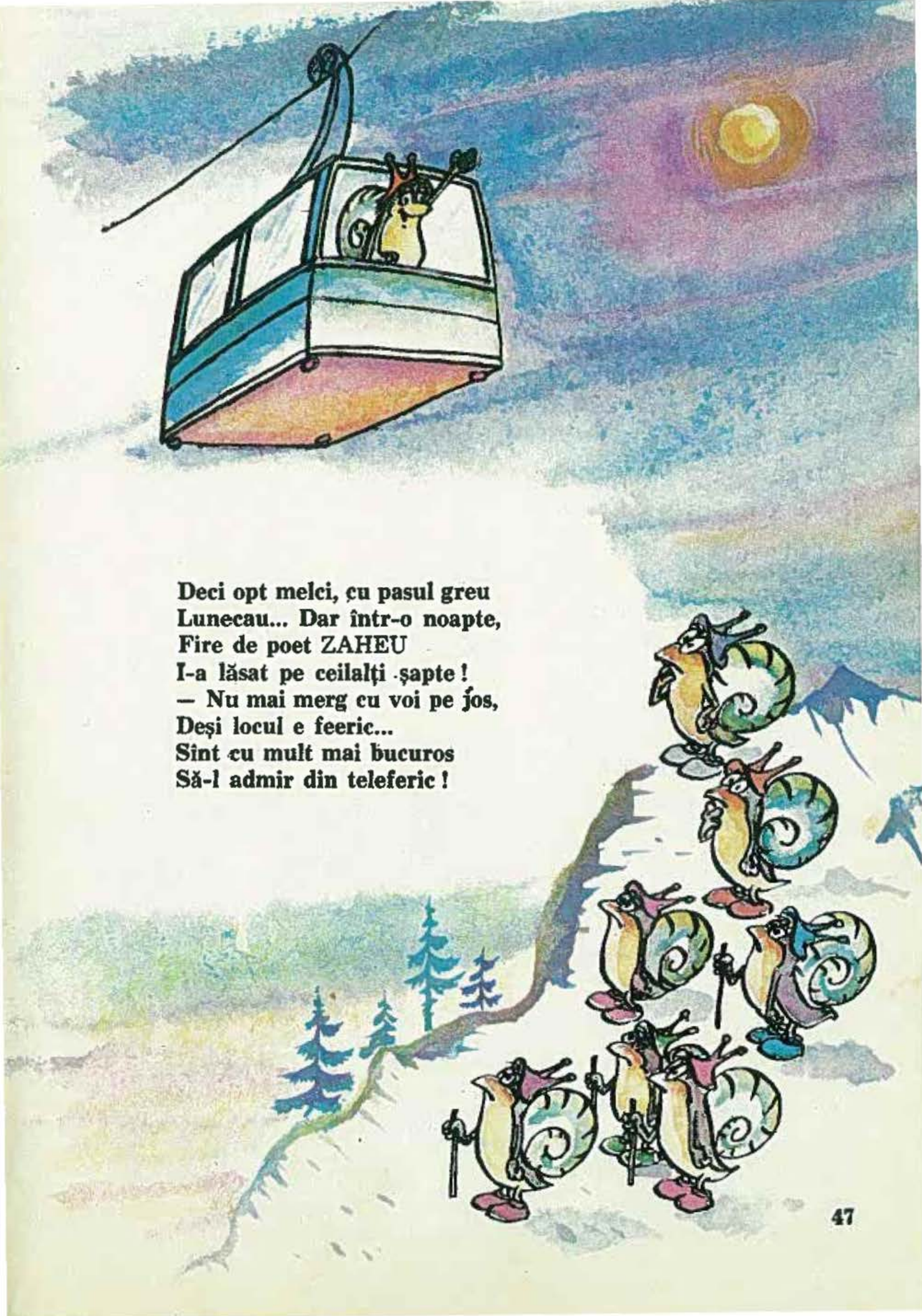

Deci opt melci, cu pasul greu
Lunecau... Dar într-o noapte,
Fire de poet ZAHEU
I-a lăsat pe ceilalți șapte!
— Nu mai merg cu voi pe jos,
Deși locul e feeric...
Sînt cu mult mai bucuros
Să-l admir din teleferic!

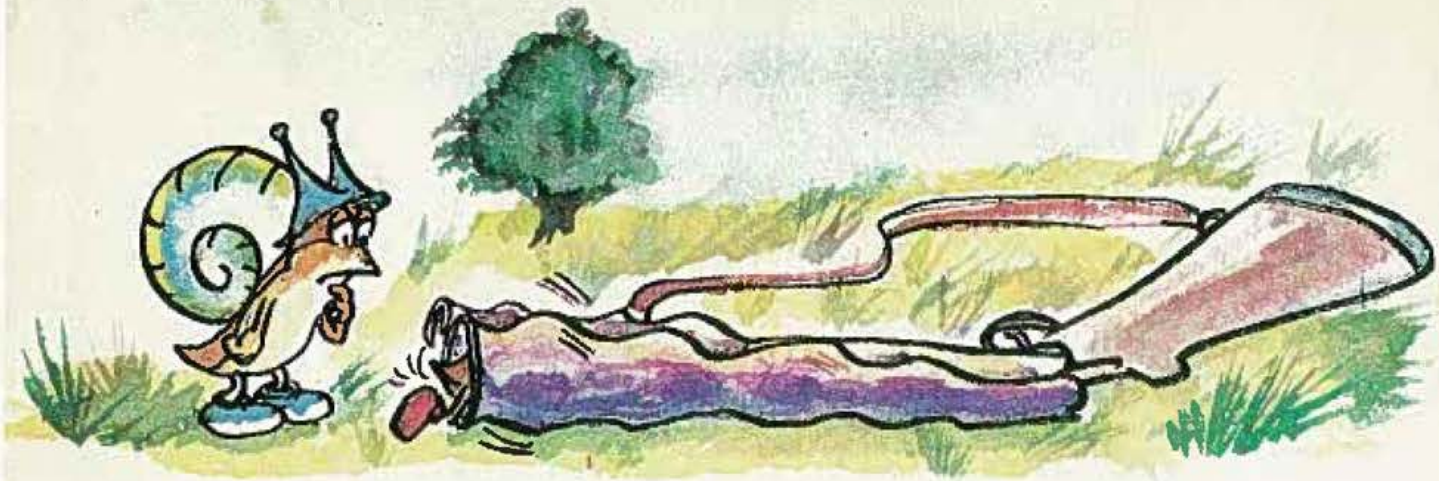

Șapte melci spoiți cu var
De o armă-n ierbi dădură.
Nu-l văzură pe pîndar,
Care sta într-o răsură.
Și în țeavă, ca-n tunel,
Au intrat dar numai șase
Fiindcă n-a fost chip de fel
Cum să-ncapă și NĂSTASE.

Cînd pîndarul cel dibaci
Își descarcă arma-n vaier
Șase melci țîșnesc buimaci
Ca rachetele prin aer
Și din toți i-e dat să pice
Din văzduhuri, numai STAN.
Pe cînd ceilalți, ca alice
Se înfig într-un vultan.

Și cinci melci, purtați pe sus
Au zburat fără să știe
Pîn-ce vulturul i-a dus
Într-o insulă pustie.
Iar aicea melcul SILE,
Vrînd să urce-n palmier,
A pierdut mai multe zile
Și-a rămas în vîrf, stingher.

Patru melci vor cît mai iute
Să se-ntoarcă împreună
Şi-au pornit cu nişte plute
Pe o mare în furtună.
Însă valul îi desparte,
Căci lui bietul MACOVEI
I-a-mpins pluta-n altă parte
Si-au rămas, din patru trei.

Toţi trei melcii, într-o seară,
Poposiră la un schit.
Dar nu toţi din el plecară :
Unul s-a călugărit.
Fiindcă-n beci la mănăstire,
Unde fost-au să se culce,
Vinul, se gîndi ARHIRE,
E şi vechi, şi bun, şi dulce.

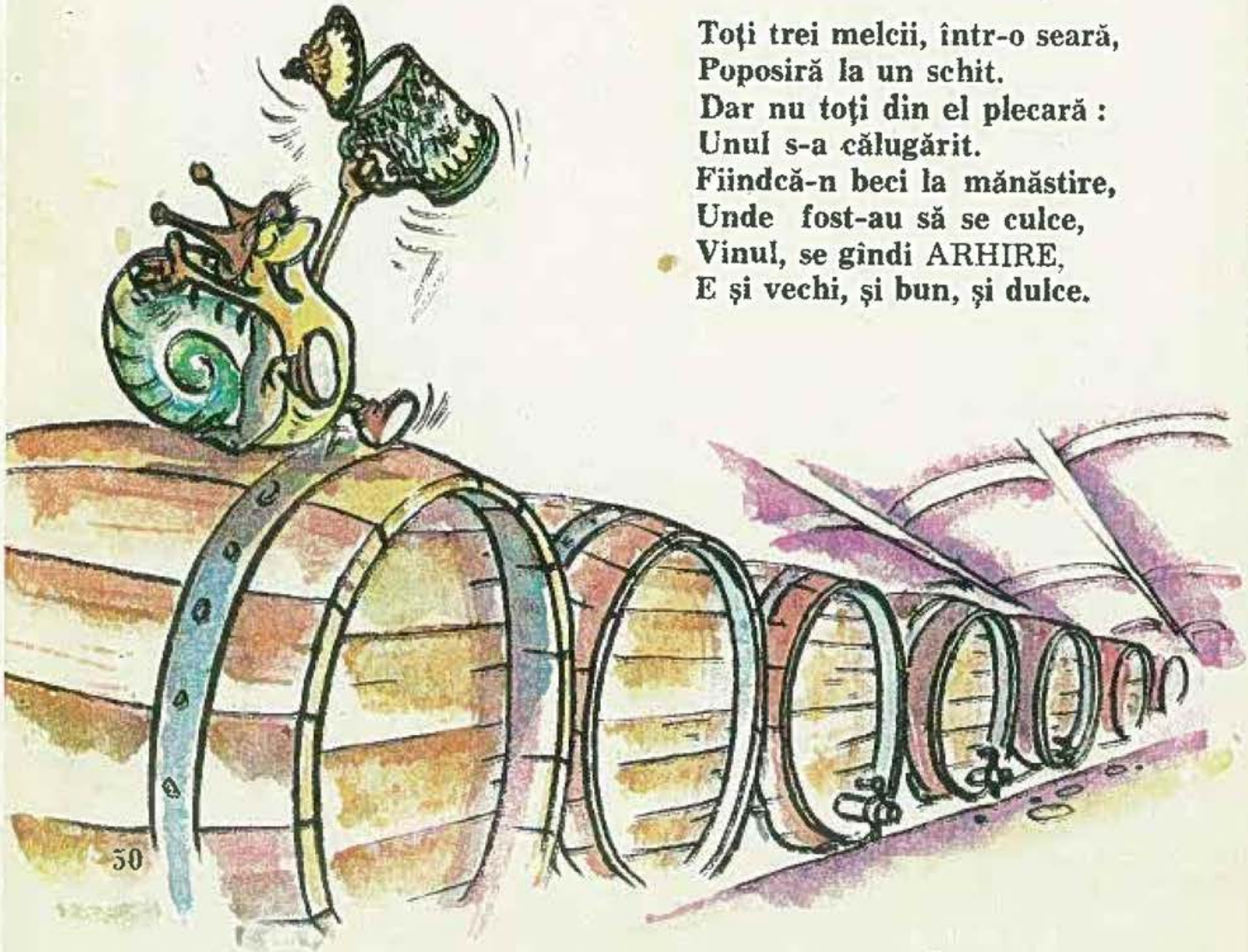

Pe cîmpiile natale,
Lîngă malul apei line,
Obosiți de lungă cale,
Au ajuns doi melci în fine.
Și din ei grăsunul MINA,
Cum trecu de pragul ușii,
Se culcă, stingînd lumina,
Adormind buștean ca dușii.»

... Numai unul din toți zece
Melcii, într-o seară rece,
Mi-a bătut în geam ușor
Și mi-a spus convingător :
— Tot ești singur, ce-ar fi, nene,
Un televizor să-ți iei ?

Îi voi pune eu antene
Să nu cheltui prea mulți lei !
De-acum poate să mă prindă
Iarna ! Am televizor
Și-n odaie-mi stă pe-o grindă
Melcul magic, TELEOR.

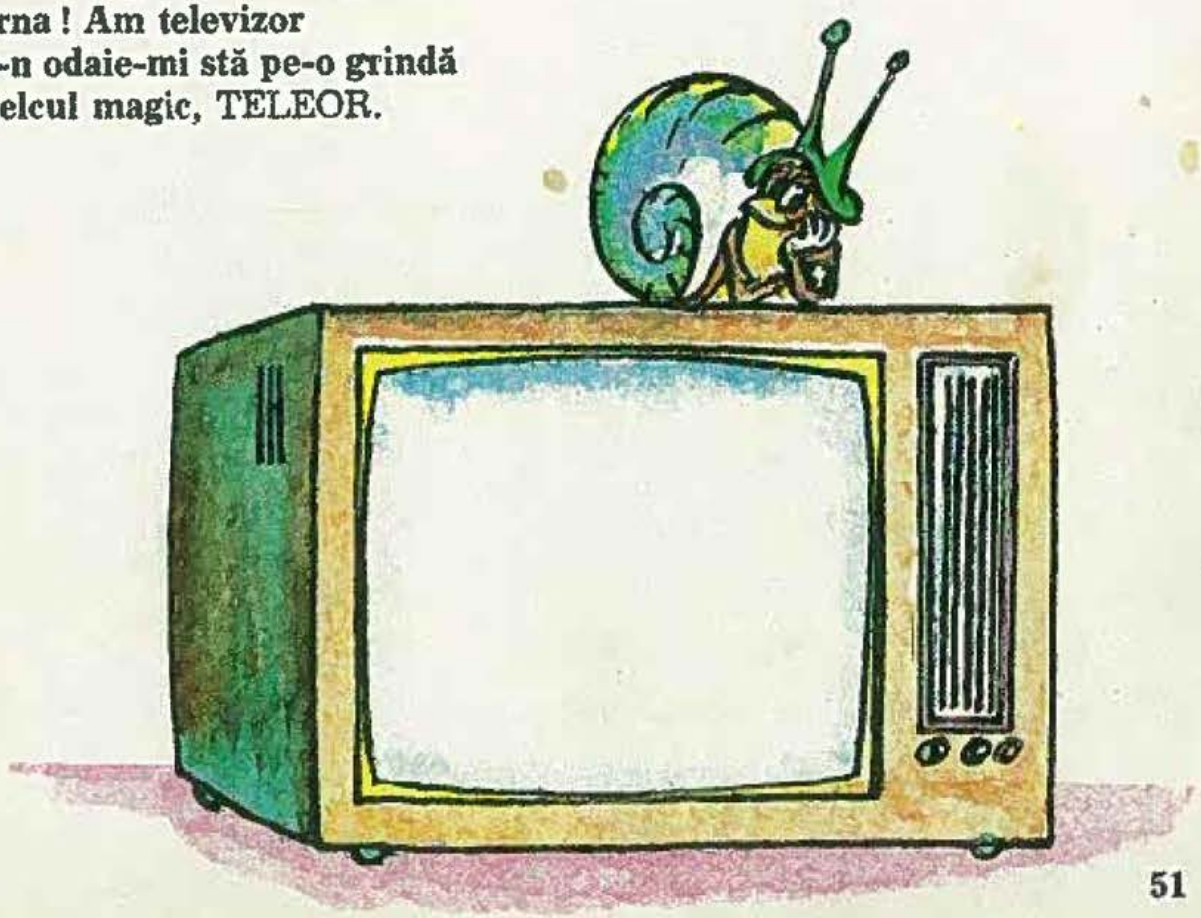

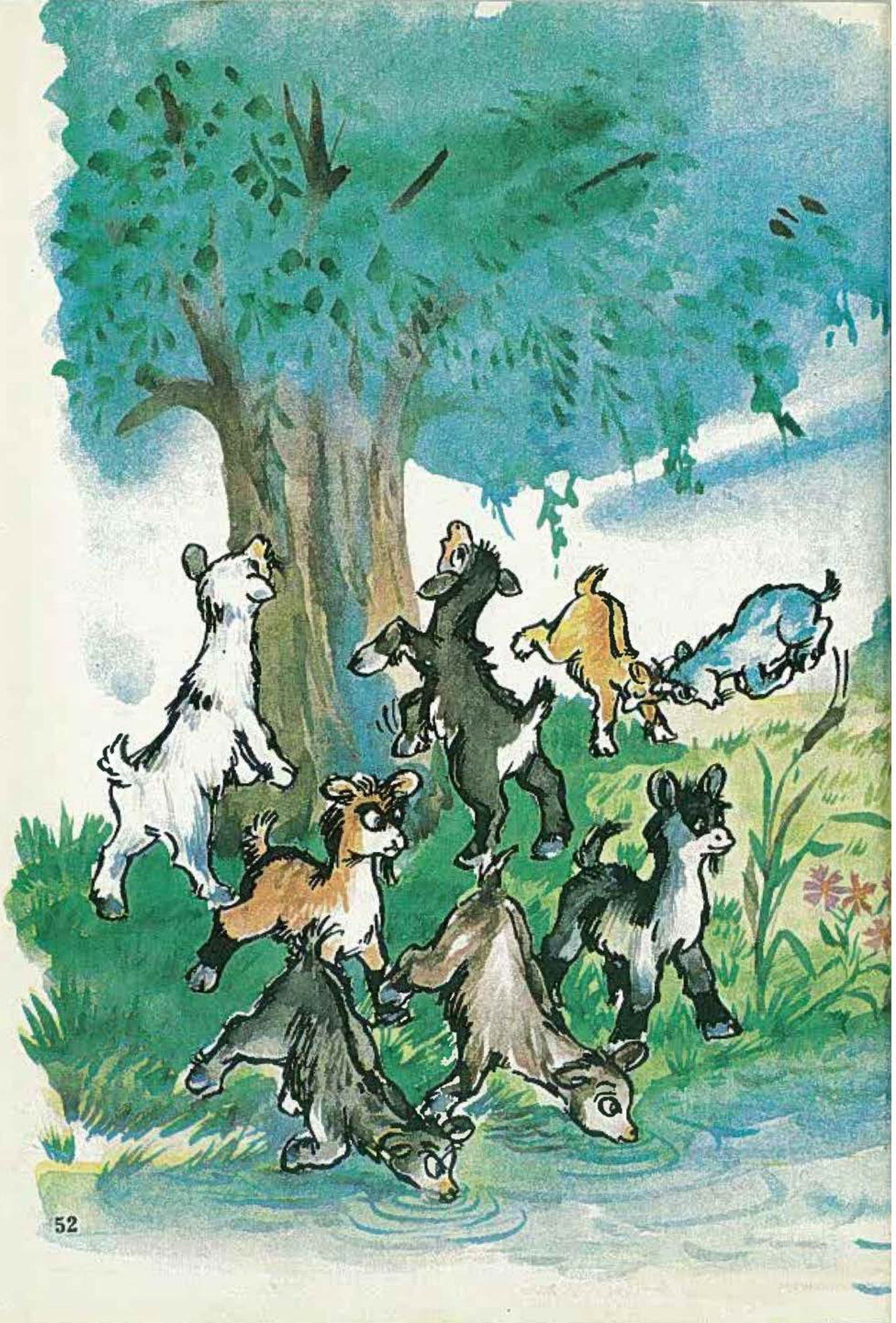

...Ci în seara care urmă, toți îl ascultară pe Ied, în timp ce Bunicul tălmăci, cuvînt cu cuvînt, din limba caprelor și a țapilor în limba oamenilor, povestea în care

ZECE IEZI CA DE ZĂPADĂ S-AU DUS LUMEA SĂ O VADĂ

— «În străbuna lor livadă,
Săturîndu-se să pască,
Zece iezi ca de zăpadă
Se duc lumea s-o cunoască
Dar, ieşind din sat, FIRICA
N-a mai mers că i-a fost frică
Şi s-a-ntors napoi pe rouă,
Şi-au rămas, din zece, nouă.

Străbătind voioşi şoseaua
Dup-al doilea kilometru,
Nouă iezi mai albi ca neaua
S-au trezit fără de PETRU.
Căci, venindu-i gust de nişte
Cucuruz pe jaruri copt,
Se pierdu-ntr-o porumbişte
Şi-au rămas din nouă, opt.

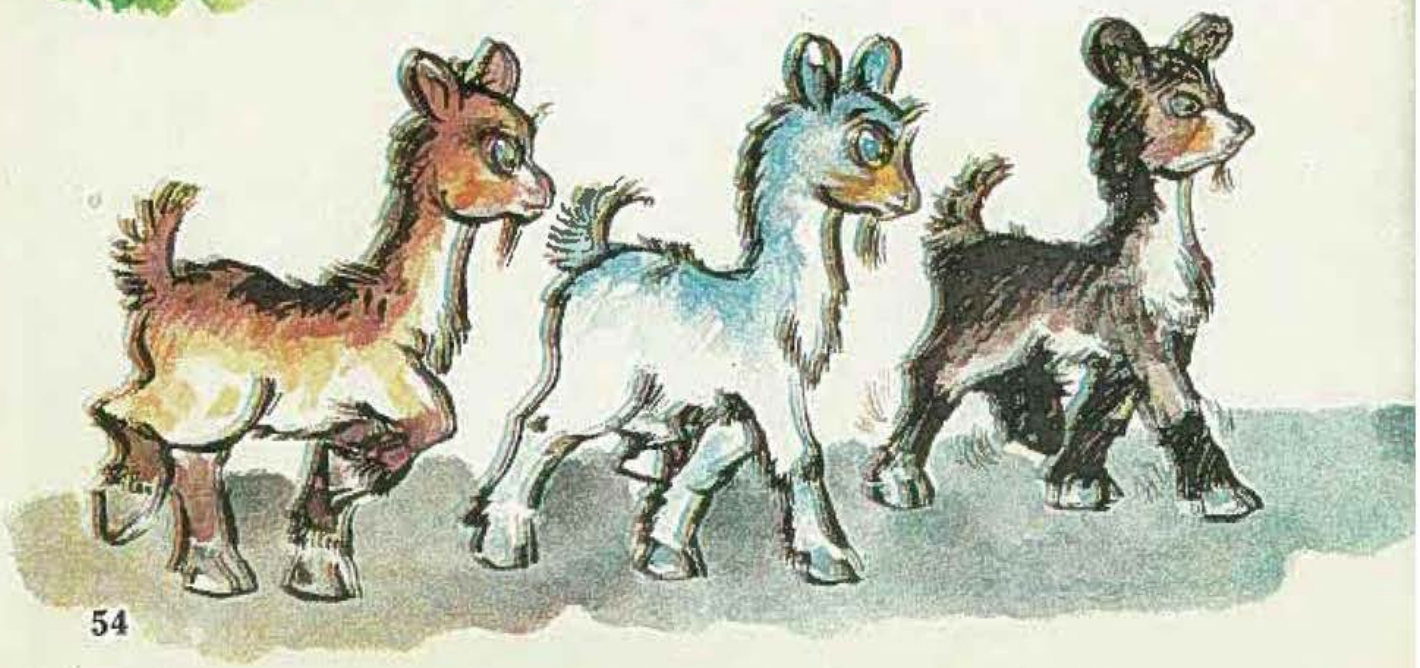

Opt iezi albi şi-ntr-o ureche
Poposiră lîngă foc
Şi, trăgînd la sorţi, de veghe
A ieşit să stea MOŢOC.
Însă el, pe foc scorușii
Aţiţînd întreaga noapte,
Aţipi-n spre zori ca dușii
Şi-au plecat la drum doar şapte.

După-atîta cale lungă,
Ajungînd într-un zăvoi,
Şapte iezi vor să se-mpungă
Între dînşii, cîte doi,
Însă, fără soţ, GHERASE,
Plictisindu-se de moarte,
Îi lăsă pe ceilalţi şase,
Plecînd singur mai departe.

Neavînd ce să mai facă
După ce păscură iarba,
Șase iezi s-au dus la joacă
Și s-au pus să sară capra.
Dar, rupîndu-și nasul, GOANȚĂ
Fiindcă a sărit pe brînci,
Fu luat de-o ambulanță
Și-au rămas din șase, cinci.

Deșertîndu-și portofelul,
Cinci iezi albi petrec la moși.
Se-nvîrtesc cu caruselul
Și se-ndoapă cu gogoși.
Da-n curînd din cinci sînt patru
Că-n oglinzile din piață
Se văzu și, idolatru,
A rămas pe gînduri NEAȚĂ.»

...Pe potecile de munte,
Patru iezi ţintaţi în frunte,
Patru iezi cu coada bearcă
Vor acasă să se-ntoarcă.
Pe cînd soarele apuse
Trei ajung la Humuleşti,
Unde-un hîtru moş îi puse,
Într-o carte cu poveşti.
(Oare ştii tu, cine-i moşul?
De-mi vei zice al său nume
O să-ţi dărui cel mai roşu
Şi mai dulce măr din lume!)

Din toţi iezii, aşadară,
Cîţi plecară într-o vară,

A rămas doar unul singur
Să mai rătăcească-n cringuri.
Unul singur, iedul DUDU,
Cu privirea ca agudul,
Cu blăniţa de zăpadă
Şi c-un negru sfîrc de coadă...

Într-o toamnă mai tîrzie
Numai el a fost să vie,
Să mă roage în chilie
Să-l învăţ o meserie,
Să citească şi să scrie.
Şi, desigur, i-a fost toată
Rugămintea ascultată!
Dar deşi silinţă-şi dete
Tot nu ştie să citească,
Doar cu fruntea pe-un perete
Poate să se iscălească!

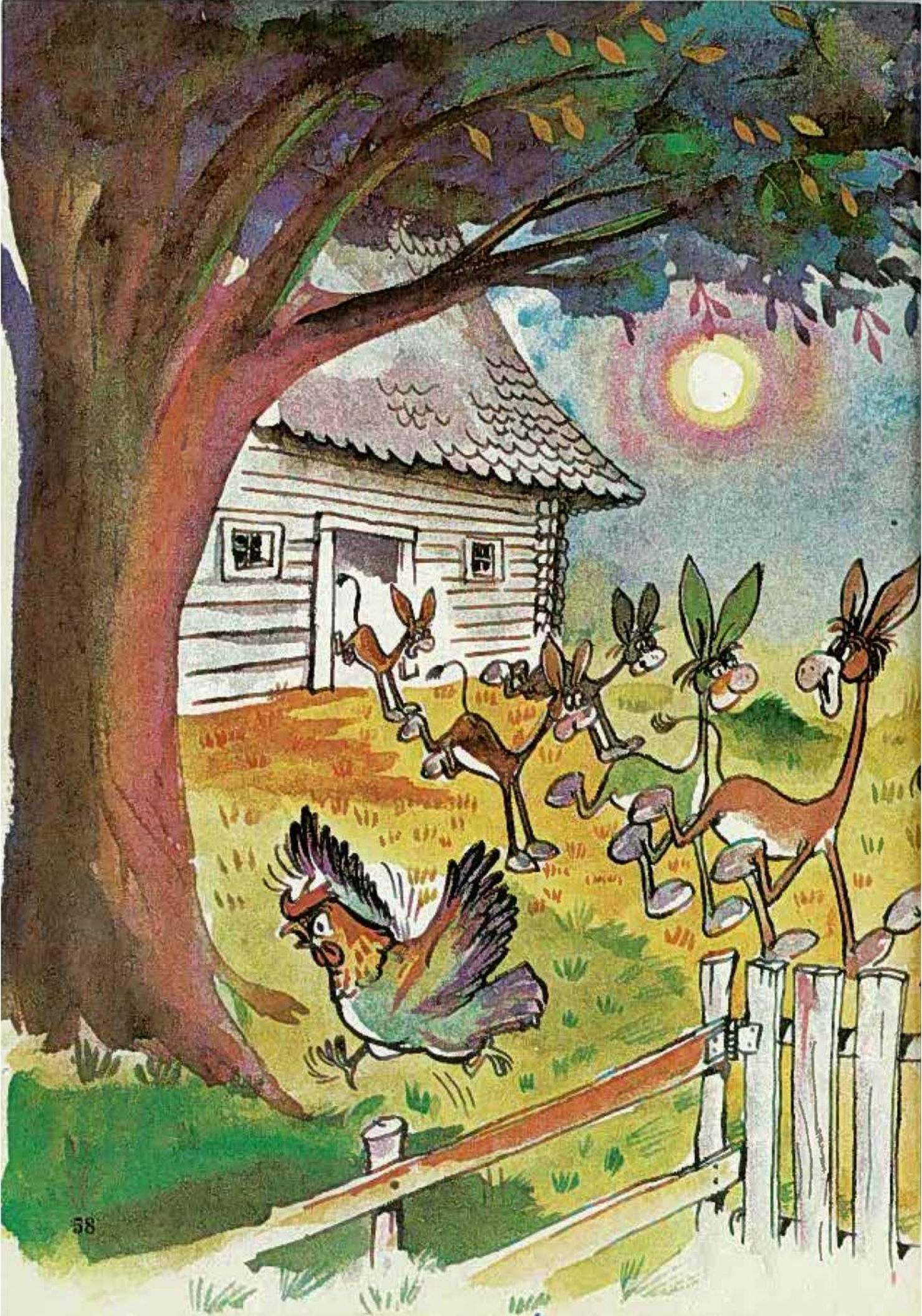

...Ci in seara care urmă, Măgăruşul după ce-şi semeţi bine urechile şi după ce-şi vîntură şi mai bine coada, păşi, tuşi, strănută şi spuse povestea unor nemaipomenite şi hazoase întîmplări pe care Bunicul le tălmăci din limba măgarilor în limba oamenilor, aşa că aflarăm cum

ZECE, TOŢI DE-UN FEL MĂGARI ÎŞI CROIRĂ PLANURI MARI

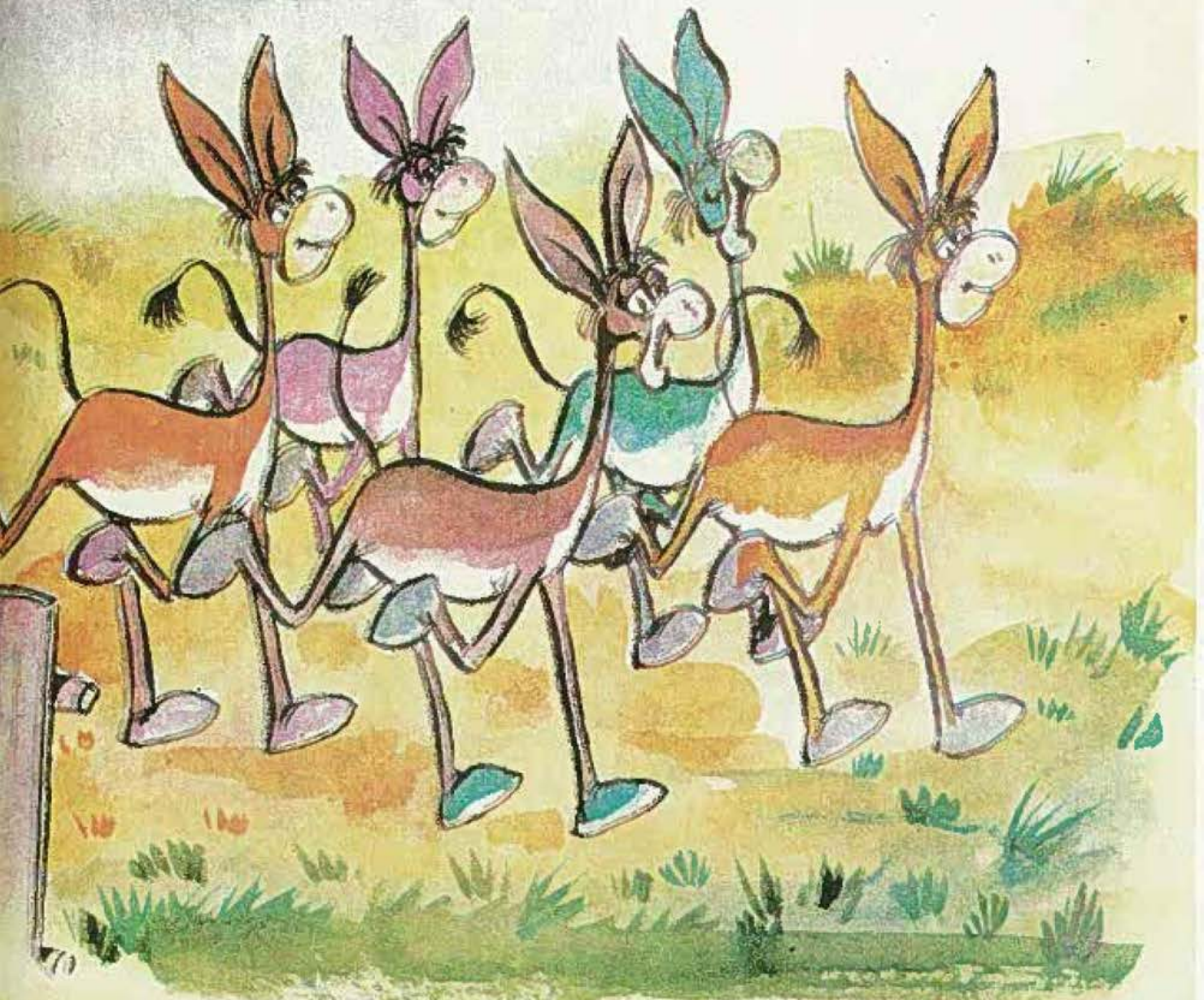

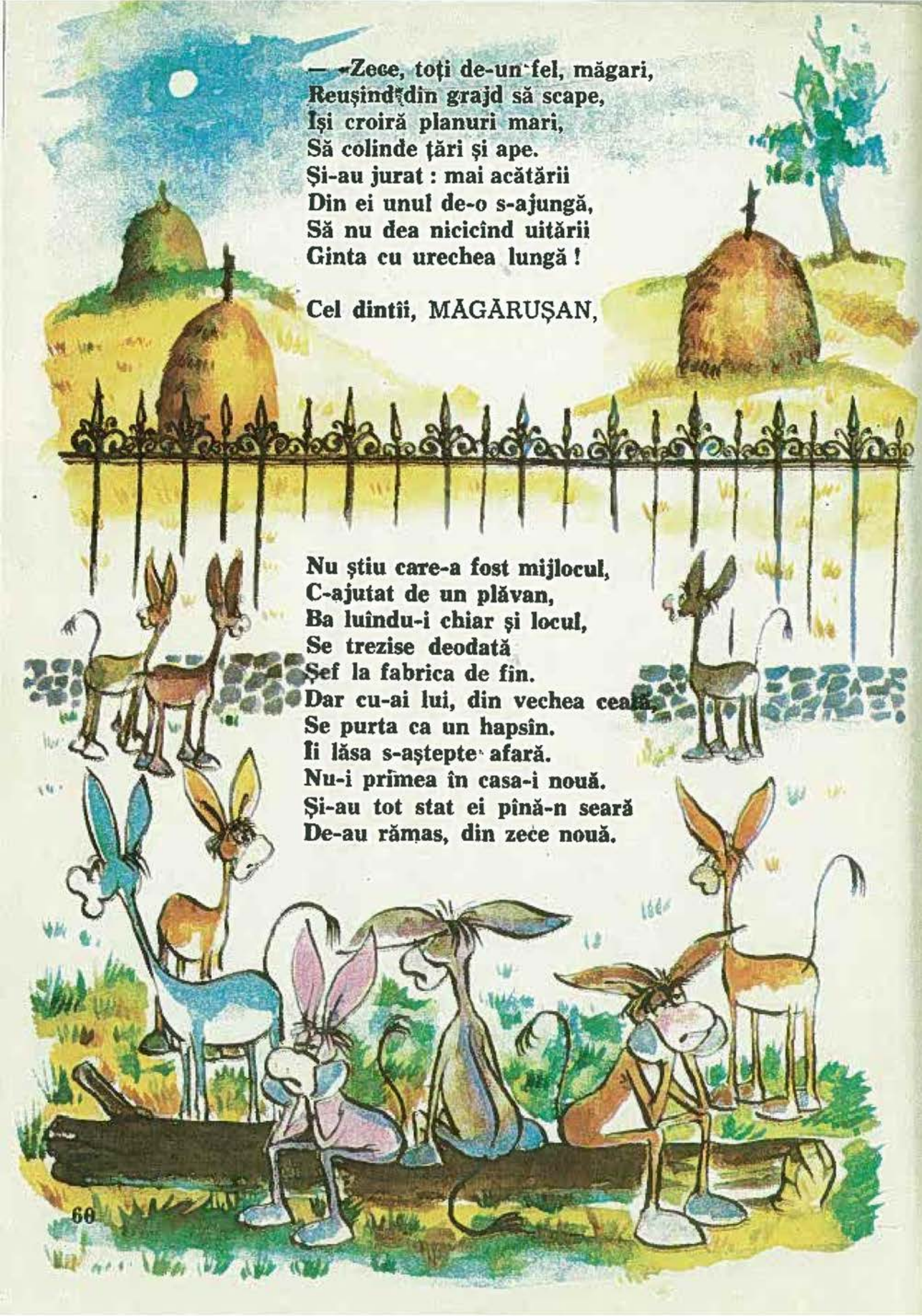

— Zece, toți de-un fel, măgari,
Reușind din grajd să scape,
Își croiră planuri mari,
Să colinde țări și ape.
Și-au jurat : mai acătării
Din ei unul de-o s-ajungă,
Să nu dea nicicînd uitării
Ginta cu urechea lungă !

Cel dintîi, MĂGĂRUȘAN,

Nu știu care-a fost mijlocul,
C-ajutat de un plăvan,
Ba luîndu-i chiar și locul,
Se trezise deodată
Șef la fabrica de fîn.
Dar cu-ai lui, din vechea ceată,
Se purta ca un hapsîn.
Îi lăsa s-aștepte afară.
Nu-i primea în casa-i nouă.
Și-au tot stat ei pînă-n seară
De-au rămas, din zece nouă.

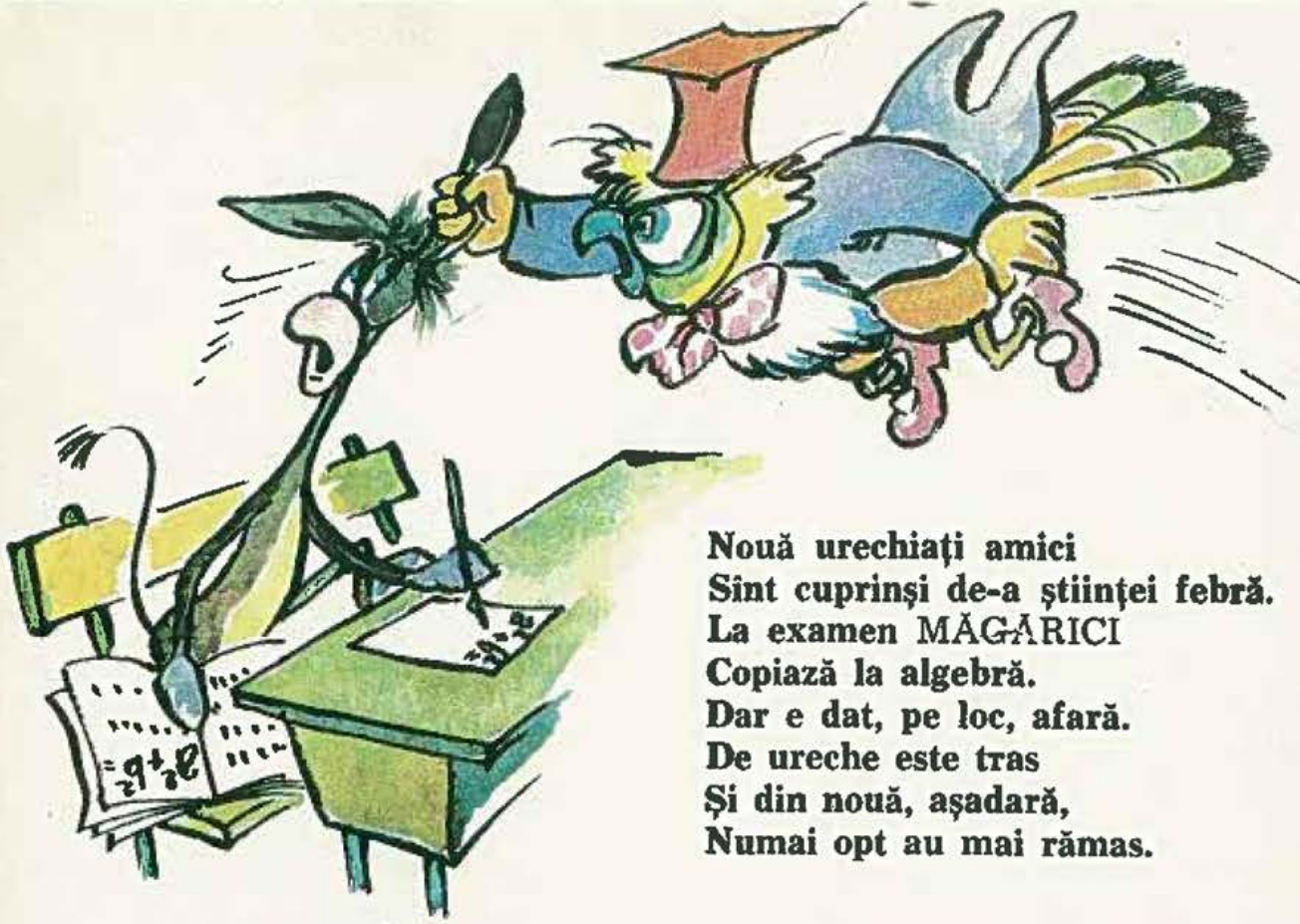

Nouă urechiați amici
Sînt cuprinși de-a științei febră.
La examen MĂGĂRICI
Copiază la algebră.
Dar e dat, pe loc, afară.
De ureche este tras
Și din nouă, așadară,
Numai opt au mai rămas.

Opt măgari sub ceruri line
Ascultau privighetoarea.
Unuia, ce chef îi vine
Să-i întunece cîntarea.
Și vrînd viersul Filomelii
Să-l întreacă, sus pe scenă
Urcă divul MAGARELLI
Fără trac și fără jenă.
La „Scala" din Bărăganu,
Cum zbiera duios în noapte,
A căzut pe el tavanul
Și din opt rămas-au șapte.

Șapte-asini nepricopsiți,
Cu privirile cam triste,
Vizitează plictisiți
Expoziții moderniste.
MAGARUTZI, din greșeală,
Vîrînd coada în ulcele
Și-azvîrlind-o-n pînza goală
Să se șteargă de văpsele,
Juriu-n seamă-l și luase
Și maestru îl proclamă
Și-ați băgat și voi de seamă
C-au rămas măgarii șase.

Șase vechi amici din ceată
Au plecat de dimineață
Să mănînce-o înghețată
Dar, mai lacom, MĂGĂREAȚA
A rămas să mai mănînce
Pînă a-nghețat de tot.
Și-acum cercul iar se strînge
Și-s doar cinci pe cît socot.

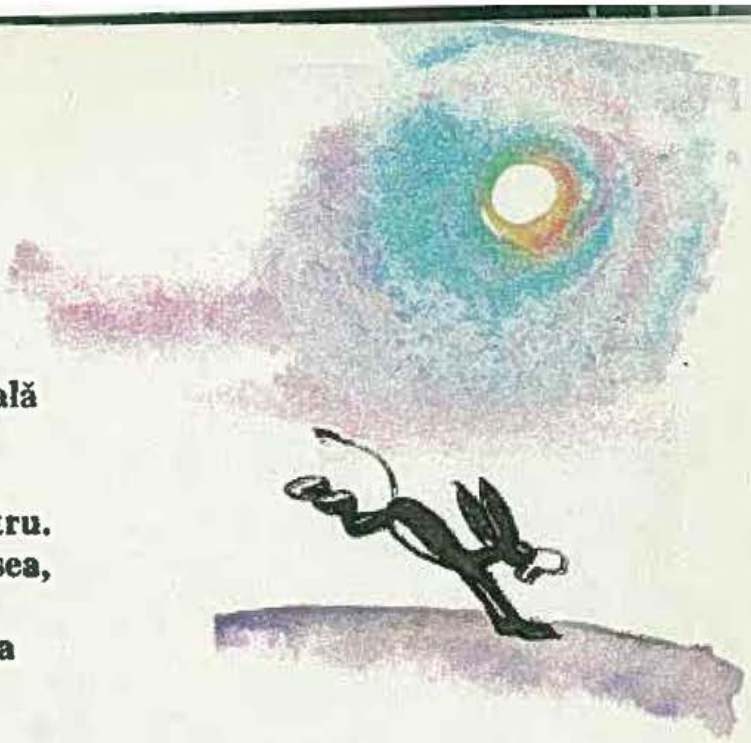

Cinci măgari în strai de gală
Se duc seara la un teatru.
Însă au rămas în sală,
După primul act, doar patru.
Căci subit, prinzîndu-l tusea,
MAGAROVICI, în galop,
La un farmacist din Fusea
Merse ca să-şi ia sirop.

Patru leneşi derbedei,
Fără nici o meserie,
Au rămas curînd doar trei,
Că-i întrece-n măgărie
Unul singur : MĂGĂREANU,
Bulevardier cu barbă
Şi-l înşfacă miliţianul
Fiindcă a călcat pe iarbă.

Vrînd de prînz să-şi ieie masa,
Trei măgari într-un „Trabant"
O porniră spre Băneasa
Coborînd la restaurant.
De mîncat, mîncară bine,
Dar beţivul MĂGĂRETE,
După şapte sticle pline
Încă mai murea de sete.
Şi fiindu-i parcă jale
Să se-ntoarcă înapoi,
Aţipi-ntre sticle goale
Şi plecară ceilalţi doi.

Doi măgari pornesc în luncă
Înhămaţi la o saca.
Unu-a zis : — Mă las de muncă
Si m-apuc de altceva.
La un bîlci în Medgidia
Plec ca să mă fac actor
Iar de scriu şi comedia
Poate-ajung şi scriitor.
Şi jucă pe loc o farsă
MĂGĂRESCU cel poznaş :
Se piti-ntr-un cîmp de varză
Şi strigă : „Sînt iepuraş !"
Grădinarul, bată-l vina,
Fără duh, om din prostime,
A luat atunci prăjina,
Criticîndu-l cu asprime.

Iară el cu vîlvătaia
Usturimii pe spinare,
Nu se-opri, din goana-i mare,
Decît numai la Sinaia.»

...Şi-a rămas doar MĂGĂRUŞU
Din toţi zece, numai unul,
Cu blăniţa cum e pluşul,
La culoare ca tutunul.
Şi-mi intră cuminte-n casă
Şi mi-a spus povestea toată —
Dar pe-a lui, cea mai duioasă,
Mi-o va spune altă dată.

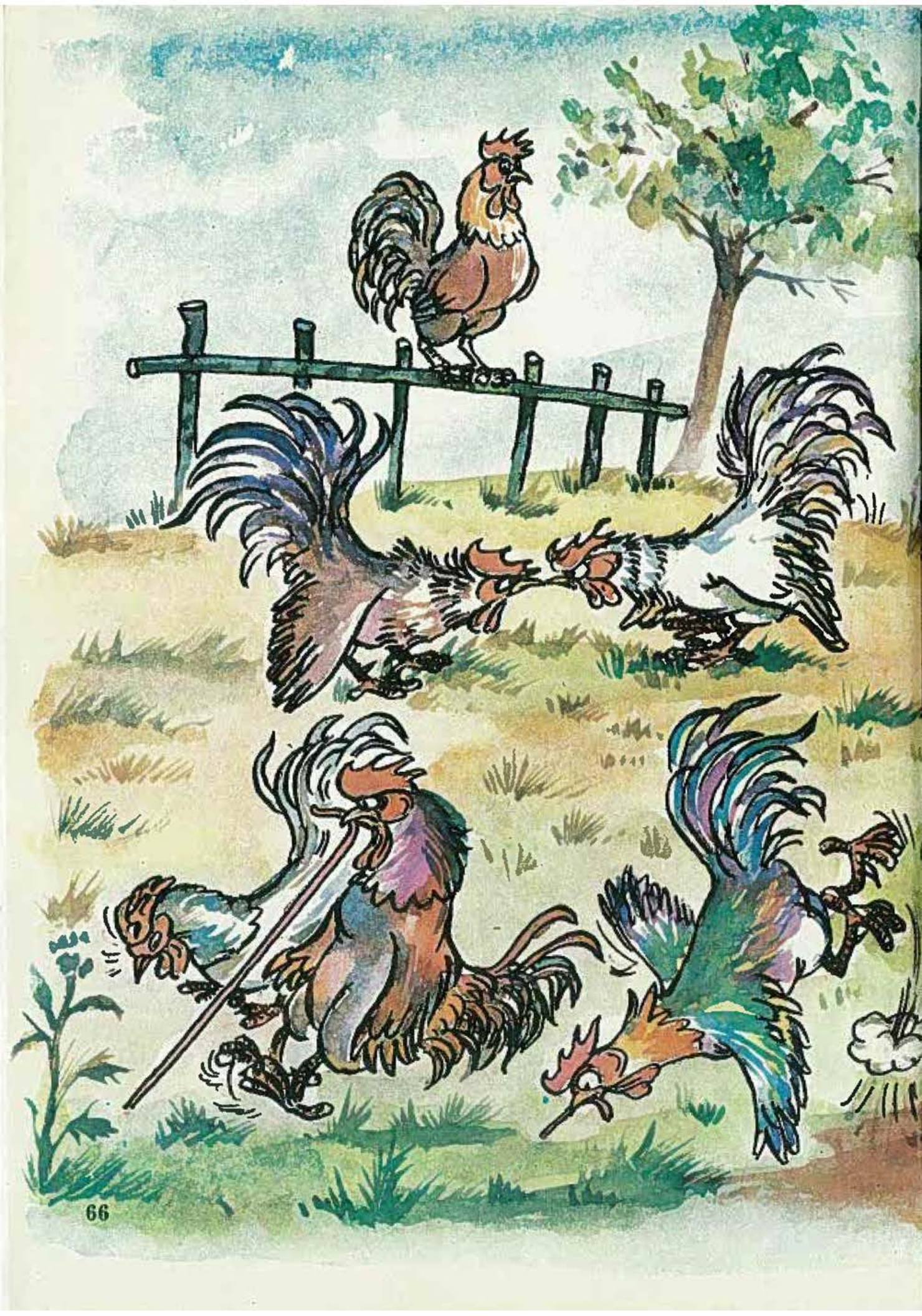

...Ci în seara care urmă, Cocoşul vorbi cu atîta înflăcărare încît era să-i ia creasta foc. Şi din tălmăcirea Bunicului, făcută din limba cocoşilor în limba oamenilor, ne-a fost dat să aflăm că

ZECE CAM ZBANGHii COCOŞI AU MÎNCAT ÎN TÎRG GOGOŞI

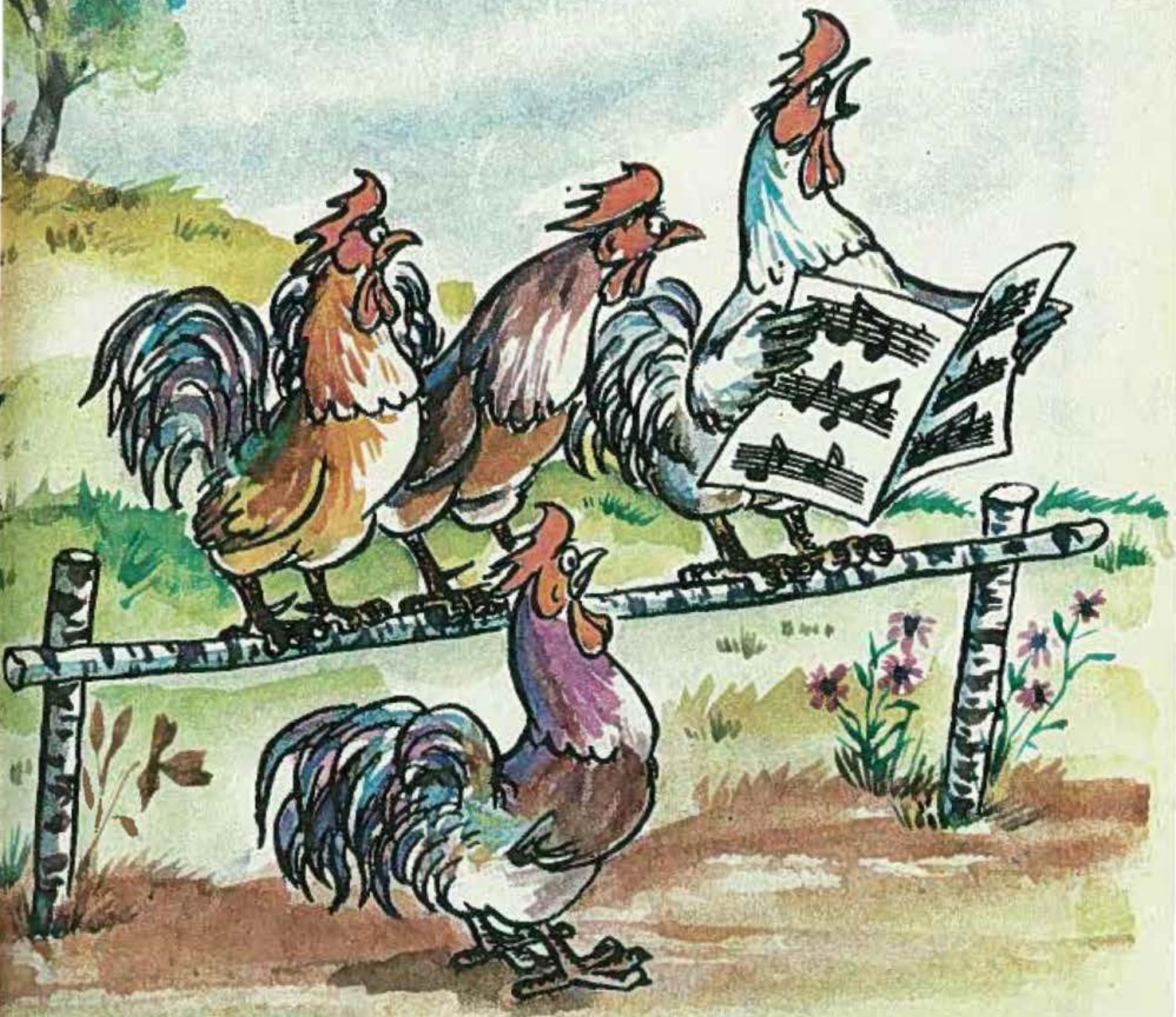

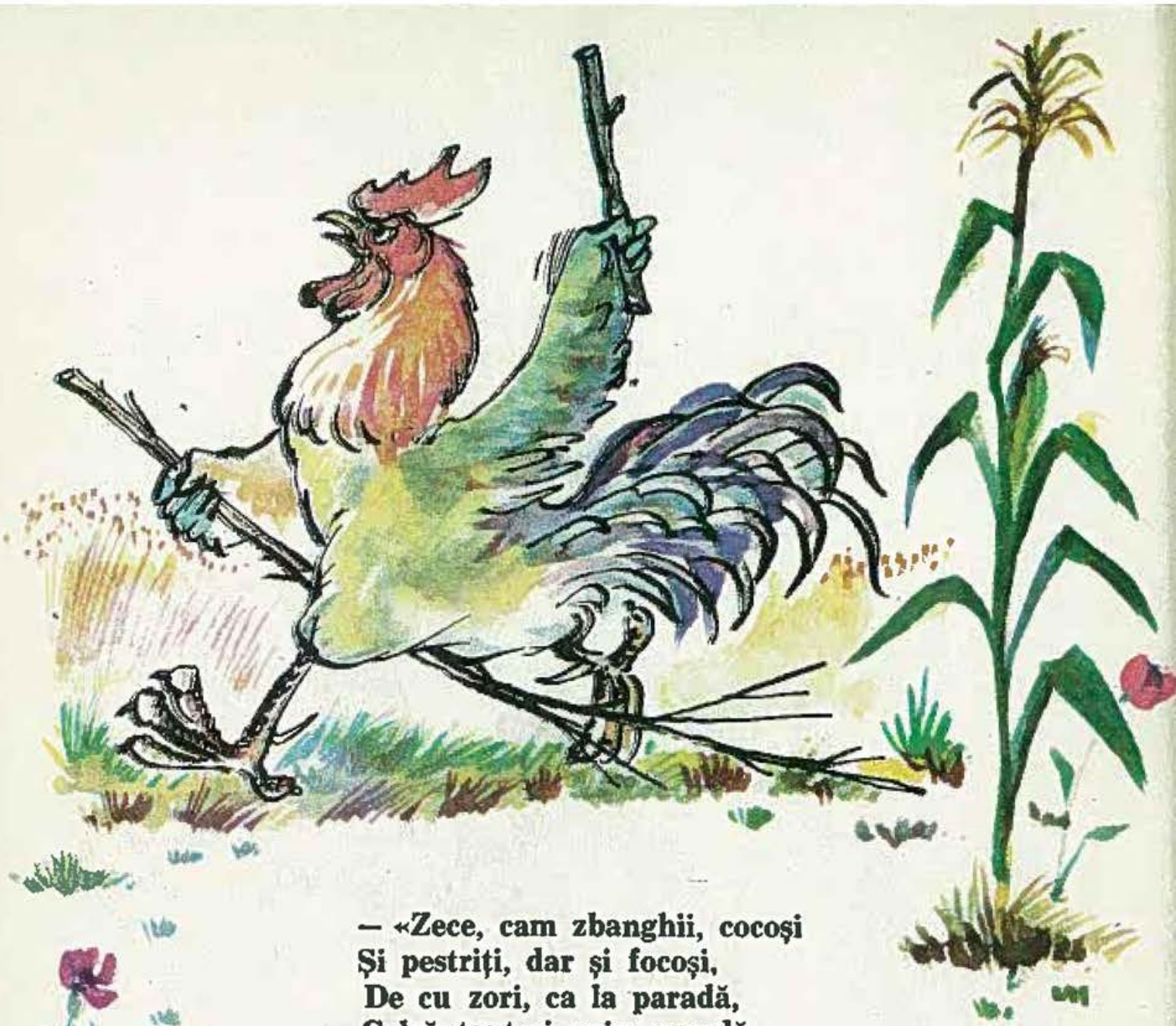

— «Zece, cam zbanghii, cocoşi
Şi pestriţi, dar şi focoşi,
De cu zori, ca la paradă,
Calcă ţanţoşi prin ogradă.
Unul însă, DĂDÎRLAT,
Zise : „M-am cam săturat
De cotețe şi găini...
Plec mai bine prin vecini
Şi vă las ograda vouă !“
...Şi, plecînd, rămas-au nouă.

Nouă pintenaţi cocoşi
Se priviră curioşi
Cînd sărind sprinten pe gard,
Glăsui şi LEONARD :
„Pinteni am de general,
Dar păcat că n-am şi-un cal !“
Şi luînd în mîini un băţ,
El încălecă pe-un băţ,
Şi fugi prin lanul copt,
Şi-au rămas, din nouă, opt.

Opt cocoşi afurisiţi
Au rămas şi mai uimiţi
Cînd vorbi şi PANDALEU :
„Nu mai vreau să stau nici eu
Printre îngîmfaţi cocoşi,
Să-mi pierd anii mai frumoşi !
Deci la „Hanul-cu-trei-puici“
Merg să iau un rînd de ţuici,
Că doar nu-s un papă-lapte !...“
Şi, din opt, rămas-au şapte.

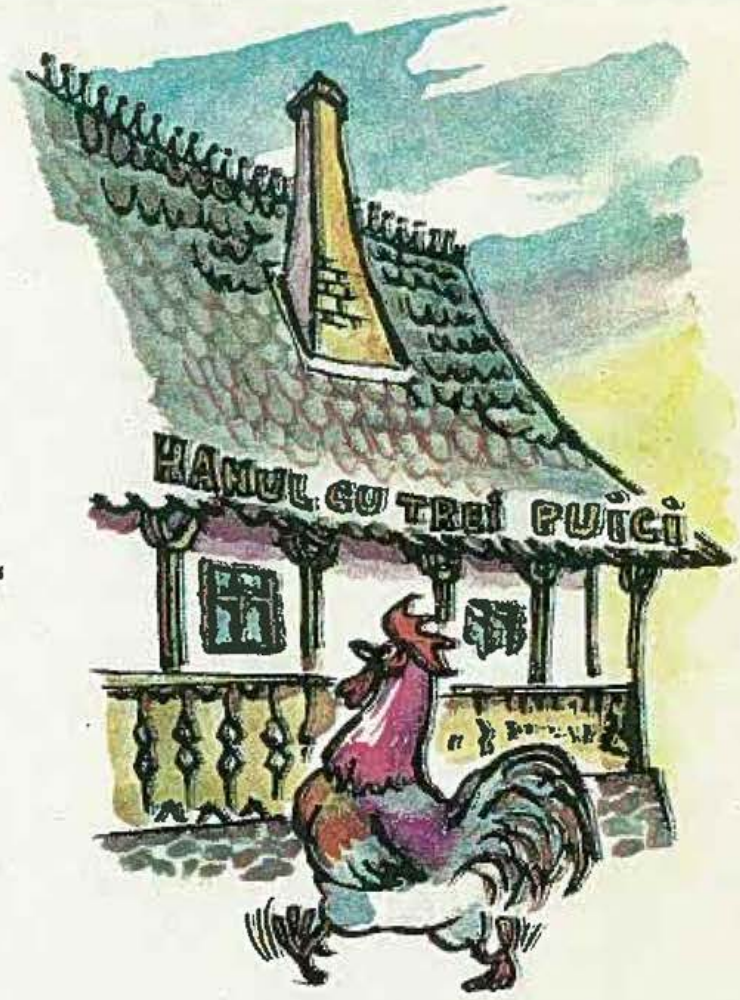

Şapte inimoşi cocoşi
Deveniră arţăgoşi,
Iară unul, MANUIL,
Pîn-atunci cel mai umil,
Întrebat de-o bibilică
Unde merge pe potică,
Îngîmfat îi spuse : „Toanto,
Să deschid un curs de canto,
În oraş-căci din principiu,
Iubesc viaţa-n municipiu !“

Șase încrezuți cocoși
Au mîncat, prin tîrg, gogoși.
C-o jumătate de pitac
Au mîncat și un colac.
Se-ntrecură și la tir,
Însă bietul CALOMFIR
Cînd văzu o loterie
N-a mai vrut cu ei să vie
Și-au plecat, tîrziu, spre case
Numai cinci cocoși din șase.

Cinci cocoși, cu tărăboi,
S-au luptat doi cîte doi,
Rămînînd cei care-nving
Să se bată iar în ring.
Numai singurul TRIFON
N-a boxat pe stadion,
Fiindcă nu poți fi boxer
Dacă n-ai și partener.
Deci să-și caute perechea
Merse el în satul Pechea.

Patru-nvăpăiați cocoși
Se plimbau gălăgioși,
Dar, făcînd prea multă larmă
Ling-o poartă de cazarmă,
Ordin a primit MĖLINTE
De îndat să se prezinte !
Și așa spunea chemarea :
„El să sune deșteptarea,
Iar cînd soarele apune
Stingerea tot el s-o sune !“

Colindînd pe drum hai-hui,
Trei cocoși ai nimănui
Au găsit prin bolovani
O punguță cu doi bani.
Dar de-aici porniră ceartă
Că n-aveau cum s-o împartă.
Pîn'la urmă obosiră
Și așa se învoiră :
PINTENOGU și cu DAN
Să ia cîte-un gologan,
Iar punguța cea de piele
Fără bani s-o ia VANGHELE !»

* * *

...Dar Vanghele, spre chindie,
Mi-a adus punguța mie
Și mă roagă s-o încui
Și să n-o dau nimănui
Iar pe el să-l las în tindă,
Iarna-ntreagă, sus pe-o grindă
Ca să-mi cînte : Cucurigu !
Și-ăsta îmi va fi cîștigul !

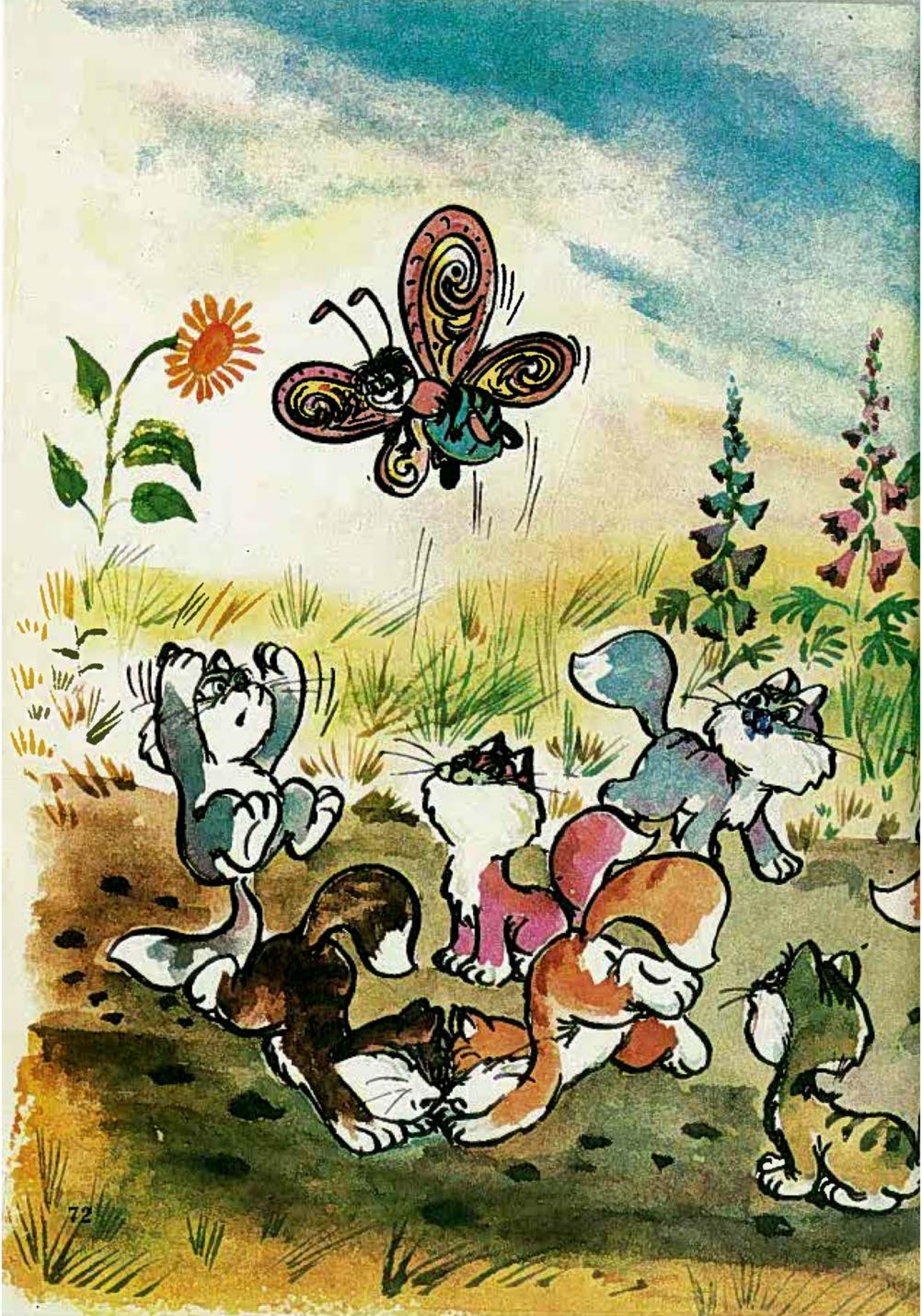

...Ci în seara care urmă, prefăcută și alintată, Mița își dădu ochii peste cap și începu să miorlăie atît de duios încît, pînă la urmă, reieși din tălmăcirea Bunicului, din limba mițelor în limba oamenilor, că de fapt

ZECE MIȚE ÎNTR-O VARĂ AU SFÎRȘIT ȘCOALA PRIMARĂ

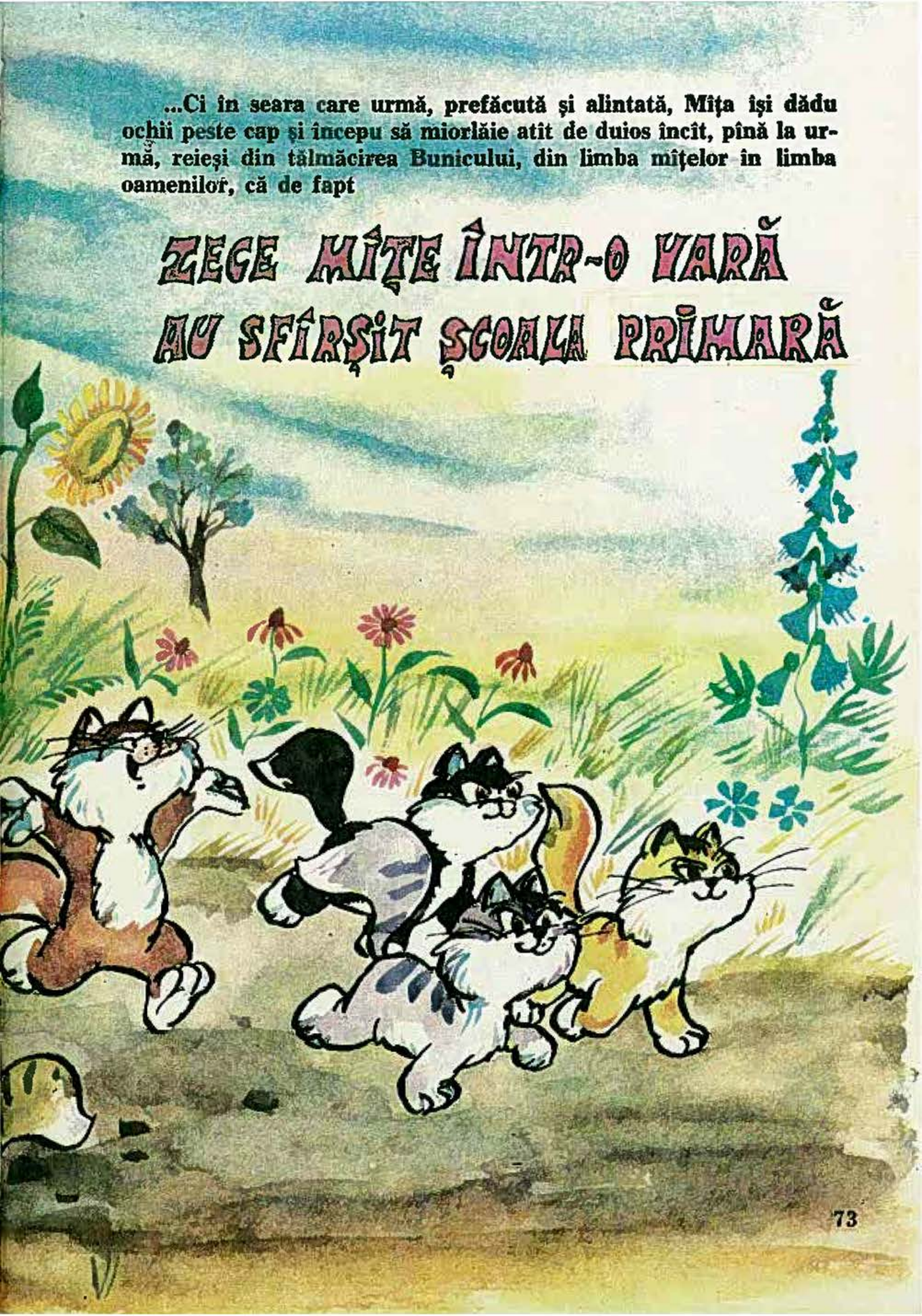

– «Zece mîţe într-o vară,
Absolvind şcoala primară,
Viaţa nouă vrînd să-nceapă,
Începură c-o agapă.
De la masă una însă,
Înecîndu-se cu brînză
Şi-apucînd-o rău sughiţu,
A plecat, şi-aceia-i MIŢU.

Nouă mîţe-ntreaga noapte
Au băut coniac cu lapte
Şi-n spre casă, somnoroase,
Se-ndreptau la ora şase.
Cea mai răsfăţată, GRETA,
Şi-a uitat la birt poşeta
Şi-ntorcîndu-se s-o cate
Au rămas doar opt din toate.

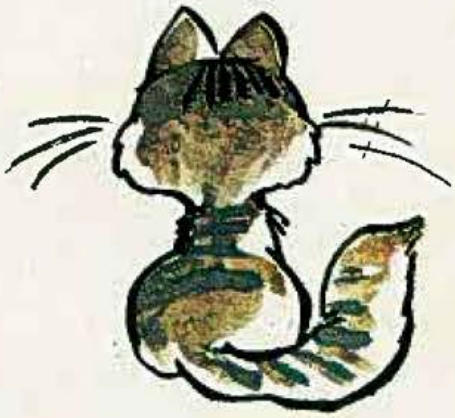

Toate opt, fără de grijă,
Au oprit în drum o birjă.
Dar au stat pe canapele
Numai şapte dintre ele!
(Nu ştiu care-a fost pricina,
C-agitîndu-şi evantaiul,
N-a mai vrut să urce NINA,
Ci s-a dus să ia tramvaiul).

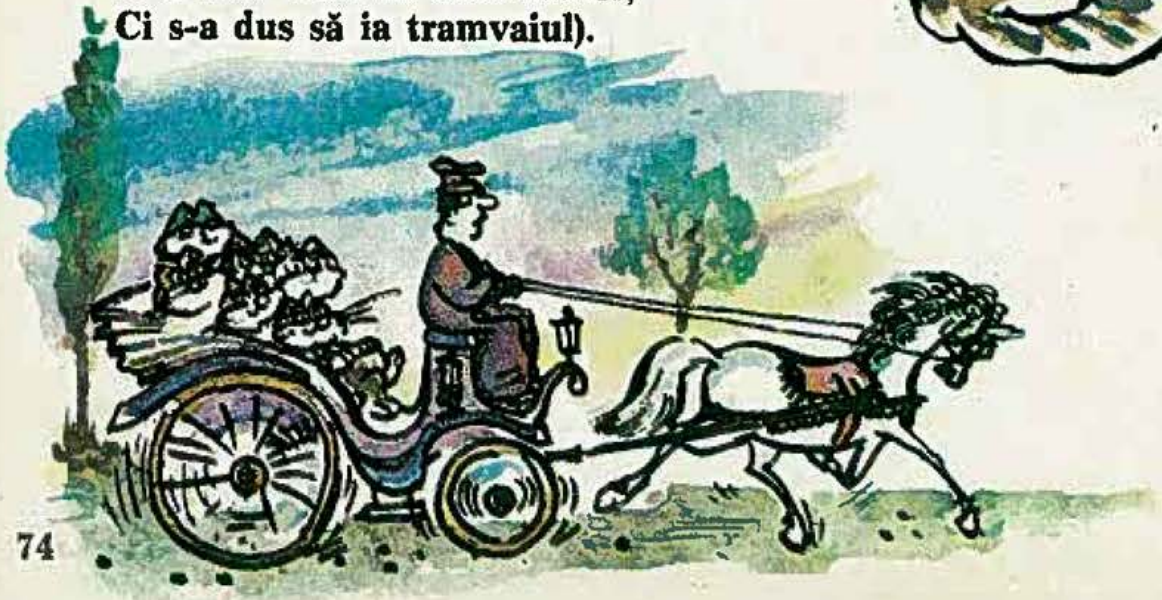

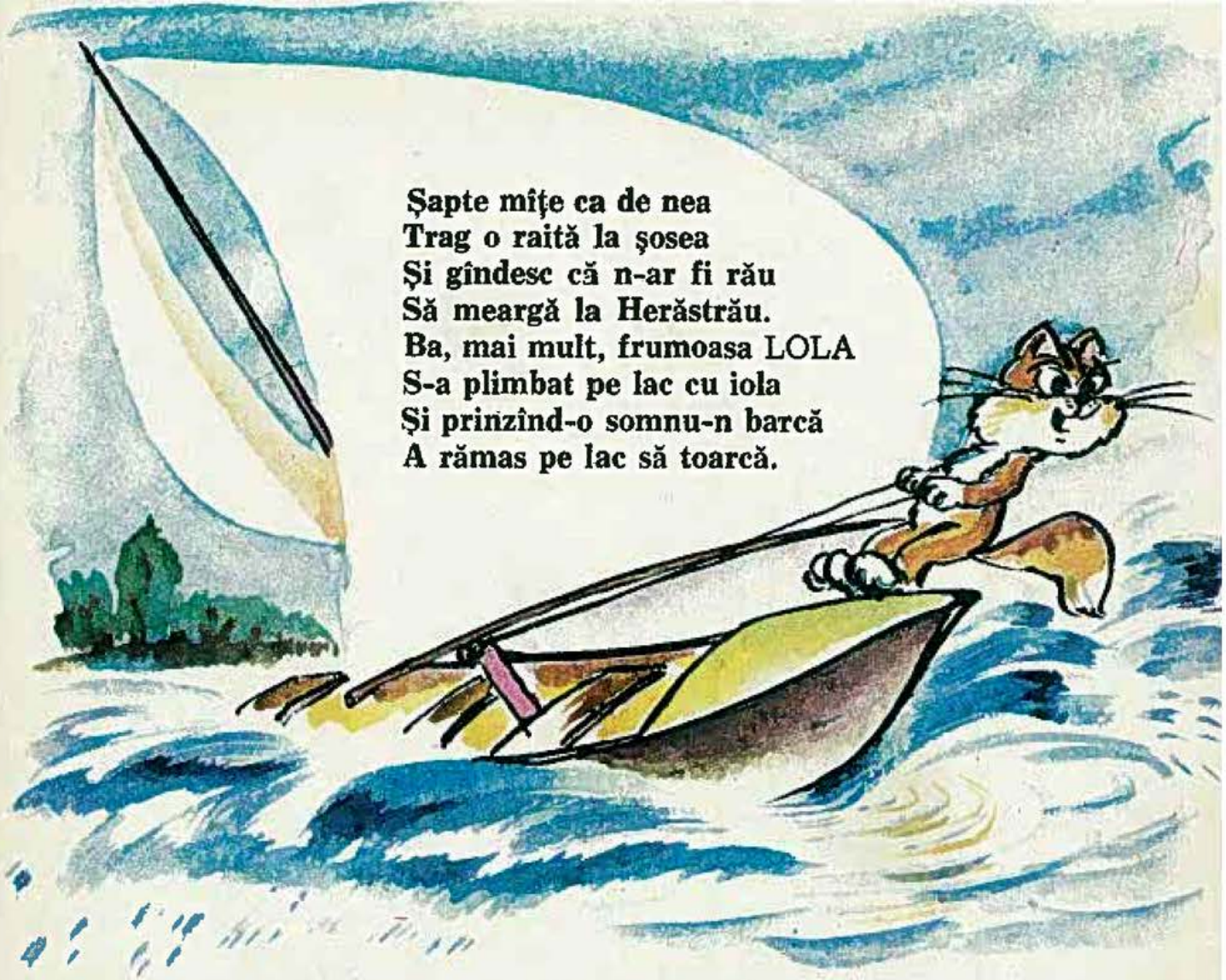

Şapte mîţe ca de nea
Trag o raită la şosea
Şi gîndesc că n-ar fi rău
Să meargă la Herăstrău.
Ba, mai mult, frumoasa LOLA
S-a plimbat pe lac cu iola
Şi prinzînd-o somnu-n barcă
A rămas pe lac să toarcă.

Şase mîţe au speranţa
Să-şi petreacă-n munţi vacanţa.
Pe sărmana MICŞUNICA
O cuprinse însă frica,
Să nu-i iasă-n cale-un rîs,
Si, făcîndu-se de rîs
Se ascunse după stînci
Şi-au rămas, din şase, cinci.

În cabană prinzînd glas,
Stau cinci mîţe la taifas :
— Mie, una, zice ZIZI,
Tare mult îmi plac stavrizii !
Deci mă duc la Năvodari,
Unde sînt motani pescari,
Iar de-o fi să mă mărit
Vă voi scrie negreşit.

Patru mîţe aşadară,
Cărţi să joace se-apucară,
Şi vicleana CALIOPI
Cîştiga mereu cu popii,
Dar s-a dovedit trişoare
Şi-nhăţată de dulăi
A fost dusă la-nchisoare
Şi-au rămas, din patru, trei.

Cîteştrele-n codrul mare
Au pornit la vînătoare
După şoareci, după vrăbii,
Două-aveau la ele săbii.
ALBIŞOARA puşcă-avea
Dar să tragă se temea :
Cînd a tras, a strănutat,
S-a-ngrozit şi-a leşinat.

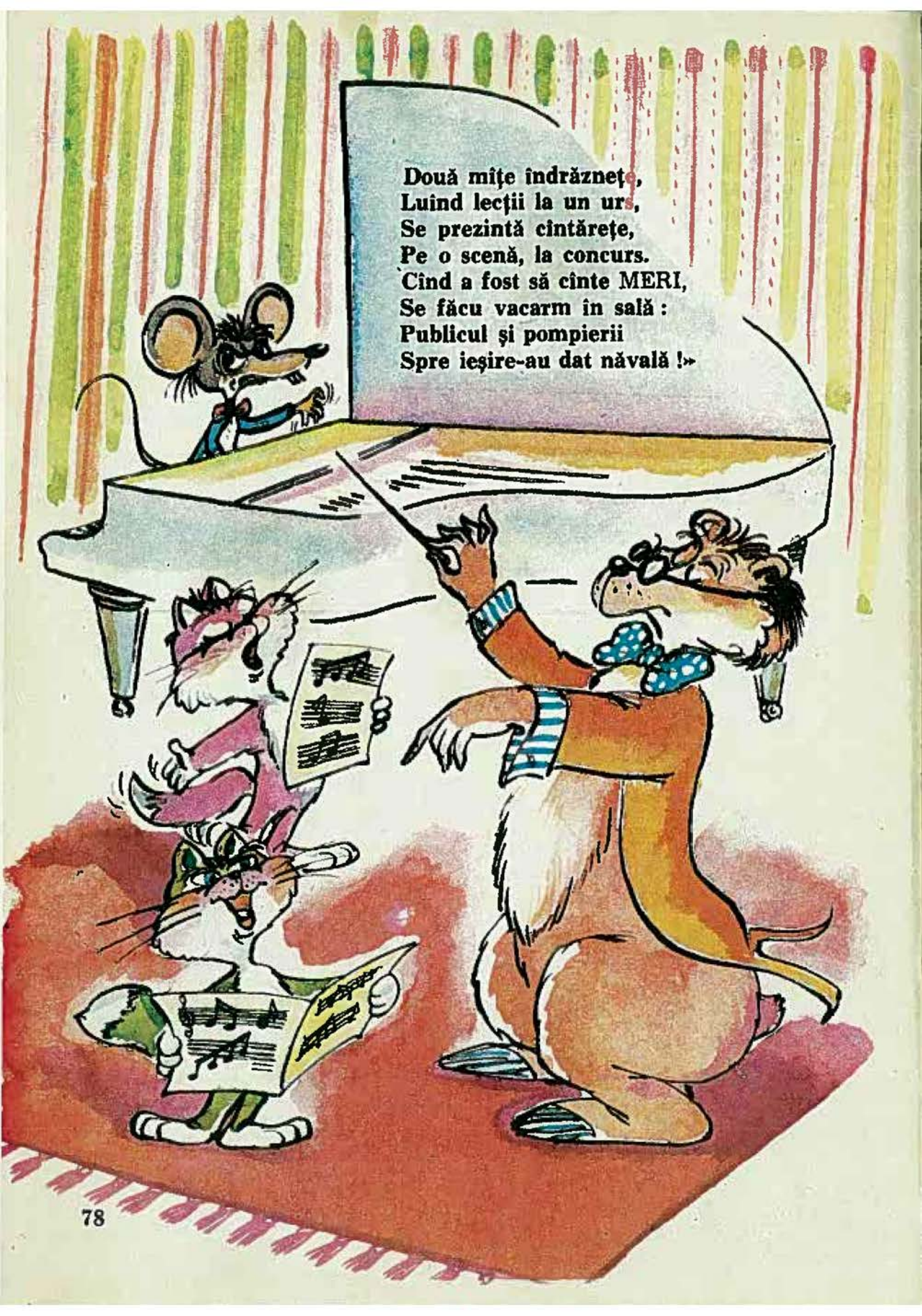
Două mîţe îndrăzneţe,
Luînd lecţii la un urs,
Se prezintă cîntăreţe,
Pe o scenă, la concurs.
Cînd a fost să cînte MERI,
Se făcu vacarm în sală :
Publicul şi pompierii
Spre ieşire-au dat năvală !»

* * *

...Și din toate, mai cu minte,
PISU, **mîța cea sfioasă,**
M-a rugat cu glas fierbinte
Să o las să-mi intre-n casă.
Și-mi promite-n orice seară,
Cînd va fi luna-n văpaie,
Să am muzică ușoară
Chiar la mine în odaie.

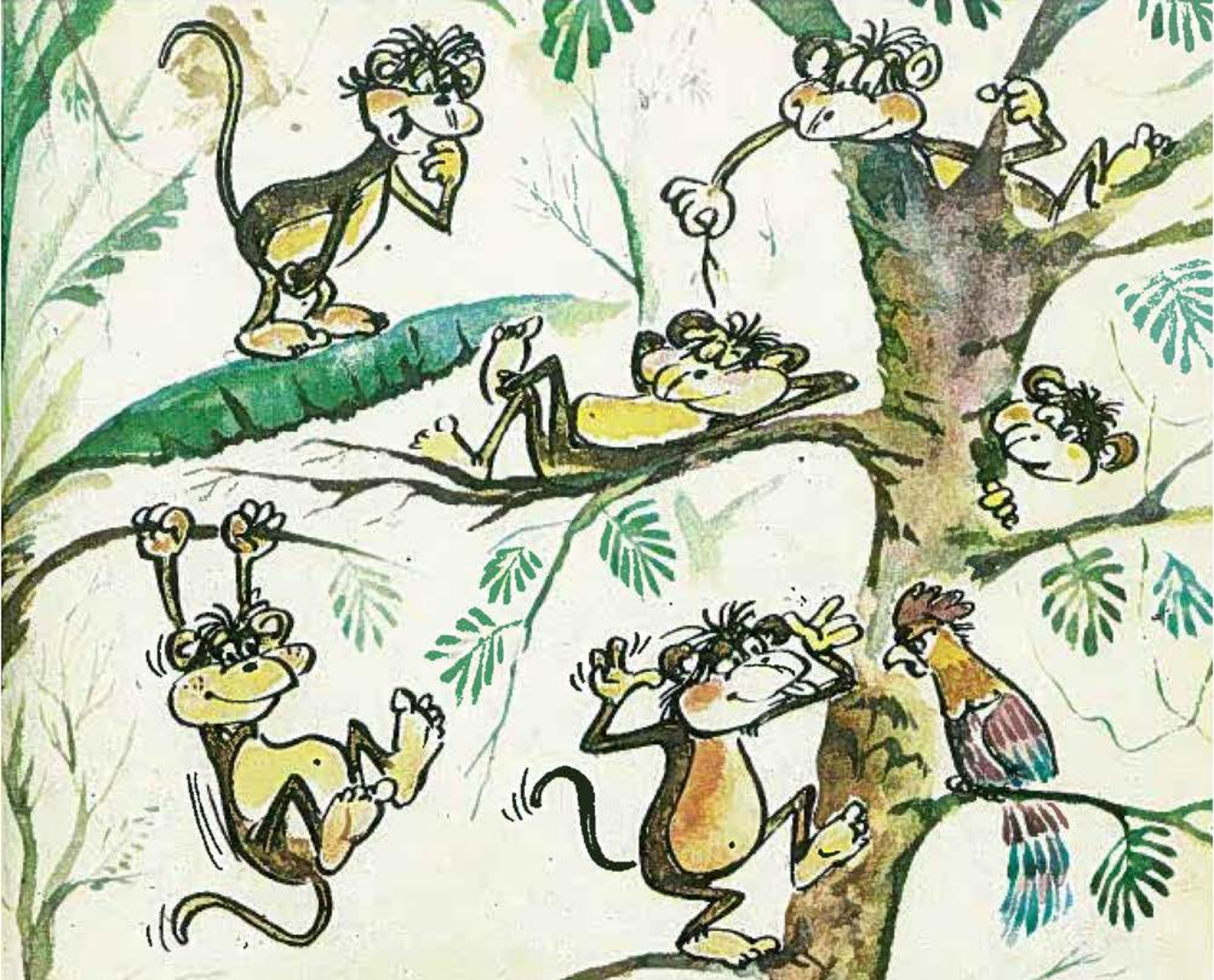

...Ci în seara care urmă, cercetîndu-şi mereu oglinjoara şi mereu potrivindu-şi sprîncenele, zîmbind tuturor dar mai cu semă Fetiţei, Maimuţa îşi povesti viaţa încheind astfel întregul şir de poveşti cîte au fost înginate, de-a lungul acelor neuitate seri de iarnă, în căsuţa din crînguri a Bunicului.

Iar Bunicul tălmăci şi acum, numai că de data aceasta din limba maimuţelor în limba oamenilor, peripeţiile vesele din care putem afla că :

ZECE VESELE MAIMUŢE SE CREDEAU TARE DRĂGUŢE

— «Prin pădurile virgine,
Unde n-a ajuns oricine,
Își duceau la întîmplare,
Viața zece verișoare
Care-ar fi părut drăguțe
Dacă n-ar fi fost maimuțe.
Neavînd ce să mai facă,
Lunecînd din cracă-n cracă,
Gînd și-au pus să lase pomul
Și să se joace „De-a omul".

Una dintre ele, KORA,
Neștiind nici cît e ora,
Zise : „Parcă m-aș cam teme
Că de joc e prea devreme !"
Și sări pe-o cracă nouă
Și-au rămas, din zece, nouă.

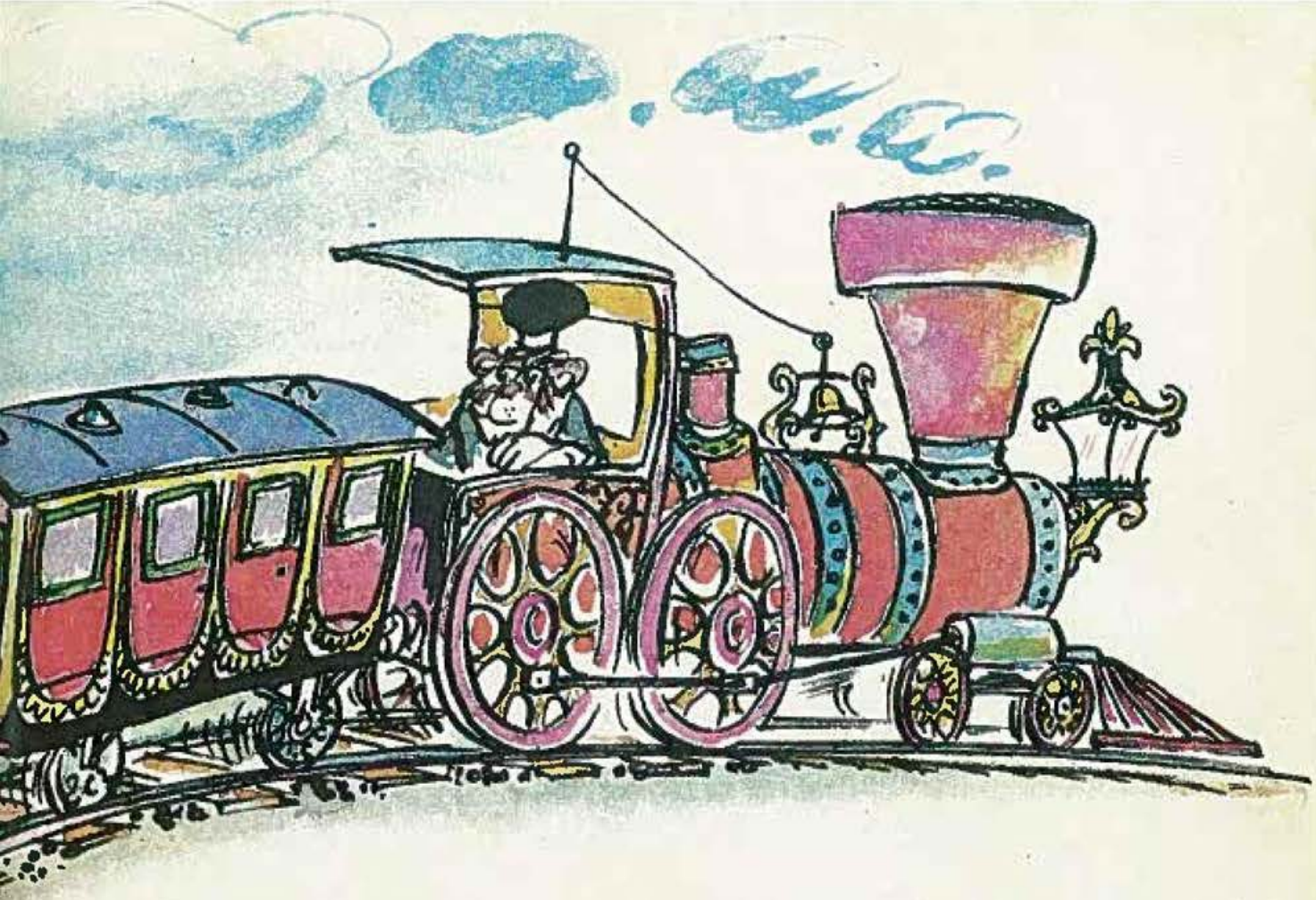

Celelalte verişoare
Şi-au prins cozile-n spinare
Şi-au plecat, voioasă hoardă,
În zor mare să nu piardă
Cursa cu-automotorul
Care taie-ecuatorul.
Dar suiră în vagoane
Numai opt din lighioane
Fiindcă-mpielițata KETTA
Prefera doar bicicleta.

Opt maimuțe-n noaptea-adîncă
Se culcară pe o stîncă.
Dar părîndu-i tare roca,
Singură s-a dus în noapte
Un alt pat să cate KOKA
Și-au rămas, din opt, doar șapte.

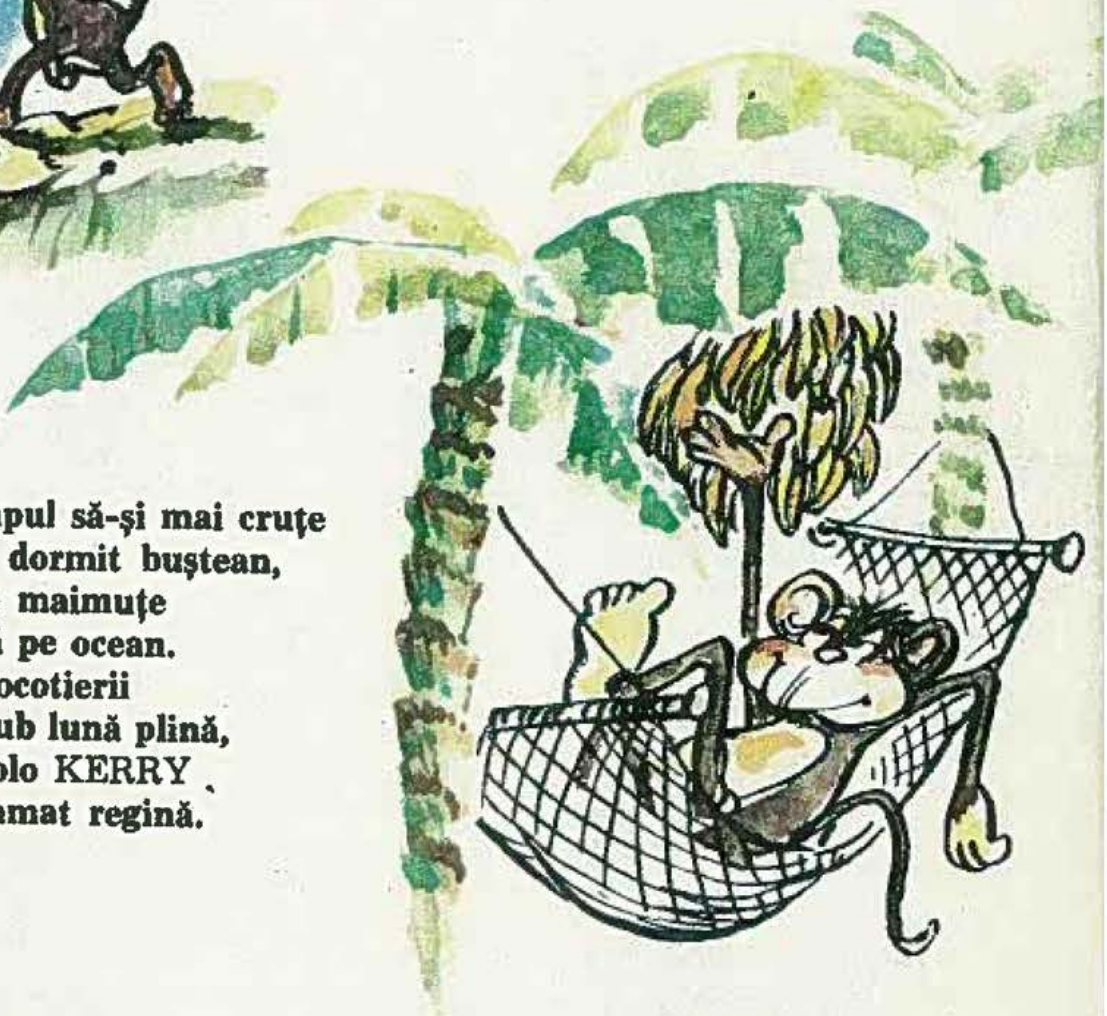

Nevrînd timpul să-și mai cruțe
După ce-au dormit buștean,
Șapte tinere maimuțe
Se-mbarcară pe ocean.
Ci, zărind cocotierii
În Haway, sub lună plină,
A rămas acolo KERRY
Și s-a proclamat regină.

Șase agere maimuțe,
Împlinind străvechiul vis,
Și-au pus boarfele-n căruță
Și plecară la Paris
Dar dormind pe capră, KRILA,
Oboseala dîndu-i brînci,
Se trezi doar la... Chitila
Și-au rămas, din șase, cinci.

Cinci maimuțe șarlatane,
Tot vînzînd din zori în noapte
Nuci de cocos dolofane,
Le scurgeau întîi de lapte,
Dar a fost gonită KHUKA,
Dintre toate cea mai hoață,
Că umplea cu apă nuca,
Și-au rămas doar patru-n piață.

Patru vesele maimuțe,
Scuturîndu-se de praf
Și făcîndu-se drăguțe
Au plecat la fotograf.
Numai trei ieșiră-n poză.
Ce păcat că nu-i și KLEIA
Care mirosind o roză
A mișcat în clipa-aceia.

Trei maimuțe îndrăznețe
Au deschis în tîrg un mare
„Institut de frumusețe
Și reînfrumusețare!"
Mai pe urmă însă KYO,
Îngîmfată și cochetă,
Zise fetelor: „Adio!
Plec ca să mă fac vedetă!
Pa și pusi! Vă sărut
În curînd în lumea nouă
Voi luci la Hollywood!"
Și-au rămas, din trei, doar două.

Numai două și-amîndouă
Aveau ochii plini de rouă
Cînd s-au despărțit și ele.
Una-n jupă și mărgele,
Mica, talentata KIRA,
Pe trapez, la circul „Lyra“,
De copii e-aplaudată...»

...Cealaltă, KIVA, însă
A venit cu fața plînsă
La portița mea să bată.
Zise : „Vremea e-ntomnată
Și n-am unde să mă duc...
Dumneata, văd, ai și-un nuc.
Lasă-mă să îi adun
Nucile și să le pun
Prin cămări și-ntreaga iarnă,
Cînd dau fulgii să se-aștearnă,
Tu să-ndeși pe foc butuci,
Eu să-ți sparg, cu ușa, nuci“.

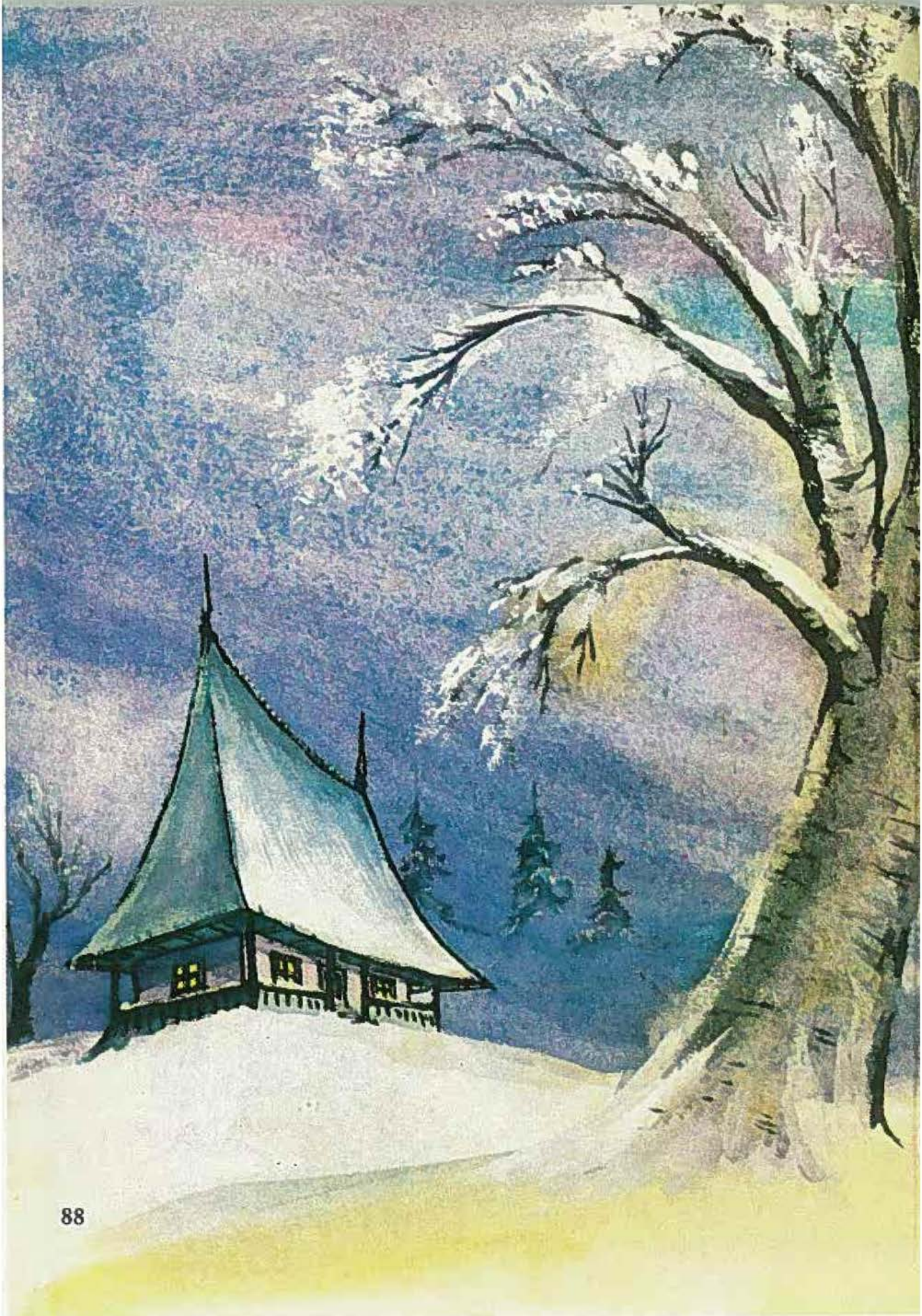

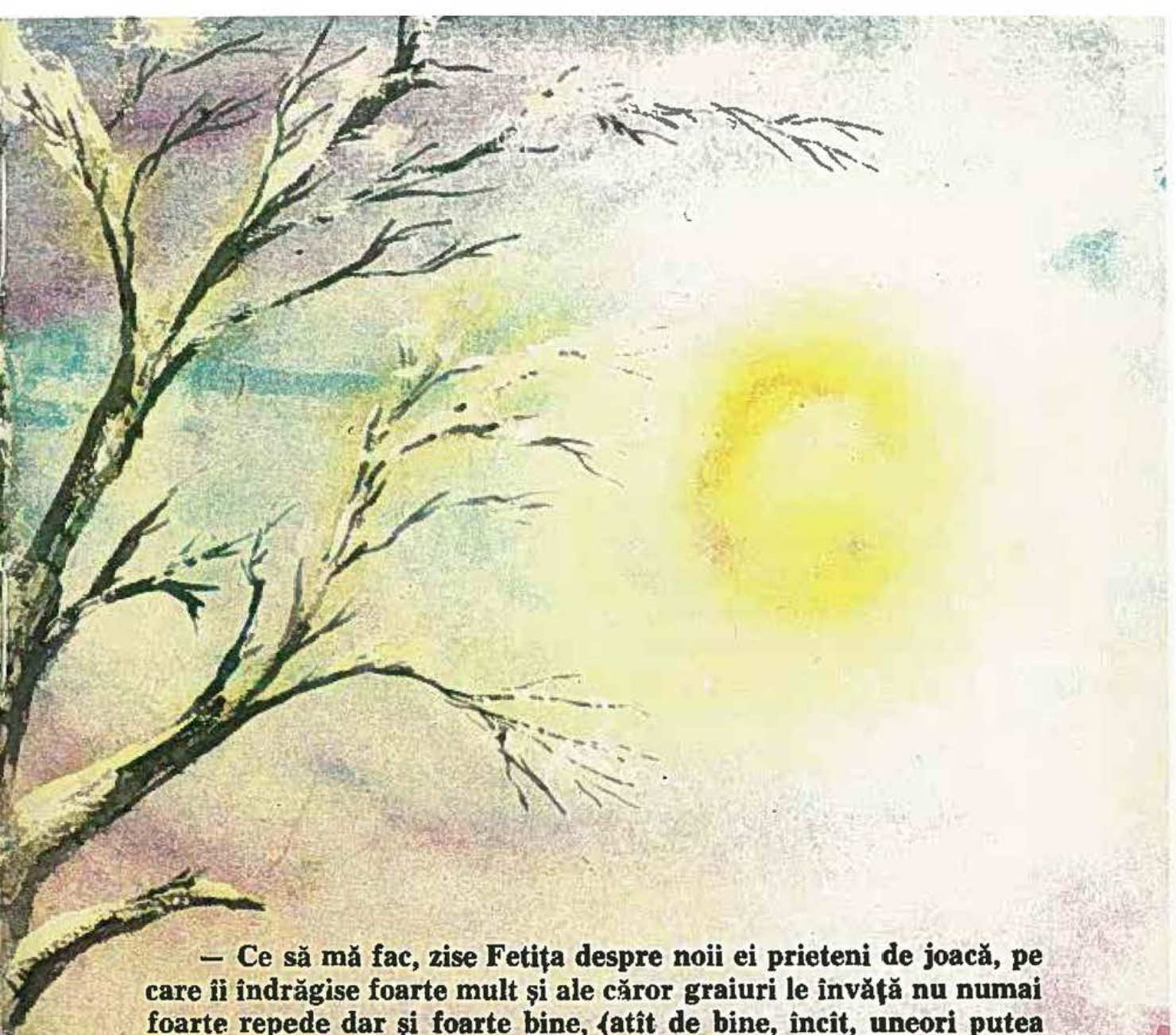

— Ce să mă fac, zise Fetița despre noii ei prieteni de joacă, pe care îi îndrăgise foarte mult și ale căror graiuri le învățâ nu numai foarte repede dar și foarte bine, (atît de bine, încît, uneori putea să le vorbească în toate graiurile deodată) — ce să mă fac cu ei, că nu vor să doarmă, și noaptea e încă lungă, și nu mai e de spus nici o poveste!

— Cîntă-le, o sfătui Bunicul. Cum să adoarmă dacă nu le cînți?

Atunci Fetița cîntă cele zece

CÎNTECE CU VIERSUL DULCE CA TOȚI PUII SĂ SE CULCE

CÎNTEC PENTRU IED

Suflă-i, somnule, în gene
Ca și-n vis să i se-arate
Raiul verde din poiene
Și al luncii parfumate!

Și ajută-l cînd se saltă
Și învață-l cum se smulge
Creanga pomului înaltă,
Unde-i frunza cea mai dulce!

Fă corniţele să-i crească
Și să-i fie vesel jocul
Dar nicicînd să nu-l zărească
Pe Jupînul Arză-l-Focul,

Care își mai schimbă părul
Dar te ia mereu cu zorul :
Ba că i-ai vorbit rău vărul,
Ba că i-ai băut izvorul.

CÎNTEC PENTRU MELC

Vie somnul și pătrundă
Sub o creangă de jugastru
Unde în chilia-i scundă
Doarme-un codobelc sihastru.

Urle vîntul cît îi place !
Numai el nu-și strice cheful,
Ci viseze iarna-n pace
Într-un leagăn ca sideful !

Iar de-o fi la primăvară,
Prunci să-l roage cu frumosul,
Scoată boureşti, afară,
Două coarne, somnorosul !

N-aibă cu grăbiții parte
Ci, în cursa lui cea lungă,
Meargă-ncet, dar mai departe
Decît ceilalți să ajungă.

CÎNTEC PENTRU COCOȘ

O, mi-i încă din găoace
Ca argintul viu băiatul!
Vino, somnule, încoace,
Să adoarmă pintenatul!

Și nu-i da prea multă minte.
Îi ajunge și cît are.
Ci mai bine dă-i veșminte
De culori amețitoare

Și fă-i creasta, vara, iarna,
Ca un mac de foc să ardă.
Și să aibe glas ca goarna
Roșiorilor de gardă.

Să trezească șapte sate
Și să-l știe-n opt județe,
Toate puicile moțate,
Împărat peste cotețe!

CÎNTEC PENTRU PISIC

Urce pîn-la cer troianii,
Dar în casă ardă focul,
Fiindcă vrea să facă nani,
După sobă, ghemotocul !

Vai, şi-atît de mult cu treaba
Vrednicia mi-l încearcă !
Nici în somn n-ar sta degeaba...
Gata-i chiar şi-atunci să toarcă.

Şi ce-mi toarce mîţul oare ?
Toarce vremea şi nimicul,
Focul viu şi basmul care
Seara ni l-a spus bunicul.

Toarce clipa ce se cerne,
Raza stelei tremurată,
Visul cufundat în perne
Şi copilăria toată.

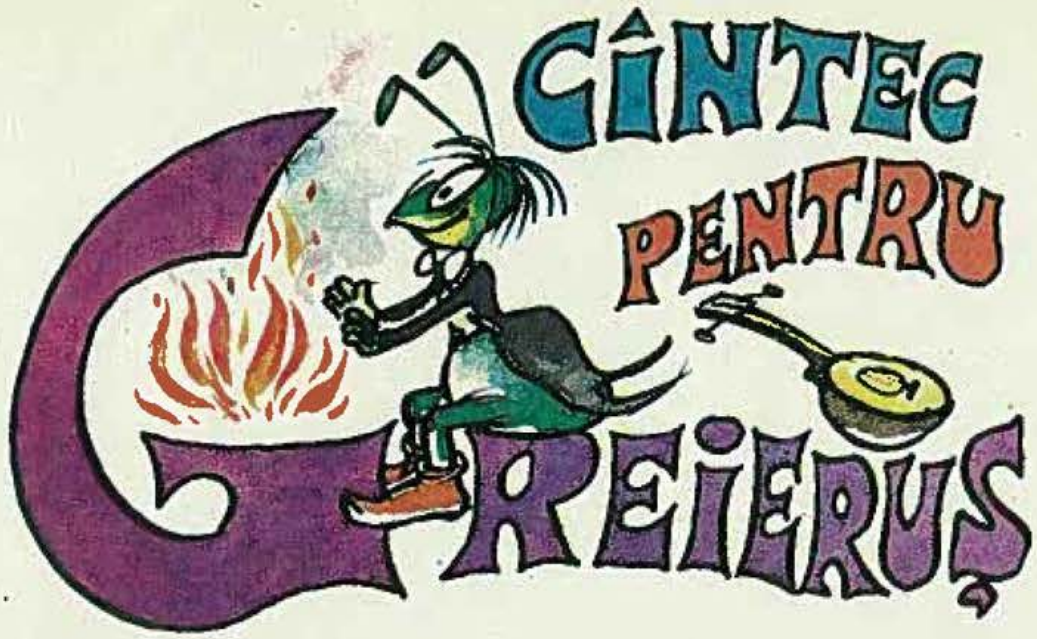

Gerul sparge-afară pietre...
Vino, somn, să-i faci culcușul
Sub prichiciul caldei vetre,
Să nu-ngheţe greierușul.

Dă-i și-o sîrmă subțirică
Struna cobzei să și-o dreagă !
Și-o grăunță „cît de mică",
Să mai prindă și el vlagă !

Că afară-i canonada
Vîntului mînînd nămeții.
Iarna-și treieră zăpada
Și-și ucide cîntăreții.

Și adoarme-l în neștire
Că e pui de pierde-vară
Și a verii amintire
Piere, de-o fi el să piară.

Vino, somn, cînd trandafirii
Dorm ţepoşi, cînd luna suie
Şi învaţă-l, ca fachirii,
Să adoarmă noaptea-n cuie.

Că-i abia un ghem de ace...
Crească mare! Crească tare!
Umble chiar şi-n timp de pace
Tot cu ţepii în spinare!

Afle vulpile viclene
Că e străjuit de suliţi,
Dar cînd prunci bat din lighene,
El să joace hora-n uliţi!

Astfel drumul său începe-şi!
Fiindcă-i dat să fie-ariciul:
Şi temut ca Vodă-Ţepeş,
Şi iubit ca Pogoniciul.

Vino, somnule, să-mpresuri
Crîngurile date-n floare
S-adormi cintezi, mierle, presuri
Şi duioasa lor cîntare.

Iar cînd soarele apune,
Du odorul meu cu tine
Şi în cuibul lor mi-l pune
Ca să-i fie şi lui bine.

Alte mume deie-i hrană
Şi o creştere aleasă,
Că-i de-obîrşie sărmană
Iar părinţii lui n-au casă.

Dar tot cuc 'napoi să vie
Cînd va fi să-şi lase ramul
Şi să plece-n haiducie,
Prin pădure, cu tot neamul.

Somnule, vrea pe-nserate
Să adoarmă măgărușul.
Adă-i paie afînate,
Moi și gingașe ca plușul.

Că-i făptură mai aleasă
Și nu lenea îl răpune.
Capul cînd în jos și-l lasă
Îi e greu de-nțelepciune.

Vino, vis, și mi-l alină
Și zefiri din lunci trimete
Cu mireasmă de sulfină,
Sufleţelul să-i îmbete.

Însă pe tăuni i-alungă
Să nu-mpungă, din greșeală,
Urechiușa lui cea lungă
Și atît de muzicală !

Uşor, vîntule ! Te-ndură !
Să mi-o legeni, dar nu tare !
Fiindcă somnul tot mi-o fură,
Legănată pe picioare.

Nani-nani în dantele
Şi-n cămaşă nepătată,
Nu ca pupăza-n văpsele
Şi boită şi bălţată.

Nani-nani-n alb linţoliu
Care-a fost purtat cu slavă
Şi altcînd, în Capitoliu,
De o străbunică bravă.

...Şi-ar mai fi pe lume oare,
Fără pana ei măiastră,
Făt-frumos cu păr de soare ?
Zîna cu privire-albastră ?

CÎNTEC PENTRU MAIMUȚA MICĂ

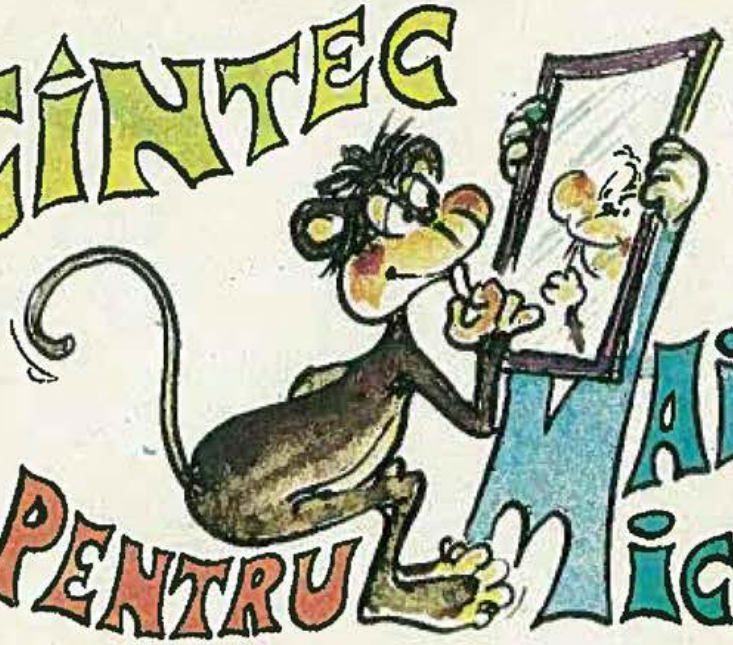

Mînce-l mama să-l mănînce,
Omuleţul meu păros!
Cum adoarme şi nu plînge
Şi se scarpină vîrtos!

Cum şi-n somn visează pomul
Şi cum sforăie de tare!
S-ar asemui cu omul,
Însă omul coadă n-are.

Nani-nani, nu-ţi scălîmbe
Nimeni chipul de păpuşe!
Nici să spună c-ar fi strîmbe
Gingaşele-ţi picioruşe.

Să nu-ţi pese niciodată
De vor rîde nătăfleţii!
Tu eşti unu-n lumea toată:
Frumuseţea frumuseţii.

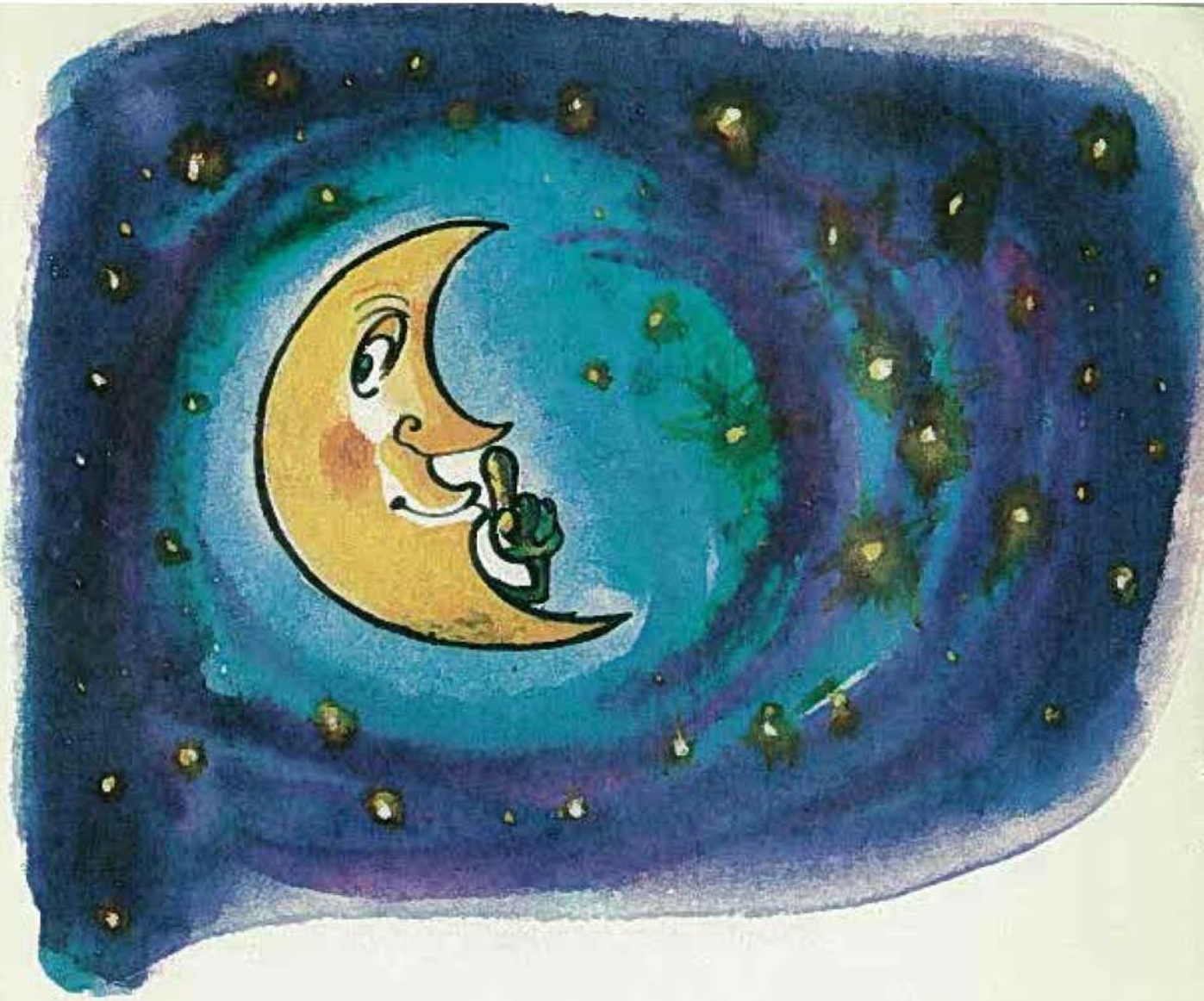

De la vatră pîn-la grindă
Urcă somnul prin odaie
Ca-ntr-o mreajă să-i cuprindă,
Frunți și gene să ogoaie.
Măgărușu-adoarme-n tindă
Sforăind pe-un braț de paie.

Gîsca-şi vîră capu-n pene
Şi sub masă cuib îşi face ;
Moţăie Ariciu-a lene
Sub oghialul lui de ace ;
Intră Melcul, cu antene
Aţipite, în găoace.

Un cocoş cu creasta lată
Doarme sus pe policioară,
Doarme Iedul în covată,
Greieruşul în cămară
Şi sub bîrna afumată
Toarce Mîţa de se-omoară.

Cucului i-e dat iatacul
Într-un ornic ce nu spune
Cît e ora căci tic-tacul
Şi-l pierdu din vremi străbune
Cînd abia-ncepuse veacul
Şi era Bunicul june.

Doar Maimuța somn nu are...
Nici Fetița... Și voioase
Nu se-ndeamnă la culcare
Ci sub pledurile groase,
Amîndouă-n taină mare,
Șoșotesc prietenoase.

FETIȚA

— Cîntecul pe care ți l-am cîntat, l-am auzit de la Bunicul. Și Bunicul l-a auzit de la un prieten de-al său, care este și el bunic într-o țară în care se vorbește limba bananelor. Dar pesemne că nu ți-a plăcut, devreme ce n-ai adormit...

MAIMUȚA

— Ba mi-a plăcut, deși drept să spun, mi-ar fi plăcut mai mult bananele, chiar și cele care cresc în țara unde se vorbește limba bananelor. N-am putut să adorm pentru că am vrut să te întreb și eu ceva... De unde știe Bunicul tău limba maimuțelor? Înțeleg să știe limba cucilor... Sau a măgarilor, a gîștelor, a mîțelor... Sînt ușor de învățat. Nici n-au mai mult de unu sau două cuvinte. Dar cu limba maimuțelor, e altceva! E o limbă foarte complicată și foarte importantă! În primul rînd, conține foarte multe cuvinte: aproape unsprezece, dacă nu chiar unsprezece și jumătate! În al doilea rînd, ea nu se vorbește cu gura. Substantivele se spun numai cu degetele. Cu ochiul stîng pronunți adjectivele. Conjugarea a-ntîia o faci cu urechea dreaptă. Celelalte verbe le spui cu coada. Spune-mi: de unde știe Bunicul tău atît de multe lucruri?

BUNICUL ȘTIE-ATÎT DE MULTE FIINCĂ FĂCU ARMATA CU IVAN TURBINCĂ

FETIȚA

El cu Ulise-a rătăcit pe mare,
Cu Tartarin a fost la vînătoare.
În insula lui Robinson, pustie,
Un an întreg a stat fără chirie.
Dar cîte nu-i fu dat să pătimească
La Guliver, în țara-i piticească?
Altminteri ar putea să ne mai spună
De cîte-n soare-n stele și în lună,
De nu-nvăța, cumva, abecedarul
Cu Nastratin și Mateiaș Gîscarul?
Sau dacă în comuna lui natală
Învățător nu i-ar fi fost Păcală?

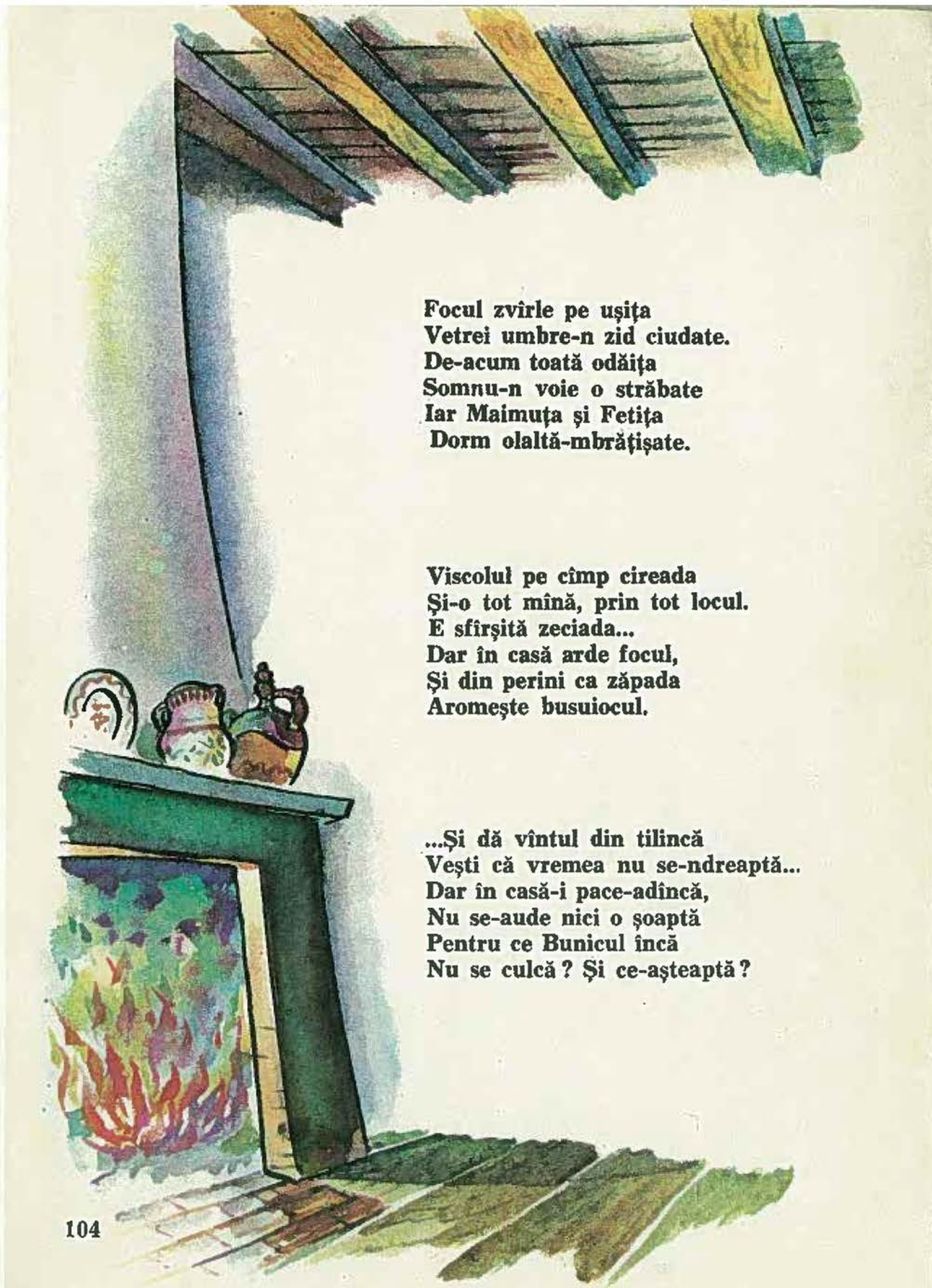

Focul zvîrle pe uşiţa
Vetrei umbre-n zid ciudate.
De-acum toată odăiţa
Somnu-n voie o străbate
Iar Maimuţa şi Fetiţa
Dorm olaltă-mbrăţişate.

Viscolul pe cîmp cireada
Şi-o tot mînă, prin tot locul.
E sfîrşită zeciada...
Dar în casă arde focul,
Şi din perini ca zăpada
Aromeşte busuiocul.

...Şi dă vîntul din tilincă
Veşti că vremea nu se-ndreaptă...
Dar în casă-i pace-adîncă,
Nu se-aude nici o şoaptă
Pentru ce Bunicul încă
Nu se culcă? Şi ce-aşteaptă?

O, el care-atît de multe
(Și ca nimeni !) graiuri știe,
Mai rămîne să asculte
Înc-o taină ce-l îmbie
Ca din spuza vremii zmulte
Alte basme să învie.

Și în vatra vrăjitoare,
Cu privirile lui bune,
El se uită ca-ntr-o zare
Luminată de-o minune.

...Dar ce-i spune focul oare?
Oare viscolul ce-i spune?

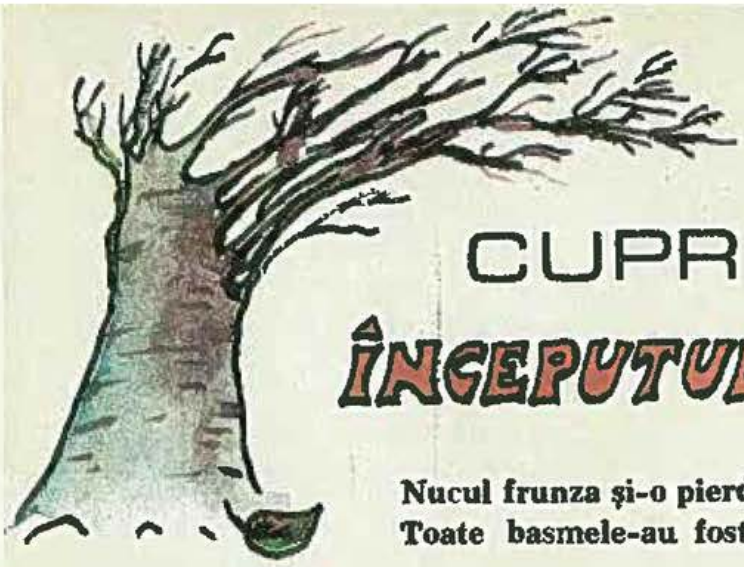

CUPRINS

ÎNCEPUTUL ZECIADEI

Nucul frunza și-o pierduse...
Toate basmele-au fost spuse 2

POVEȘTILE ZECIADEI

Zece greieri, veri primari,
se făcură lăutari 11

Zece cuci, toți îndrăzneți,
au rămas analfabeți 21

Zece gîște în gînd și-au pus
să se-nalțe cît mai sus 29

Zece inimoși arici
se hrăniră cu urzici 37

Zece melci cu coarne-n frunte
au escaladat un munte 45

Zece iezi ca de zăpadă
s-au dus lumea să o vadă 53

Din greșeală — ori dinadins
Sînt și versuri în Cuprins !

Zece — toți de-un fel măgari
își croiră planuri mari 59

Zece cam zbanghii cocoși
au mîncat în tîrg gogoși 67

Zece mîțe într-o vară
au sfîrșit școala primară 73

Zece vesele maimuțe
se credeau tare drăguțe 81

CÎNTECELE ZECIADEI

Cîntece cu viersul dulce
ca toți puii să se culce 89
iedul alb și mic 90
melcul călător 91
un cocoș voinic 92
mîțul torcător 93
bietul greieruș 94
un arici sărman 95
cucul năzdrăvan 96
bunul măgăruș 97
gîsca mică-mică 98
...și o maimuțică 99

SFÎRȘITUL ZECIADEI

Bunicul știe-atît de multe fiin'că
făcu armata cu Ivan Turbincă 103

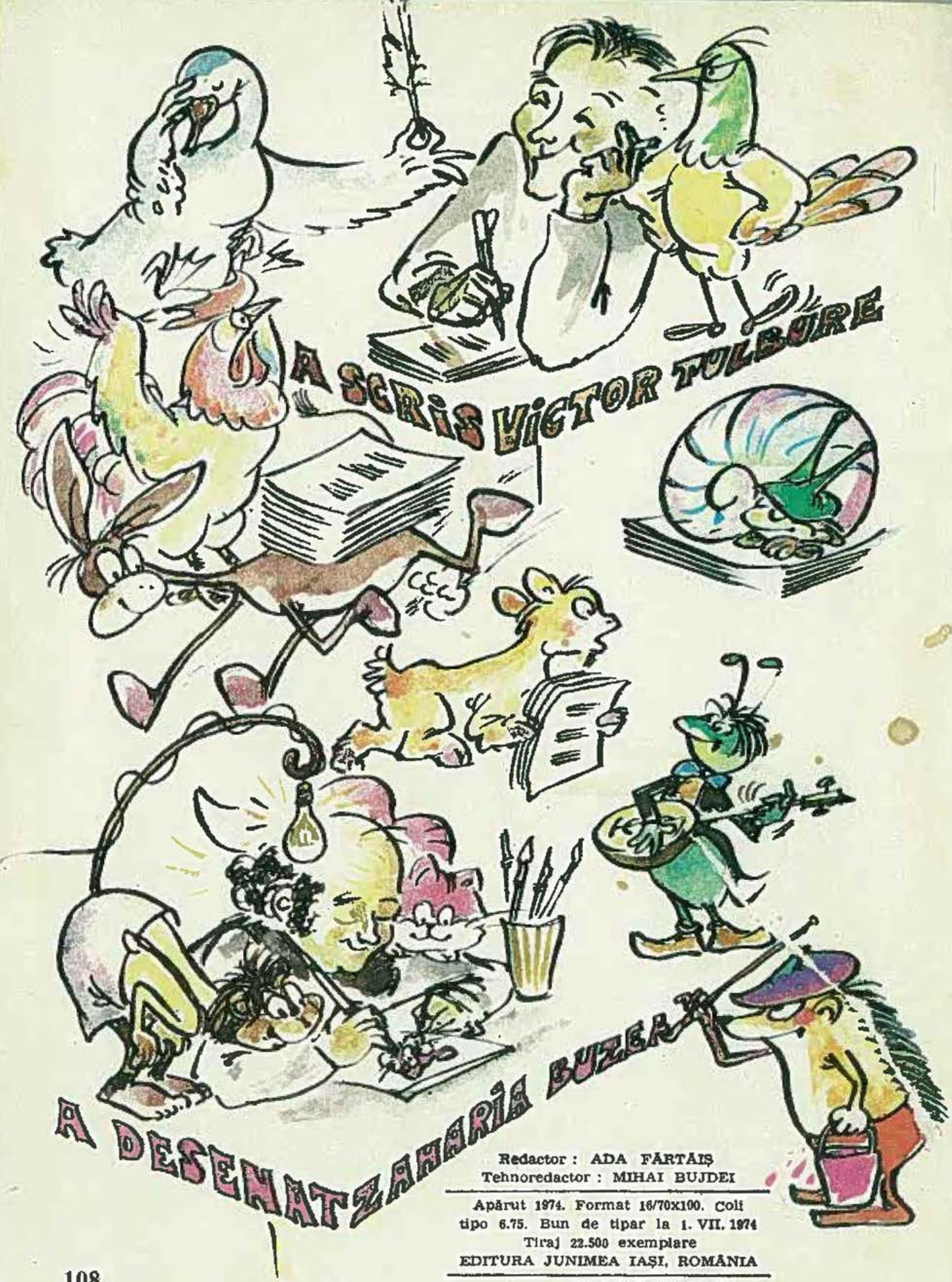

Redactor : ADA FĂRTĂIȘ
Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Apărut 1974. Format 16/70x100. Coli tipo 6.75. Bun de tipar la 1. VII. 1974
Tiraj 22.500 exemplare
EDITURA JUNIMEA IAȘI, ROMÂNIA

Tipărit la I.P. Bacău, str. Eliberării nr. 63 sub cd. nr. 775/1974

http://cartilecopilarieimele.wordpress.com